

Florin Mătrescu

Holocaustul roșu

751
Colecția
18009
Nr. 18009

BIBLIOTECA
ONISIFOR
CHIȘINĂU

Biblioteca
B. P. Hoșdeu
Nr.

București 1993

O 1993 by *0e*m-TXuf» J&L*

Toate drepturile rezervate Societății "Gerom-Design", București, România. Orice reeditare, distribuire, copiere sau multiplicare - chiar parțială - fără asentimentul Societății "Gerom-Design" este interzisă.

Societatea cu Răspundere Limitată "Gerom-Design"¹ este înregistrată sub numărul 40203/22.10.1992 la Oficiul Registrului de Comerț al Municipiului București.

Tiparul executat în baza contractului nr. 0004 din 19 Noiembrie 1992 la Tipografia "Gerom-Design" S.R.L., București, Str. Temișana nr. 3, Tel. 616.16.52.

Prefață

3

Partea întâia:

CRIMELE COMUNISMULUI INTERNATIONAL

I. IMPERIUL SOVETIC _____

1. Rusia _____
2. Basarabia și Bucovina de Nord.
3. Bielorusia _____
4. GTUZ'B _____
5. Țările Baltice .._
6. Ucraina _____
7. Alte naționaftăți.
8. Evrei _____

H. EUROPA _____

1. Abania _____
2. Bulgaria _____
3. Germania _____
4. Grecia _____
5. Iugoslavia _____

6. Polonia_____	
7. România- -----	13
8. Ungaria_____	13
IR. ASIA_____	2
1. Afganistan.....	0
2. Cambodgia_____	21
3. Chiia_____	22
4. Tiset.....	22
5. Vietnam_____	24
6. Alte țări asiatice	27
IV.	28
AFRICA	32
V.	32
	37
	37
	41
	41
	46
	48
	48
	49
	48
	53
	53
	53
	56

V. AMERICA CENTRALĂ ȘI DE SUD.....	59
VI. BILANȚUL CRIMELOR COMUNISMULUI INTERNAȚIONAL.....	64

Partea a doua: CUM DE A FOST POSIBIL?

I. CONSIDERAȚII GENERALE.....	71
II. CAUZELE PRINCIPALE ALE PRĂBUȘIRII COMUNISMULUI MONDIAL.....	77
» ULTIMA ETAPĂ A DEZINTEGRĂRII COMUNISMULUI MONDIAL.....	83

IV. CUM DE A FOST POSIBILĂ PRĂBUȘIRII
COMUNISMULUI INTERNAȚIONAL FĂRĂ MARI
VĂRSĂRI DE SÎNGE.

V. MAI SUPRAVIEȚUIEȘTE COMUNISMUL?.....

VI. ARIA GEOGRAFICĂ A IMPERIULUI COMUNIST.....

VII. UN POSIBIL SCENARIU

AL 'EXPERIMENTULUI COMUNIST.....

1. Generalități.....
2. Doctrinarii comunismului și conducătorii br.....
3. Experimentatorii.....
4. Executanții.....
5. Colaboratorii.....

Vi. Să se facă dreptate.....

Lucrarea de față reprezintă o sinteză documentară a unui mare număr de fapte privind crimele comunismului internațional. Ea se adresează cititorului în primul rând prin date statistice: cifre aparent reci și 'obiective', care însă prind viață imediat ce se înfiripează gândul că-n spatele fiecărei unități numerice se ascunde o ființă umană care a respirat, a iubit, a râs și a visat, pentru ca la un moment dat să fie azvârlită de forțele răului în vârtejul amețitor al lacrimilor, suferinței, groazei și morții.

**S
a
a
S
a
S
g
S**

Trebuie să mărturisesc că, deși trăisem timp de peste 40 de ani într-o Românie căzută sub dominația uneia din cele mai oribile forme ale comunismului, n-am putut veni în contact cu acest cumplit adevăr al datelor statistice decât după ce am ajuns în exil. De la vârsta de aproape 8 ani, adică de prin 1948, am început să observ cum câte un membru al familiei, un vecin sau prieten al părinților dispărea subit, pentru ca apoi să se spună pe șoptite despre el că ar fi la 'pension*. Este adevărat că, pe măsură ce creșteam și mă maturizam, am reușit să înțeleg mult mai bine realitatea înconjurătoare, dar o privire de ansamblu tot n-am putut dobândi: sistemul teroarei era atât de diavolește organizat, dezinformarea și manipularea lucrau cu etîta îndemîinare împotriva adevărului, lupta permanentă pentru supraviețuirea propriei ființe era atât de acerbă, încît nu numai eu, ci - dupăcum bănuiesc - nimeni altcineva dintre cei ce trăiau în interiorul imensei închisori comuniste în care zăceau alături de România zeci de alte țări și popoare nu a putut cîștiga o imagine clară și completă asupra dimensiunilor celui mai mare genocid din istoria omenirii.

Iată însă că, ajuns în Germania Federală și mînat fiind de dorința de a face dinafară ceva pentru mîntuirea țării mele înrobite, am contactat Comitetul Națiunilor Captive din S.U.A. (Captive Nations Committee), care fusese fondat încă din 1959 în urma unui decret semnat de președintele Eisenhower și parafat de Congresul Statelor Unite ale Americii. Prin același document a fost decisă și organizarea anuală, în fiecare a treia săptămîină a lunii Iulie, a 'Săptămîinii Națiunilor Captive" (311), adică a popoarelor aflate sub dominația dictaturilor comuniste.

Deși materialele informative primite de mine atunci erau destul de incomplete (din motive pe care le voi arăta de-a lungul acestei cărți), ele mi-au putut oferi totuși o imagine mult mai clară asupra crimelor comunismului internațional, determinîndu-mă ca, începînd cu anul 1982, să-mi dedic aproape tot timpul liber, pe de o parte, adunării și sistematizării documentelor doveditoare ale holocaustului roșu, iar pe de altă parte activității anticomuniste concrete, pe care am depus-o în cadrul mai multor organizații internaționale și mai ales în cel al Comitetului European al Națiunilor Captive.

Se poate spune fără nici un fel de exagerare că întreaga "operă" a ctitorilor marxismului, precum și platformele ideologice și programatice ale regimurilor impuse cu brutalitate de cohortele de discipoli și executați, dezvăluie în spatele frazelor demagogice și înșelătoare adevărata caracteristică fundamentală a practicii marxist-leniniste, și anume: violonța și

tarofljjp|%argfnd pfnă la eriminalitataa organizată ia nival

Iată numai cîteva exemple - extrase, pe de o parte, din textele unor exponenți de frunte ai ideologiei comuniste sau ai aplicării ei în practica socială și, pe de altă parte,

din lucrările unora dintre cei ce-au studiat și dezvăluit realitatea și efectele tragice ale binomului "marxism-teroare" - exemple care vor susține cele de mai sus:

Astfel, încă de la începutul carierei sale revoluționare Lenin scria: *'Cînd ni se reproșează că suntem cruzi, ne întrebăm cum de oamenii au uitat marxismu?'*(95). Mai târziu, după victoria loviturii de stat date de comuniști împotriva republicii democratice instituite după revoluția din martie 1917. Lovitură de stat intrată în vocabularul marxist-leninist sub denumirea de 'marea revoluție socialistă din Octombrie*', Lenin nu s-a sfiit să aștearnă pe hirtie următoarele rînduri: ** Voi ne-ați provocat în Octombrie ia luptă; ia această provocare noi răspundem cu teroare, cu o întreită teroare; iar dacă va fi nevoie, vom recurge ia o și mai aspră teroare!'* (V. I. Lenin, *Gesammelte Werke*, traducere în limba germană, ed.a 4-a, 1952, voi. XXXIII, p.193.)

La rîndul său Stalin, în teribilul Decret 270 emis în 1942 (128), își exprima următoarea opinie despre soldații și ofițerii armatei sovietice căzuți în prizonierat la inamic: *'Un soldat capturat în viață de către inamic este de facto un trădător care trebuie executat'*.

Ilia Ehrenburg, crud și mizerabil apologet al comunismului sovietic, scria în teribila sa foaie volantă intitulată *Ucide!* (101): *'Nemiții nu sunt oameni! Noi nu vom vorbi, noi vom omori! Ucide pe nemiți! Nu te sfi, ucide!'*

Un alt cîrac al 'marilor învățători', anume generalul comunist ceh Ingr, adresa compatrioților săi ia 13 Noiembrie 1944, prin intermediul postului de radio BBC, următorul mesaj: *'Bcînd va veni ziua noastră, Intraaga națiune va urma strigătul da război al bușiiilor: lovasta-i, ucide-i, nu lăsa pa nimeni în viață!'* (217). Acest îndemn la crimă vizînd populația germană din Cehoslovacia (majoritatea trăind aici de sute de ani) s-a soldat cu uciderea a 250.000 pînă la 270.000 de persoane, dintre care numai la Praga 27.000 în curs de 14 zile.

Iată acum cîteva opinii exprimate de unii dintre cei mai autorizați analiști ai criminalei și malignei ideologii marxist-leniniste și ai regimurilor politice bazate pe ea:

Cercetătorul polonez Josef Mackiewicz scria în excelenta sa carte *Victoria provocării* (128) următoarele: *'Comunismul amenință civilizația și cultura. Oricare. Cea romană, bizantină, chineză, indiană, arabă. El nu este numai un dușman ai națiunilor, ci și ai tuturor oamenilor, al Dumnezeuului lor, al tuturor manifestărilor omenești'*.

În cartea sa *Cetatea totală* (129) - una dintre cele mai bune analize ale ideologiei și societății comuniste -, compatriotul nostru Constantin Dumitrescu nota: *'Prin teroare întreaga societate s-a transformat într-o autopiavă aproape ermetică,*

repreziunea a creat o stare de urgență permanentă'.

La rîndul său, regizorul rus Stanislav Govoruchin, în filmul dedicat de el familiei țariste și demitizării satanicului Lenin, spunea (216): "Uciderea Iul Nicolae și a familiei a aata una din cala mal brutala atrocității din latorla criminalității. Sistemul sovietic asta mult mal rău decât națio- nal-socialismul și nacasită naapirat organizareaa unui al doilea Nornberg".

După cum arătam mai sus, încă din 1982 am început să mă ocup intens de adunarea și sistematizarea documentelor doveditoare ale genocidului înfăptuit de marxism-leninism.

Din păcate, toate strădaniile de a efectua cercetări obiective privind tema abordată de lucrarea de față întîmpină greutăți foarte mari, în primul rînd datorită faptului că unul din scopurile principale ale regimurilor comuniste (precum și ale partidelor marxist-leniniste și grupărilor teroriste care activează în țările lumii libere) l-a constituit dintotdeauna împiedicarea aflării adevărului despre crimele comise. Astfel, trebuie să spunem de la bun început că nu credem că se vor putea trage vreodată concluzii definitive, bazate pe date statistice absolut exacte, privind numărul total al victimelor comunismului internațional.

Cu toate acestea, istorici de renume și martori oculari au reușit de-a lungul timpului să comunice cifre edificatoare, capabile să contureze imaginea îngrozitoare a genocidului comunist. De altfel, chiar și unele publicații comuniste au indicat cifre, care au putut folosi la completarea imensului număr de victime deja cunoscut din alte categorii de documente și mărturii, deoarece - după cum se știe - propagandiștii comuniști n-au făcut niciodată un secret din comunicarea numărului persoanelor ucise, atunci când era vorba de a-și denigra rivalii.

Astfel, în timpul acerbei propagande antichineze. Moscova dezvăluia că maoiștii ar fi exterminat între 1953 și 1960 (deci în perioada 'prieteniei* sovieto-chineze) nu mai puțin de 13.100.000 de oameni (1). La rîndul său, Pekingul a răspuns acestei acuzații afirmînd că. sub dominația 'revizioniștilor' ruși, deținuții din lagărele de concentrare au murit de foame, de frig și datorită lipsei de îngrijire medicală (2). O controversă asemănătoare între partide comuniste 'frățești* s-a iscat și atunci cînd maoiștii au contestat crimele abominabile din 'Cambogia democratică', prietena lor credincioasă (3), în timp ce simpatizanții Moscovei vorbeau de faptul că dintr-o populație totală de 8.000.000 de oameni au fost exterminați 3.000.000 de bărbați, femei și copii nevinovați (4).

Pentru a putea afla măsura adevărului conținut în acuzațiile reciproce cu care se împroașcă între ele diversele» partide comuniste ajunse în conflict ideologic, ar fi

necesară efectuarea la fața locului a unor studii obiective, ceea ce este însă practic imposibil de realizat, în principal din următoarele motive:

a) în conjunctura actuală și atîta vreme cît sistemul mai dăinuiește fie și sub forma sa 'neocomunistă*. În destul de multe țări nu vor putea fi cercetate actele încă existente în arhivele serviciilor de securitate sau ale partidelor comuniste respective.

b) Pe de altă parte, chiar dacă în momentul de față toate statele lumii ar fi eliberate de comunism și neocomunism, ne îndoiim că s-ar putea obține o imagine completă a holocaustului roșu. cunoscută fiind - așa cum arătam mai sus - grija cu care aceste regimuri criminale și-au șters urmele (falsificare de documente, arhive distruse periodic sau pur și simplu absența oricăror registre oficiale privind un număr enorm de persoane ucise încă de la arestare sau în timpul anchetelor, închise în lagăre de 'reeducare* sau cărora li s-au aplicat așa-zise 'pedepse administrative' etc.).

c) În sfîrșit, o altă cauză a acestei stări de lucruri este ceea ce am putea numi 'caracterul dinamic' al crimei instituționalizate de regimurile comuniste. Astfel, se poate afirma fără nici o exagerare că toate regimurile marxist-leniniste au omorît zilnic, cu 'acoperiri* diferite (cuvîntul 'delict politic* apărea în ultimele 2-3 decenii tot mai rar, fiind înlocuit cu eticheta diverselor delict de drept comun) și în proporții imposibil de estimat în mod obiectiv. Cine va putea da vreodată numărul exact al cetățenilor români uciși pe cînd încercau să treacă ilegal frontiera spre Jugoslavia sau Ungaria, al celor uciși de membrii mișcării maoi- ste din Peru numite 'Cărea luminoasă', al celor din lagărele de muncă exterminați prin extenuare, înfometare și lipsa oricărei asistențe medicale, al celor măcelăriți de gherilele comuniste acționînd în diverse regiuni ale lumii sau. în sfîrșit, al celor lichidați în spitalele psihiatrice de tipul celor de la Poiana-Mare din România?

Cu toate aceste dificultăți enorme, doritorii de adevăr pot dispune de un material documentar impresionant, care să le ofere o informație cît mai amplă cu putință asupra crimelor comunismului internațional, așa cum o dovedesc și cele peste 350 de titluri folosite de mine la redactarea lucrării de față (a se vedea bibliografia de la sfîrșitul volumului), din care voi cita în mod repetat de-a lungul textului, *menționînd de fiecare dată în paranteză numărul de ordine ai lucrării respective.*

De altfel, însăși cartea mea se încadrează într-o acțiune de lungă durată inițiată de 'Comitetul Națiunilor Captive Germania- Europa', care - plecînd de la premisa că monstruozițiile comise de comunism sunt imprescriptibile și ca atare nu vor putea fi niciodată uitate sau iertate - a impulsionat încă de la înființarea sa activitatea unui grup de experți în vederea strîngerii materialului necesar întocmirii dosarului holocaustului roșu (127), ce va putea fi folosit - alături de probele furnizate de alte grupe de

cercetare din lume - de către tribunalul internațional instituit (sperăm într-un viitor nu prea îndepărtat) în vederea judecării crimelor comise de dictaturile marxist-leniniste, așa după cum la Nürnberg au fost judecate crimele 'holocaustului negru' dezlănțuit de nazism.

O primă sinteză a acestor cercetări a fost efectuată în Iulie 1990 în Memorandumul Națiunilor Captive, însumând 77 de pagini, prezentat de 'Captive Nations Committee Germany/Europe' următoarelor foruri și personalități internaționale:

- tuturor statelor membre ale O.N.U., inclusiv celor 15 republici ale fostei Uniuni Sovietice, precum și Croației și Sloveniei;

- unor înalte personalități americane: președintele S.U.A. George Bush, președintele Senatului Ben Quayle, președintele Casei Reprezentanților S. Folley;

- unor înalte personalități germane: cancelarul Dr. Helmut Kohl (președinte al Uniunii Creștin-Democrate), ministrul de externe Hans-Dietrich Genscher, politician liberal, precum și ministrul de finanțe Theo Waigel, care este în același timp și președinte al partidului CSU (Uniunea Social-Creștină);

- celor mai importante organizații internaționale: Organizația Națiunilor Unite (New York și Geneva). Amnesty International, Societatea pentru Drepturile Omului;

- secretarului general al NATO, Dr. Manfred Wornier.

Am ținut să menționez în mod deosebit acest *Memorandum* - lucrare la a cărei redactare au contribuit alături de mine D-nii Ing. W. L. Lambui (personalitate marcantă a exilului polonez) și Dr.med. Vasile Iliescu - deoarece multe din datele comunicate în paginile sale celor ce țin în mâini destinele lumii contemporane au stat și la baza documentării cuprinse în cartea de față, care le prezintă pentru prima oară marelui public, și anume cititorilor de limbă română.

Holocaustul Roșu cuprinde însă și informații suplimentare privind, pe de o parte, evenimentele dintre iulie 1990 și iulie 1992 care au accelerat amețitor degradingolajul comunismului internațional ducând la dispariția U.R.S.S. (chiar dacă urme ale ideologiei și structurilor marxist-leniniste mai persistă încă) și, pe de altă parte, unele dintre documentele zguduitoare care tocmai în acești ultimi doi ani au început să fie scoase la lumina zilei.

Trebuie menționat de asemenea faptul că lucrarea de față pune accentul principal pe situația țărilor din Europa și Asia, cu privire specială asupra acelor state care au fost

timp de decenii (și uneori mai sunt încă) guvernate de dictaturi comuniste. Analiza statistică a victimelor comunismului din diferitele țări ale Africii și Americii latine este mai restrînsă, deoarece în multe cazuri nu dispunem încă decît de date cu totul aproximative.

în același timp, lucrarea nu va prezenta nici un fel de evaluări privind un alt capitol tragic al istoriei zbuciumatului nostru secol, și anume numărul celor căzuți victimă acțiunilor bestiale ale grupărilor teroriste de sorgînte comunistă (de pildă 'Brigăzile roșii*' din Italia sau 'Frațiunea Armatei Roșii*' din Germania de Vest), care au 'activat*' în țările lumii libere pentru a le destabiliza și răspîndi groaza în rîndul populației, după ce în prealabil fuseseră finanțate, instruite și manevrate din umbră de KGB și de celelalte servicii de securitate ale țărilor comuniste.

înainte de a încheia această Prefață, doresc să adresez mulțumirile mele cele mai sincere:

1. D-lui Johann Urwich, primul Președinte al 'Comitetului Națiunilor Captive Germania-Europa*', autor cunoscut și apreciat al unor cărți zguduitoare și excelent documentate despre Gulagul comunist, în care a fost nevoit să-și petreacă atîția ani din viață. Dl. Urwich este acela care m-a inițiat în complicata problematică a adunării materialului doveditor al crimelor comunismului internațional și care mi-a mijlocit primele contacte cu persoane din rezistența anticomunistă. Și tot el este acela care - cu noblețea suflatească ce-l caracterizează - și-a deschis bogata arhivă personală, pentru a-mi pune la dispoziție unele documente (scrise și fotografice) extrem de rare sau poate chiar unice.

înainte de toate însă, îi rămîn D-lui Johann Urwich profund îndatorat pentru adevărata și caldă prietenie cu care m-a onorat.

2. Domnilor Ing. Mircea Vasilescu (fost deținut politic) și Andrei Macarov (român născut pe plaiurile Bucovinei de Nord, care și-a păstrat nealterată dragostea de patrie în tot timpul lungilor ani de exil), pentru încrederea și devotamentul cu care mi-au stat alături chiar și în cele mai critice momente ale activității noastre comune, precum și pentru dactilografiera primei forme a manuscrisului lucrării de față.

3. 'Asociației foștilor deținuți politici din România*', în mod special D-lor Ticu Dumitrescu și Octavian Rădulescu, pentru tăria morală și curajul civic ce i-a condus permanent, mai ales din Decembrie 1989 înapoi, în strădania lor de a răspîndi adevărul despre crimele comise de comunism în România.

4. în mod cu totul deosebit doresc să mulțumesc familiei mele, fără de care această carte n-ar fi fost scrisă - poate - niciodată:

- Părinților mei - preotul Petre Mătrescu și mama Maria, precum și mătușei mele după tată Angela (care în anii celei mai cumplite prigoane comuniste m-a adoptat și mi-a ținut loc de mamă) - le port cea mai adâncă recunoștință, pentru că au știut să-mi sădească-n cuget și-n suflet, pe de o parte, dragostea de Dumnezeu, de Adevăr și de Țară și, pe de altă parte, capacitatea de a descifra diferitele fețe ale Răului cuibărit mai peste tot în biata noastră Românie.

Last but not least mulțumesc soției mele Liana și fiului meu Mihai, care cu dragoste și înțelegere au reușit să-mi creeze - în ciuda sacrificiilor nu numai materiale solicitate de specificul activității mele - ambianța și liniștea sufletească necesare spre a-mi pu-tea continua cercetările ce-au dus în final la scrierea acestei cărți. Sa d&m acum cuvntul cifrelor, acelor cifre care vor documenta fără puțința de tâgadâ caracteristica fundamentală a teoriei și practicii marxist-leniniste formulate de noi mai sus: crima organizată la nivel de stat. Crimă care - prin dimensiuni, longevitate, cinism și consecințe - nu are echivalent în istoria societății omenеști.

Florin Mătrescu

Essen, la 30 Iunie 1992

I. IMPERIUL SOVIETIC

1. Rusia

Deși studiile întreprinse asupra crimelor înfăptuite de comuniști în Rusia sunt destul de numeroase, tragerea unor concluzii statistice definitive întâmpină dificultăți foarte mari, datorită organizării de o perfecțiune diavolească a instituției centrale de presiune, precum și caracterului ei strict secret (204).

Sub numele de *Ceka\ această adevărată 'instituție a crimei' a fost întemeiată imediat după revoluția din Octombrie 1917 de către însuși Lenin, care a pus-o sub conducerea unuia din cei mai mari criminali ai istoriei. Felix Dzerjinski, considerat de scriitorul Maxim Gorki, întemeietorul așa-zisului 'realism-socialist' în literatură, drept *un om de o mare bunătate* (101). Ulterior, *Ceka* și-a schimbat în repetate rânduri numele, devenind 'GPU*', 'NKWD*' și, în sfârșit, 'KGB'. Încercarea de a-și șterge în acest fel urmele a eșuat, în primul rând datorită faptului că de-a lungul întregii sale istorii această instituție sângeroasă nu și-a schimbat cu nimic nici esența inumană și criminală a acțiunilor ei represive și nici interesul arătat permanent pentru inițierea și organizarea după model propriu în toate țările căzute sub dictatură marxist-leninistă a unor instituții-fiice, cunoscute sub denumiri diferite, cum ar fi 'Securitatea' în România sau *Stasi* în fosta R.D.G. Inutil să mai adăugăm faptul că toate aceste organe represive au rămas sub controlul permanent al centralei de la Moscova

În continuare vom încerca să prezentăm sintetic îngrozitoarele crime organizate și înfăptuite de dictatura comunistă, prin *Cekâ' și urmașele ei, pe întregul teritoriu al imperiului sovietic. Va fi mai puțin o relatare cronologică, cât o încercare de a grupa datele statistice de care dispunem după alte criterii, și anume: categoriile etnice și sociale din care făceau parte victimele, învinuirile prin care se căuta justificarea omorurilor, metodele de exterminare folosite și, în sfârșit, locurile în care s-a efectuat cu predilecție 'lichidarea* victimelor.

Complexitatea fenomenului ne obligă a utiliza concomitent toate criteriile enumerate mai sus, încercînd să oferim cititorului o imagine cât mai exactă a ansamblului:

1. Lagărele de muncă și exterminare - evocate atît de emoționant mai ales de Soljenițin - au avut o importanță hotărîtoare în cadrul mecanismului perfect organizat al holocaustului roșu.

Astfel, conform studiilor întreprinse încă din 1971 de un grup de politologi francezi și belgieni, între anii 1917 și 1947 și-au pierdut viața în lagărele sovietice 21.000.000 de oameni (120). Un alt studiu despre crimele stalinismului (19) își extinde cercetările asupra perioadei 1917-1975, avansînd cifra de 23.000.000 de persoane, în timp ce statisticile efectuate de unii exilați sovietici consideră că numărul real al victimelor este mult mai mare. De altfel, pînă și Nikita Hrusciiov îl acuza pe Stalin că ar fi fost direct răspunzător de moartea în lagărele de muncă a

16.0. 000 de persoane (18).

Alexandr Soljenițin relatează că în 1937-1938 cota de ucidere în lagărele Arhipelagului Gulag ajunsese la 40.000 de oameni pe lună (170), iar Anton Ovseyenko (99) subliniază faptul că numărul total al celor internați în lagăre a crescut progresiv, atingînd în 1938 abominabila cifră, după unii de 16.000.000, iar după alții de

18.0. 000 de persoane, inclusiv femei și copii, considerați ca a fi fost tot 'opozanți* ai regimului, sau - după expresia încetățenită de comuniști - 'dușmani ai poporului*.

Nu putem să nu amintim și alte date statistice privitoare la victimele ucise în lagărele de muncă forțată: construcția canalului dintre Marea Baltică și Marea Albă (1931-1933) a costat viața a

300.0 de oameni, toți oponenți ai comunismului (93); sub traversele liniei ferate a Transsiberianului zac osemintele unui număr încă necunoscut, dar presupus, a se ridica la 250.000 de persoane, în majoritate musulmani, care au refuzat să accepte ateismul satanic al ideologiei marxist-leniniste (134); la minele de aur din Munții Urali, unde au fost siliți să muncească pînă la istovire deținuții din lagărele înconjurătoare, au fost de asemenea ucise nenumărate persoane, așa cum lasă să se bănuiască macabra descoperire recentă a peste 300.000 de schelete (174).

2) Colectivizarea forțată și așa-numita 'deschiaburire*' au reprezentat o altă cauză majoră a genocidului din imperiul sovietic. Numai numărul celor lichidați imediat prin împușcare se ridică la

750.0 de persoane (120). Johann Urwich, în excepționala sa carte Strigătul Golgotei răsăritene (101), relatează că, dintre cei

6.800.0 de chiaburi oficial înregistrați (adică posesori ai unei parcele de pămînt de minimum 10 ha), deja în anul 1932 nu mai era nici unul în viață. Numai în anul 1930 au fost deportați în lagărele din Extremul Nord și din Siberia un număr 2.000.000 pînă la 4.000.000 de 'simpatizanți*' ai chiaburilor (99), dintre care majoritatea și-au pierdut viața în timpul detenției. În aceeași timp, pentru anul 1930 se estimează că numărul deportaților în lagărele din Asia sovietică a fost de 5.000.000 (121).

Alți cercetători, cum ar fi Ronaid Hingley (12 a; 14 a), consideră că lichidarea țărănimii a costat numai între 1932 și 1933 un număr de 10.000.000 de vieți, dintre care cel puțin 1/3 au fost pur și simplu executați, în timp ce pentru uciderea a 2/3 au fost folosite alte mijloace de exterminare, cum ar fi înfometarea, extenuarea prin muncă, cazarea în barăci neîncălzite sau neacordarea nici unui fel de îngrijire medicală. De altfel, înfometarea voită este socotită a fi fost metoda prin care au fost uciși între 1921 și 1923 circa 5.000.000 de țărani (12). În timp ce alte statistici vorbesc de lichidarea a 6.000.000 de locuitori ai satelor (120).

3. înfometarea intenționată a populației, provocată în 35 din cele 40 de gubernii ale Rusiei, a dus la moartea tragică a altor milioane de cetățeni sovietici. Cum arătam mai sus, se consideră că în 1921-1922 au murit prin înfometare circa 5.000.000 de oameni (11; 99), o cifră apropiată fiind numită și de Leonid Pere- versen, și anume 5.900.000. Mai tîrziu, între 1930 și 1933, și-au pierdut viața în același mod 7.000.000 de persoane (120). O altă statistică (99), referindu-se la perioada 1932-1934, vorbește de un total de 20.000.000 de morți, incluzînd și pe cei deportați, bătuți și maltratați de diverse unelte ale dictaturii comuniste. În ciuda acestor nepotriviri de cifre, un lucru este sigur: numărul persoanelor exterminate prin înfometare silită se ridică la cel puțin 2 500.000, această cifră fiind documentată cu certitudine.

4. Aparatul de teroare cel rai sîngeros din istoria lumii întruchipat de poliția secretă sovietică are la activul său crime și execuții în masă monstruoase, care se adaugă la măcelul general organizat prin metodele enumerate mai sus. Chiar relațiile oficiale făcute de-a lungul timpului de însăși securitatea sovietică se referă la cifre de la cel puțin 50.000 (6) pînă la mai multe milioane de victime (7). Adunînd însă • pe baza datelor furnizate de poliția secretă sovietică - numărul crimelor propriu-zise și pe cel a morților provocate ca rezultat al tratamentului mizerabil aplicat deținuților, Robert Conquest (8) stabilește pentru perioada 1917- 1923 cifra minimă de 500.000 de victime, în timp ce statistica Comisiei Denikin vorbește despre uciderea numai în anul 1918- 1919 a 1.760.000 de persoane.

Astfel, teroarea organizată începută o dată cu revoluția din Octombrie 1917 și continuată cu războiul civil a dus la moartea a cel puțin 14.000.000 de oameni, deși unii consideră această cifră ca fiind exagerată (10). După alte estimări, în perioada 1917-1920 au fost uciși prin teroare cekistă numai în Țările Baltice și în Finlanda (care pînă la recunoașterea suveranității lor fuseseră înglobate în Imperiul Țarist) peste 2.000.000 de persoane (134).

în ce privește diferitele pături sociale de care aparțineau victimele terorii roșii, trebuie spus că numai între 1917 și 1920 au fost uciși circa 160.000 de intelectuali (profesori, scriitori, medici, studenți etc.). La aceștia s-au adăugat circa 740.000 de funcționari, comercianți și ofițeri, 50.000 de polițiști, 40.000 de clerici și 1.300.000 de muncitori și funcționari inferiori. în total

2.900.0 de persoane (120).

Revolta din Kronstadt a dus la masacrarea a 18.000 de matrozi și soldați și a 5.700 de rude ale acestora (134).

Pe seama poliției secrete se pune și uciderea între 1931 și 1933 a unui număr de 9.400.000 de oameni (168), în timp ce numai în anul 1937/38 numărul victimelor ucise direct prin împușcare de către NKWD se ridică la 1.600.000 (120). La această cifră se adaugă pentru același an 635.000 de muncitori, funcționari și intelectuali, 340.000 de membri ai partidului comunist căzuți în disgrația lui Stalin. precum și 30.000 de cadre politice și militare ale Armatei Roșii (120).

între anii 1938 și 1947 au fost împușcați 2.773.500 de persoane, dintre care 5.000 au fost preoți și 23.000 cadre ale armatei (120).

Utilizarea în scopuri criminale a psihiatriei ca mijloc de teroare sau de exterminare a adversarilor regimului comunist poate explica cifra enormă de 4.700.000 de cetățeni sovietici înregistrați în 'registru bolnavilor mintali* (242). După datele furnizate de 'Asociația internațională împotriva folosirii abuzive a psihiatriei*.

la cifra de mai sus se adaugă un număr mult mai mare de internați cu diagnostice false, obținute cu complicitatea medicilor înrolați în rândurile KGB, respectiv ale organizațiilor care l-au precedat. Această asociație raportează și faptul că în 1990 existau încă cel puțin 33 de cazuri de internări forțate în spitale de psihiatrie, precum și 24 de cazuri a căror urmă 'a fost pierdută*', datorită faptului că • probabil • aceste persoane fuseseră lichidate fizic (242).

Cutremurătoare este și următoarea relatare: între anii 1935 și 1940 au trecut prin Lublianka (sediul NKWD și apoi al KGB) și prin alte sedii ale aceleiași instituții un număr de 18.840.000 de oameni, reprezentând deci 25% din populația adultă a URSS la epoca respectivă. Dintre aceștia, 7.000.000 au murit în pușcării, iar restul în lagăre de muncă forțată (99). În 1937 și 1938 au fost arestate din ordinul lui Stalin 7.000.000 de persoane, dintre care 1.000.000 au fost executate pe loc și 2.000.000 ucise în pușcării și lagăre de muncă (171).

În perioada stalinistă, instituția teroarei și-a îndreptat în mare parte 'atenția*' asupra membrilor partidului comunist sovietic. Astfel, în 1934 Stalin a ordonat uciderea a 40.000 de veterani ai partidului din organizația Leningrad și a 180.000 de 'dușmani ai poporului*' din organizația Moscova (99). Din cei 504 membri ai C.C., au fost lichidați 297. Între 1934 și 1949 au fost executați

2.0. 000 de membri de partid (99), printre care o serie întreagă de personalități proeminente ale comunismului sovietic și internațional. cum ar fi: Mihail Frunze, Felix Dzerjinski, Serghei Kirov, Gheorghii Dimitrov, Henri Barbusse și alții. De amintit că

N. Ejov, ministrul securității din acel timp, a condus personal uciderea a 500.000 de membri și a tot atâtor nemembri de partid (13). În perioada aceasta se aflau în lagărele sovietice per-

manent 10.000.000 de oameni, cu o rată de deces de 15% pe an. Aceasta înseamnă că numărul victimelor terorii lui Ejoy* se ridică la cel puțin 10.000.000 (16), iar după alții la chiar

12.0. 000 (17) de persoane.

O altă grupă social-profesională urmărită de ura satanică a lui Stalin a fost armata. Astfel, numai masacrul Armatei Roșii ordonat de Stalin Tn 1937-38 (episodul Tukacevski) a dus la omorirea a 30.000 de persoane, din care au făcut parte 90% din generalii și 80% din colonelii existenți la acea dată în armata sovietică.

5. Războaiele purtate de agresivul imperiu sovietic, precum și insurecțiile armate provocate de agenții și uneltele sale au generat la rîndul lor milioane de victime (25): insurecția provocată de agenții CEKA în 1918 Tn Finlanda, atacarea Tn 1918-1919 a Țărilor Baltice doritoare a-și rectștiga independența, precum și a Poloniei în 1920, războiul împotriva țărilor caucaziene din 1921- 1922, războiul civil desfășurat cu întreruperi timp de două decenii în China, lupta în războiul civil din Spania a brigăzilor ‘antifasciste* (aflate direct, deși mulți n-au știut-o, sub conducerea NKWD), războiul de la sfîrșitul anilor '30 cu Finlanda și răpirea Careliei (unde au căzut 535.000 de soldați sovietici (99). fără a mai socoti pe victimele finlandeze), precum și atacarea Poloniei, soldată cu anexarea zonei răsăritene a acestei țări (212), ca să nu mai vorbim de evenimentele similare de după 1945, care au culminat cu războiul din Afganistan.

Independent de toate aceste forme de agresiune în afara granițelor U.R.S.S., numai războiul civil din Rusia a costat viața a circa 4.500.000 (120), după alții chiar a 4.800.000 de oameni (168). ^n al doilea război mondial au pierit în total circa

32.0. 000 de cetățeni sovietici, din care se consideră că cel puțin 50%, deci 16.000.000 au murit exclusiv datorită incompetenței crase a ofițerilor superiori, instalați de Stalin la conducerea armatei după nimicirea în perioada antebelică a generalilor și ofițerilor (99). De altfel, chiar statisticile sovietice oficiale - actualmente puternic controversate - indică cifra ‘de la

20.0. 000 de morți în sus* (Mihail Suslov, 1965), ajungînd pînă la 27.000.000 (Mihail Gorbaciov, 1990) (212). Datorită acelorăși cauze au fost sacrificați complet inutil în bătălia de la Stalingrad circa 1.300.000 de soldați sovietici (99).

In aeneral se anreciează că U.R.S.S. a oierdut de-a lunai "anilor de război permanent dus împotriva propriului popor mai mulți oameni dect populația actuală a Germaniei de Vest, dar aste probabil că cifra exactă a victimelor nu va fi cunoscută niciodată" (212). Alte evaluări globale privind greul tribut de sînge plătit de sclavii imperiului sovietic sunt tot atît de îngrozitoare. Astfel, senatorul american Thomas J. Dodd relatează că cercetări intense l-au condus ia o estimare minimală de 35.000.000 și maximală de 45.000.000 de persoane" (26).

Care ar fi deci cifra totală a victimelor cu care poporul rus și micile grupe etnice aparținînd de Rusia propriu-zisă au plătit groaznicul experiment al comunismului?

Vladimir Bukovski considera că operațiile de "purificare", războiul civil, colectivizarea forțată, foametea provocată au dus la moartea a 40.000.000 de oameni (27). Grupele de cercetători francezi și belgieni raportează cifra de 49.000.000 de victime (120). Pe seama teroarei lui Stalin (1924-1953) se pun, după Medvediev, cel puțin 30.000.000 de victime (118). În timp ce istoricul Bestușkov-Lada (119) stabilește un număr de 50.000.000 de persoane ucise în perioada stalinistă. Dar rezultatele recensământului populației făcut în prima jumătate a anilor '60 (oferind probabil date destul de precise) conchid asupra unui total de victime care se ridică la 66.000.000 (29). O cifră foarte apropiată a fost comunicată și de ziarul francez "Le Figaro" (102):

66.700.0 de morți.

O statistică suedeză (127) comunică însă cifra globală de peste 75.000.000 de victime, din teroarea leninistă (războiul civil și

foametea ce i-a urmat în 1921	21.000.000
colectivizarea forțată și anii de foamete provocată (inclusiv cele 6-7.000.000 de ucrainieni)	22.000.000
teroarea stalinistă (numai 1935-1941) al doilea război mondial represalii în timpul și după încheierea războiului, adică uciderea prin executare sau în timpul deportării pentru așa-zisă "colaborare" cu germanii	3.019.000
	2.632.000
	2.000
	<u>75.122.700</u>

Cifrele cele mai ridicate pentru aceeași perioadă 1917-1959 le oferă Ovseyenko (99), care consideră imperiul sovietic a fi răspunzător de următoarele victime

:

2. Basarabia și Bucovina de Nord

Odată cu anexarea samavolnică de către U.R.S.S. a Basarabiei și Bucovinei de Nord în vara anului 1940, ca urmare a criminalului tratat Molotov-Ribbentrop încheiat între imperiul comunist și Germania nazistă, a fost dezlănțuită pe aceste străvechi teritorii românești teroarea roșie, care a continuat cu furie pînă în vara anului 1941 (99; 145), cînd trupele române au trecut Prutul.

Metodele folosite au fost cele deja aplicate în restul imperiului: omorurile în masă, deportările dincolo de Urali și în Extremul Nord, colectivizarea forțată a agriculturii și naționalizarea industriei (98).

Astfel, între 28 Iunie 1940 și 22 Iunie 1941 au fost deportați în lagăre, un număr de 300.000 de români basarabeni și bucovineni (146). Alte surse indică; o cifră mult -măi ridicată: între

Total victime:

103.000.000

800.0 (145)~și .1.000.000 (96).-Dintre deportații acestui prirț-val ai târării se estimează că, 10.000" au fost relativ rapidasasinați (97; 146). "Dovezi ale acfestdr' asinatei surit gropile corfjune descoperite de armata română după începerea războiului la 22 iunie 1941 și eliberarea - din păcate temporară - a Basarabiei (de exemplu în satul Sofia din zona Băiești) (147).

După 1944, când Basarabia și Bucovina de Nord au recăzut î

ntinile comunismului sovietic, teroarea a luat caracterul de adevărat genocid al populației românești, urmndrindu-se Tn mod vădit schimbarea totală a structurii etnice a populației (97), scop pentru care s-au folosit două mijloace principale:

a) Asasinarea, deportarea și strămutarea. Astfel, se evaluează că între 1945 și 1954, cel puțin 500.000 de români basarabeni și bucovineni au fost deportați Tn lagărele Gulagului (157).

b) Aducerea Tn 'golurile* rămase a unor înlocuitori* din restul Uniunii Sovietice, dar mai ales ruși.

RecensămTntul din 1979 arată rezultatele acestei politici de deznaționalizare, deoarece Tn alte republici unionale apar români (145): 102.137 Tn R.S.S.F. Rusă; 3.152 Tn Uzbekistan; 2.392 Tn Gruzia; 1.561 Tn Turkestan; 1.397 Tn Azerbaidjan; 1.298 Tn Kirkizia; 580 Tn Tadjikistan; 334 Tn Armenia.

Numărul total al victimelor comunismului Tn Basarabia și Bucovina de Nord este estimat de Ovseyenko (99) la 1.500.000 de persoane.

3. Bîlorusia

Tragedia Bielorusiei a tnceput o dată cu anul 1920, ctnd și-a pierdut independența, ctștigată pentru foarte scurtă vreme Tn 1918.

După unele estimări (99), Tntre 1921 și 1941, ca rezultat al execuțiilor și deportărilor au fost uciși 4.500.000 de oameni. Relatări recente din presa sovietică și occidentală atestă amploarea crimei organizate tnpotriva rușilor albi (104; 112; 113). Astfel, după datele comunicate oficial, numai Tn pădurea din Kuropati (Tn apropiere de capitala Minsk) au fost descoperite scheletele a 50-000 de oameni care fuseseră sptnzurați Tntre 1936 și 1941 de trupele NKWD. 'la ordinul lui Stălin (113; 104). Datele neoficiale furnizate de rezistența bielorusă arată ~Tnsă că număra) celor omorțt) Tn această pădure-se ridică la 250.000 de persqșne (ipft).* * ' ^ *

Estimări asemănătoare pot fi găsite și Tn reportajul apărut Tn 'Literatura i mastazTă*. precum și fn relatările scriitorului Vassil Bikov, care - vorbind despre cele 5 gropi comune descoperite lângă Minsk - apreciază numărul morților la 102.000 (112). In sfirsit. un arheolog sovietic estimează numărul victimelor la

150.0 (113), în timp ce o altă relatare (111) precizează că la locul amintit au fost lichidați cu predilecție țărani și muncitori (fapt stabilit după resturile de îmbrăcăminte descoperite). Intelectualitatea, și mai ales clerul, a plătit însă un tribut tot atât de greu. Astfel, peste 20~.000 de vîrfuri ale bisericii bieloruse au pierit în lagărele de exterminare comuniste.

4. Gruzia

Din păcate, pînă în prezent nu dispunem de date statistice separate privind tributul de sînge plătit comunismului sovietic de dîrzul popor gruzin.

Relatările recente ale presei germane privind mișcările anticomuniste din Gruzia demonstrează limpede cruzimea arătată de trupele KGB (locale sau aduse în grabă) față de această națiune. Astfel, în urma ciocnirilor dintre armată și demonstrații care au avut loc la Tiflis la 9 Aprilie 1989 (109; 245) s-au semnalat cel puțin 20 de morți și 138 de răniți, ca rezultat atât al loviturilor corporale, cît și ai efectelor imediate sau tardive avute mai ales asupra femeilor de gazele lacrimogene de tip nou (cu efecte atropinice) folosite de forțele de reprimare (110). Trebuie să subliniem însă faptul că numărul adevărat al morților și răniților a fost cenzurat, ceea ce a determinat ziarul 'Moskovskaia Nowo- sti*' să vorbească despre 'eșuarea glasnostului'.

5. Țările Baltice

Există un consens unanim între toți specialiștii care cercetează crimele comunismului: politica de genocid aplicată de sovietici în micile Țări Baltice (Estonia, Letonia și Lituania) a luat una din cele mai dure forme (154; 144).

Estimări globale vorbesc de 2.000.000 de persoane deportate în perioada 1939-1940, după ce (ca urmare a tratatului Molotov- Ribbentrop) aceste țări - alături de estul Poloniei și apoi de Basarabia și Bucovina de Nord - au fost anexate colosului sovietic (193). Dacă deci vom socoti că numărul victimelor făcute în același interval de timp în provinciile românești răpite s-ar fi ri- (Urni la 300.000, putem atunci considera că restul de 1.700.000 do uciși au provenit în cea mai mare parte din cele trei Țări Baltice. Ca

rezultat al muncii forțate din lagăre, al malnutriției și trioului, toți aceștia și-au pierdut viața (99).

Despre marea tragedie trăită de baltici deținem însă și unele date suplimentare: statistici recente consideră că numărul real al deportărilor ar fi fost: 140.000 de estoni, 150.000 de letoni și

350.0 de lituanieni (244). Împărțite pe diverse perioade istorice, cifrele terorii arată următoarele:

- între 1917 și 1920, când micile state baltice au reușit să-și dobândească independența, au fost ucise circa 500.000 de persoane.

- După pierderea din nou a independenței în 1940 și invazia trupelor Armatei Roșii, zeci de mii de baltici au fost arestați, dtpărfînd pentru totdeauna (144). Numai în noaptea de 14 Iunie 1941 au fost arestați, deportați și ulterior uciși 10.000 de estoni (155). Mii de oameni au fost executați pe loc prin sufocare, împușcare în ceafă sau electrocutare (155), îngroparea făcîndu-se Iri gropi comune, dintre care unele au fost descoperite recent.

- După 1945, teroarea a continuat cu și mai multă furie. Nu numai cunoscutele metode de lichidare sau deportare a populației băștinașe baltice în scopul modificării structurii etnice în favoarea rușilor, nu numai crimele înfăptuite în cursul procesului de naționalizare și colectivizare, ci și masacrarea tuturor celor ce participau la mișcarea de rezistență contra comunismului sovietic au costat viața unui impresionant număr de oameni, mai ales dacă raportăm aceste cifre la populația mică a Țărilor Baltice. De exemplu, pe baza depozițiilor locotenent-colonelului Burlitki (care a operat cu batalionul său în Lituania) se apreciază că un număr de circa 50.000 de patrioți lituanieni au intrat în mișcarea de rezistență care a luptat între 1945 și 1952. Aproape toți au plătit curajul dovedit cu viața (156).

În acest context, nu putem să nu amintim acțiunea cel puțin iresponsabilă a guvernului 'neutralei Suedii', care - la sfîrșitul războiului - a predat sovieticilor (mai bine zis KGB-ului) mii de baltici, cu toate că toți aceștia solicitaseră azil politic și primiseră asigurări că riscul unei expulzări ar fi exclus! (101).

- În sfîrșit, în lupta lor pentru recunoașterea independenței, luptă reluată cu și mai multă intensitate în ultimii ani, popoarele baltice au trebuit să plătească un nou tribut de sînge. Reprimarea demonstrațiilor din 1989, organizate cu prilejul tristei aniversări a tratatului criminal Molotov-Ribnentrop, precum și evenimentele sîngeroase din 1991 deschid pagini noi în istoria brutalității comunismului, ascuns de data asta sub masca nevinovată a neocomunismului de tip 'perestroica* și 'glasnost'. Astfel, este unanim acceptat faptul că atacul trupelor Armatei Roșii și ale KGB în Lituania (Ianuarie 1991) a fost avizat de Gorbaciov însuși (232). Rezultatele acestor evenimente vorbesc de la sine:

în timpul masacrului de la Vilnius din 8 Ianuarie 1991. au fost omorâți 60 de oameni (248); atacul din noaptea de 16 Ianuarie 1991 asupra radiodifuziunii din Vilnius s-a soldat cu uciderea a 14 (247) și rănirea a 358 de civili neînarmați (248; 243). Postul de radio german WDR 2 raporta însă uciderea a 42 și rănirâa a 160 de persoane (249). Atacul asupra ministerului de interne leton din Riga a dus la moartea a 5 și rănirea a 11 persoane (246).

6. Ucraina

Ucraina a fost ‘beneficiarul* Nr.1 al activității ucigașe întreprinse de teroarea comunistă (135). în desfășurarea holocaustului roșu în această țară se pot distinge mai multe etape:

a) După distrugerea prin război a Republicii Democratice Ucrainiene (1917-1922), datorită luptelor și foametei dramatice care le- a urmat și-au pierdut viața circa 3.000.000 de oameni (135).

Colectivizarea forțată și 'lupta' împotriva chiaburilor (este vorba de cei 5.388.000 de țărani care posedau mai mult de 10 ha de teren agricol), care a durat din 1922 până-n 1932, a dus la moartea a 1.500.000 - 2.000.000 de oameni (134). Dintre aceștia, circa 300.000 pînă la 500.000 au fost omorîți pe loc (în satele lor), iar restul au fost deportați și exterminați în lagărele de muncă din Siberia (136). Biroul politic al C.C. al P.C.U.S. hotărîse exterminarea a 6.000.000 de țărani (116), dar această cifră a fost cu mult depășită. Astfel, în convorbirile dintre Stalin și Churchill, primul vorbea despre 10.000.000 de țărani ucrainieni, care 'au trebuit să fie exterminați din motive de necesitate' (116). De asemenea, după informațiile furnizate de ziarul 'Socialistickoe Stroitelstvo' din 1936, conform declarației înaltului comisar al poporului Molotov. între 1928 și 1932 'culacii au fost reduși la 24 cifra zero' (134). În general se estimează că lichidarea chiaburilor (dar de fapt a întregii țărănime ucrainiene) a dus la deportarea a 10 • 12.000.000 de persoane (138).

b) Teroarea a continuat, astfel încît între 1932 și 1938 sute de mii de oameni au fost deportați și au dispărut fără urmă (135). Din această perioadă datează și cele circa 250.000 de cadavre descoperite într-o groapă comună din pădurea Bikovnia, în apropiere de Kiev (117; 135). Aici au fost adunate mai ales victimele anului 1938 (135), acuzate de a fi fost 'dușmani ai poporului' sau de a fi deșus 'activități contrarevoluționare și de spionaj' (117).

c) Cel mai emoționant și crud capitol al genocidului suferit de poporul ucrainean este cel al foamei PROVOCATE (numite 'holocaustul înfometării'), care a fost 'organizată* în anii 1932- 1933 și a costat viața a 7.000.000 de oameni (115; 116; 137; 138). Scopul planificării, pregătirii și punerii în- aplicare a acestei monstruoase operațiuni de exterminare, care pare a fi produsul unui îngrozitor coșmar (135). a fost nu numai uciderea fizică a unui întreg popor, ci și dezumanizarea și mutilarea psihică a supraviețuitorilor: printre altele ne gîndim la numeroasele cazuri de canibalism (și mai ales la mamele care și-au devorat pruncii), în urma cărora făptașii' - chiar dacă au reușit să scape cu viață - au rămas stigmatizați pînă la ultima lor suflare de groaznicul mod în care au fost siliți să-și satisfacă elementarul instinct de conservare.

Această metodă de ucidere în masă, pe care teroarea roșie a aplicat-o și în alte regiuni ale U.R.S.S. - totalul victimelor este încă necunoscut, dar se ridică la mai multe milioane, dintre care

1.0. 000 numai în Caucazul de Nord (134) -, a pus de fapt în practică ceea ce satanicul criminal V. I. Lenin scrisese deja în 1922: 'Noua politică economică nu se va sfîrși niciodată. Noi vom continua teroarea prin toate mijloacele, inclusiv prin cele economice. Lichidarea definitivă a culacilor ca clasă socială este un imperativ al politicii noastre' (116).

Chiar dacă ne îndoim că se va și vreodată numărul total al victimelor holocaustului roșu, un lucru este sigur: Conform recensământului din 1939, populația Ucrainei a prezentat față de recensământul precedent (din 1926) o scădere de 11.000.000 de oameni, pe care nu-i putem considera decât ca a fi căzut victimă terorii comuniste (138).

d) Alipirea Ucrainei de vest la U.R.S.S. și războiul dintre 'cafenii' și 'roșii', anterior aliați, a costat Ucraina 8.000.000 de morți (dintre care 5.500.000 populație civilă), cifră care reprezenta circa 19% din întreaga populație a țării (110; 139). Dacă se ia în considerație și pierderea demografică datorată altor cauze menționate mai sus (11000.000), atunci cifra morților atinge un total de 14.500.000 (140).

e) După reocuparea țării în urma luptelor comuniștilor împotriva 'Mișcării de eliberare a Ucrainei', au fost omorâte circa

700.0 de persoane, ca rezultat al uciderii imediate sau după deportarea în lagăre (135).

f) în sfârșit, catastrofa nucleară de la Cernobil - datorată nu unei simple întâmplări, ci crasei incompetențe a cadrelor tehnice și politice, lipsei simțului de răspundere, neglijenței sau insuficienței măsurilor de siguranță și mai ales încercării ucigașe de a ține secret evenimentul și de a tergiversa evacuarea și îngrijirea medicală imediată a populației - a determinat o nouă omorîre în masă. în primul rînd a ucrainenilor. Cifrele sunt încă în curs de calculare, dar, după unele estimări, datorită neglijenței iresponsabile și mai ales minciunii cu care conducerea comunistă a lui Gorbaciov a încercat să minimalizeze adevărata dimensiune a catastrofei au murit imediat sau în urma efectelor tardive ale iradierii mai multe sute de mii de oameni, astfel încît *a fost atinsă inima națiunii* (135).

în cea mai recentă și competentă estimare a victimelor poporului ucrainian de-a lungul celor 70 de ani de teroare comunistă (135), cifra globală se ridică la 22.000.000 de persoane. în sprijinul acestei statistici vin și concluziile unei comisii internaționale care a studiat gropile comune din localitatea Vinița, unde au fost înhumate 6 valuri de victime, și anume:

a) în perioada 1921-1922: 10.000 de ofițeri, soldați și politicieni ucrainieni, participanți la mișcarea de eliberare a țării lor;

b) ulterior circa 8.000 de membri ai mișcării 'Uniunea pentru eliberarea Ucrainei*;

c) în perioada 1930-1933 circa 20.000 de țărani care s-au opus colectivizării;

d) în 1935, o dată cu asasinarea lui Kirov la Moscova, au fost îngropați aici circa 2.000 de persoane;

e) în anii 1937-1938 poliția secretă a aruncat în acest cimitir circa 15.000 de

ucrainieni;

t) în timpul foametei provocate, la Vinița au fost înhumate circa 150.000 de cadavre.

Cifra totală a victimelor îngropate aici se ridică deci la

205.0 persoane. Statistica finală apreciază că circa 60% dintre ale au fost țărani, restul muncitori și intelectuali. Majoritatea au fost în vîrstă de 20-40 de ani. Uciderea s-a făcut prin metoda preferată a securității sovietice: împușcarea în ceafă (143).

Nu putem încheia acest subcapitol fără a aminti de tributul de aînge plătit de biserica ucraineană: între 1928 și 1938 au fost exterminați în închisori și lagăre de muncă 28 de episcopi ortodocși și uniți, în timp ce numărul preoților și al călugărilor uciși și deportați este atît de mare, încît nu a putut fi încă stabilit nici^ măcar cu aproximație.

în ciuda acestui bilanț sîngeros, cercetătorii ucrainieni ai holocaustului roșu afirmă cu tărie faptul că asupra cifrei definitive a victimelor încă nu a fost spus ultimul cuvînt, ea depășind cu mult aproximările date de noi mai sus, pe baza documentelor publicate pînă-n prezent.

7. Alte naționalități

Aprecieri globale privind victimele aparținînd diverselor grupuri etnice neruse înglobate în imperiul sovietic, ucise prin execuții în masă sau în timpul deportării, ating cifre de ordinul mai multor sute de mii (22).

Astfel, se estimează că în urma deportărilor și-au pierdut viața 500.000 de calmuci, inguși, balkiri, tătari din Crimeea și germani de pe Volga, karaceai, mișeri și ceceni (23). În schimb, numărul celor exterminați în Kazahstan se ridică la 2.000.000 (99), din care 1.000.000 în timpul colectivizării forțate (116). În afară de această cifră, la 18 Mai 1944 au fost deportați în Asia, sub controlul mareșalului Voroșilov, circa 100.000 de tătari din Crimeea, acuzați că ar fi colaborat cu armata germană. Marea majoritate a acestora au fost femei și copii, care nu s-au mai întors niciodată (99).

Caucazul a plătit tributul de sînge cu 422.000 de persoane deportate în Siberia și executate (99), în timp ce din regiunile imperiului sovietic locuite de musulmani între 1930 și 1940 au dispărut 3.400.000 de oameni (99). În sfîrșit, trebuie să amintim și răspunderea morală a comandamentului armatei engleze, care, după terminarea celui de-al doilea război mondial, a predat rușilor întreaga armată a cazacilor aflați sub comanda generalului german Von Pawitz (101). De neuitat și de neiertat este că predarea cazacilor a avut loc în ciuda faptului că ofițerii englezi făgăduiseră pe cuvînt de onoare că nu va avea loc nici un fel de transfer de prizonieri către sovietici. De prisos să mai spunem că această armată de cazaci a fost imediat exterminată pînă la ultimul om de către NKWD (101). Astfel, se poate spune fără exagerare că englezii - ca și suedezii, care, cum aminteam mai sus, au "livrat* comuniștilor pe azilanții politici originari din Țările Baltice - au fost copărtași la uciderea tuturor acestor oameni.

După unele estimări globale (99), în timpul celui de-al doilea război mondial au fost deportați în lagăre de muncă sau omorîți un număr de 15.000 000 de neruși (ucrainieni, bieloruși, caucazieni, musulmani etc.) Acuzația cea mai frecventă, care nu era de obicei probată de nici un fel de dovezi, era aceea de 'colaboraționism*' cu trupele germane de ocupație, care, inițial fuseseră primite de cea mai mare parte a populației ca potențiali eliberatori (127).

Despre crimele represive din ultimii ani ar fi foarte mult de spus. Ne vom mulțumi să arătăm că numai reprimarea demonstrației organizate la Erivan în Mai 1990 de către "Mișcarea Națională", la care participaseră peste 200.000 de persoane, s-a soldat cu cel puțin 20 de civiliști morți (195).

8. Evreii

Dintre numeroasele minorități etnice ale imperiului sovietic, evreii au plătit și ei un tribut greu terorii comuniste. Privitor la această temă dispunem numai de relatări fragmentare și de o singură estimare globală, datorată compatriotului nostru Johann Urwich (101).

Astfel, una dintre relatări privește crimele lui Aleksei Nasedkin, care - dorind să-și dovedească fidelitatea față de conducătorii din Kremlin - a arestat 12 000 de evrei din Bielorusia (majoritatea mici comercianți), acuzându-i de "spionaj". Toți au fost omorâți de trupele NKWD (99). O altă crimă în masă asupra 280 000 de evrei a avut loc la Riga: în ajunul începerii războiului Germaniei împotriva U.R.S.S. au fost omorâți de NKWD 60.000 de evrei (09). Aceeași sursă estimează pierderile populației evreiești datorate terorii roșii înainte și după cel de-al doilea război mondial la mai multe sute de mii de persoane.

Se relatează de asemenea că soldații armatei roșii de sub comanda maiorului Dontsov și a căpitanului Jermolaiev au închis în închisoarea din Tjelsjai (Lituania) un număr de 73 de evrei, care au fost uciși cu baionetele sau prin împușcare, după ce în prealabil le-au fost tăiate bestial organele genitale. Cadavrele au fost descoperite și expertizate 4 zile mai târziu de către armata germană care ocupase între timp orașul (108).

În 1948 a fost declanșat un pogrom special împotriva "Comitetului antifascist evreiesc", fondat în timpul războiului. Represiunile s-au extins asupra mai multor mii de evrei, dintre care un număr de 430 de personalități ale comunității evreiești din U.R.S.S. au fost ucise (99).

La ședința Biroului Politic din 1952, Stalin spunea: "Există pericolul unui pogrom împotriva evreilor. S-au raportat multe cazuri de atacuri asupra unor personalități evreiești proeminente. Cred, tovarăși, că noi trebuie să protejăm pe evreii noștri! Cel mai bun lucru ce-l avem de făcut este să-i mutăm din Moscova și Leningrad într-un loc sigur". După aceste cuvinte, Stalin a prezentat tovarășilor săi o listă de evrei ce trebuiau "mutați" imediat, listă care fusese întocmită de Lazăr Kaganovici, el însuși evreu. De altfel, Stalin ordonase ca deportarea evreilor să fie propusă chiar de către acei evrei care ajunseseră în anumite posturi înalte. Printre acești trădători ai propriului lor neam au fost Isaac Mits și violonistul David Oistrach. Mai mult: cei cărora li s-a permis să rămână în Moscova au trebuit să poarte pe piept - ca și evreii din Germania hitleristă - steaua evreiască de culoare galbenă (99).

Trebuie arătat de asemenea că din cele 3.000.000 de persoane deportate imediat după ocuparea de către sovietici a Poloniei orientale (conform tratatului Molotov-Ribbentrop!, jumătate - deci 1.500.000 - au fost evrei. Toți aceștia au fost ulterior exterminați (134).

În emoționanta sa lucrare *Strigătul Golgotici răsăritene*, bunul meu prieten Johann Urwich, comentînd declarația făcută de un rabin în fața unei comisii a Senatului Statelor Unite (conform depoziției sale, în lagărele sovietice ar fi fost uciși 3.500.000 de evrei), fără a contesta această cifră (pe care eu însumi

n-am întâlnit-o niciodată citată în presa contemporană), precizează: "Este bine de amintit tocmai acum, că matadorii KGB-ului și ai justiției sovietice erau în majoritate evrei, ca și o mare parte din politrucii lagărelor cu regim special". Și, în concluzie, Johann Urwich adaugă: "Dacă astăzi, după atîția ani de la sfîrșitul războiului, se mai vorbește de un Aushîtz și de alte lagăre ce nu trebuie date uitării, cred că tot astfel acum, când ne aflăm la o răsruce de drumuri, trebuie să nu fie dați uitării cei morți și cei vii de pe întinsa Golgotă nordică și răsăriteană, iar călăii lor să fie aduși în fața unui nou Nurnberg"(101).

Tot lui Johann Urwich îi datorăm sublinierea comportării omenești a Mareșalului Antonescu și a guvernului condus de el în problema evreiască, luare de poziție care nu face decît să ne ajute la restabilirea adevărului privind această temă: "După cum este cunoscut, guvernul Mareșalului Ion Antonescu nu a admis deportări de evrei din România spre Germania. Cea mai bună dovadă o aduce însuși guvernul Israelului, ca răspuns la acuzațiile ce se aduc României antonesciene. O altă dovadă este că, o dată cu arestarea și condamnarea lui Eichmann, Gustav Richter nu a fost tras la răspundere, nici măcar citat c-ar fi fost amestecat în deportarea evreilor. Rabinul Moses Rosen din România de azi, omul partidului și sluga credincioasă a comunismului, tot strigă în gura mare de cîte ori are ocazia, afirmînd că din România au fost deportați în Germania 300.000 de evrei, o cifră complet falsă și provocatoare. El se referă probabil la deportarea evreilor din teritoriile de Nord ale Ardealului, care fuseseră cedate Ungariei în 1940, după dictatul de la Viena' (101).

Datorită unei complicități greu de explicat, milioanele de evrei exterminate în cadrul holocaustului din teritoriile ocupate de germani n-au fost raportate ca atare, ci ca "victime civile" ale războiului (212)

În orice caz, aceste dezvăluiri senzaționale fac cu atît mai de neînțeles tăcerea aproape completă a forurilor mondiale evreiești, a excelentului grup de la Viena condus de Simon Wiesenthal și a mass-mediei occidentale, care nu stigmatizează și acuză sistemul comunist ca fiind direct răspunzător de uciderea bestială a peste 3.000.000 de evrei, ca să nu mai vorbim de cei care au supraviețuit închisorilor și deportărilor, dintre care unii au fost personalități proeminente nu numai ale poporului evreu, ci și ale culturii și științei mondiale. Parafrazîndu-I pe Orwell, ne punem numai o simplă întrebare: Sunt oare morții evrei datorati holocaustului negru al naziștilor mai morți decît cei, măcar pe jumătate ca număr, datorati holocaustului roșu? Care-i motivul acestei voite tăceri? Sperăm că într-un viitor cît mai apropiat, și anume atîta

vreme cît unele dintre victime mai sunt încă în viață, cercetătorii atît de experimentați ai comunității evreiești mondiale vor da publicității date cît mai complete cu privire la acele milioane de evrei care au fost ucise mișelește de mon- struoșii criminali generați de sistemul sovietic.

// *EUROPA*

Țările Europei care după cel de-al doilea război mondial au căzut sub influența U.R.S.S. și în care - sub oblăduirea Moscovei și prin falsificarea alegerilor parlamentare - a fost introdus comunismul au avut de plătit un tribut foarte greu terorii roșii nu numai prin suportarea trupelor de ocupație sovietice, ci și în urma exterminărilor în masă și deportărilor fie în lagărele din propria țară, fie din cuprinsul imperiului sovietic (123). Sute de mii de cetățeni din aceste țări, și mai ales din cele care luptaseră în timpul războiului împotriva U.R.S.S., au dispărut în timpul prizonieratului sau au fost după ocuparea patriei lor duși cu forța în lagărele de muncă din țara 'fratelui de la răsărit' (30).

Greul tribut de sînge plătit de aceste țări este dovedit și de datele furnizate de 'Societatea internațională pentru apărarea drepturilor omului' din Frankfurt am Main, care raporta că în 1952 existau peste 400 de lagăre de muncă în Europa de Est, respectiv în afara granițelor postbelice ale U.R.S.S., în care erau închiși între 1.000.000 și 1.200.000 de deportați. Numărul celor ce și-au pierdut viața între 1946 și 1947 în aceste lagăre a fost estimat la 100.000 (123). Alte statistici raportează că dintre cetățenii națiunilor care luptaseră contra sovieticilor au fost exterminați în lagăre după încheierea păcii mai multe sute de mii (30). În sfîrșit, se consideră că numai în perioada inițială de impunere cu forța a comunismului în țările europene din afara U.R.S.S. au fost ucși circa 100.000 de persoane (99).

1. Albania

Se știe foarte puțin despre tributul de sânge plătit comunismului de micul, dar mândrul popor albanez.

Dorința de libertate proverbială și dârzenia acestui popor explică de ce, imediat după impactul cu aparatul de represiune comunist, zeci de mii de oameni au fost exterminați (39). Astfel se estimează că numai între 1944 și 1947, în timpul instaurării și consolidării puterii comuniste în țară, un număr de cel puțin

150.000 de albanezi au fost uciși (41). După cearta comuniștilor albanezi cu Moscova și intrarea țării în zona de influență maio-stă, crimele, arestările și deportările au continuat, dar izolarea aproape completă a Albaniei a împiedicat forurile internaționale să strângă un material informativ mai consistent privind numărul victimelor (40).

Sperăm că acum, după ce în Albania a început procesul de democratizare, datele privitoare la holocaustul roșu vor fi aduse la cunoștința opiniei publice internaționale.

2. Bulgaria

Conform informațiilor oficiale, între Septembrie 1944 (când Bulgaria a fost ocupată de armata sovietică) și Martie 1945 au fost spânzurați în această țară peste 2.000 de persoane. Ulterior și-au pierdut viața un număr încă necunoscut de oameni, pe de o parte, în închisorile politice și lagărele de pe teritoriul țării, iar pe de alta în lagărele din U.R.S.S. (42), unde exterminarea prin metodele cunoscute a fost efectuată de către KGB.

Astfel, în toamna anului 1955 (deci la 10 ani după terminarea războiului) numai 2% din bulgarii deportați în Rusia (în lagărul Potma de la sud-est de Moscova) s-au reîntors în patrie (133).

În anii următori luării puterii și până la finele anilor '80, zeci de mii de bulgari au fost arestați, închiși în închisori sau deportați în lagăre. Mai ales în ultimii ani ai puterii comuniste, atenția deosebită a securității bulgare a fost îndreptată spre lichidarea unor personalități ale exilului ce s-au remarcat prin

lupta lor anticomunistă, precum și - pe plan intern - spre găsirea celor mai "eficiente" mijloace de exterminare sau de bulgarizare forțată a minorității turce stabilite de secole pe teritoriul actual al Bulgariei.

3. Germania

După cum se știe, la sfârșitul celui de-al doilea război mondial Germania înfrântă a fost împărțită de către aliați în patru zone de ocupație. În 1949, în zonele aflate sub controlul american, englez și francez s-a putut forma Republica Federală a Germaniei, cu o constituție democratică, în timp ce în regiunea de răsărit ocupată de U.R.S.S. sovieticii au impus prin metodele cunoscute înființarea Republicii Democratice Germane, stat de tip comunist, care a reușit să supraviețuiască timp de peste 40 de ani. Între aceste două state, între cetățenii lor - fii ai aceluiași popor, vorbitori ai aceleiași limbi și purtători ai aceleiași tradiții culturale - s-au așternut zonele morții ale "cortinei de fier*" și a fos* ridicat monstruosul zid clădit de comuniști în inima Europei. Și oacă locuitorii Germaniei de vest au putut cu timpul să revină la o viață normală și să trăiască în libertate, cei rămași de partea căalaltă a cortinei de fier au avut de suportat atît teroarea impusă de ocupația sovietică, cît și pe cea dezlănțuită de comuniștii autohtoni educați la Moscova și aduși acum în fruntea țării.

Dar nu numai locuitorii Germaniei înfrînte în al doilea război mondial, ci și germanii stabiliți de sute de ani în alte țări europene căzute acum sub cizma rusească au trebuit să suporte represaliile comunismului sovietic (152), fiind acuzați de a fi fost toți "hitleriști*" și responsabili de izbucnirea războiului. În consecință, toți germanii - indiferent de cetățenia ce-o dețineau, indiferent de vîrsta, sexul sau profesiunea lor - au fost considerați 'vînat liber'*. Excepție n-au făcut (în afara celor aflați la o vîrstă prea înaintată sau prea fragedă) decît comuniștii existenți printre germanii din aceste țări, care erau cunoscuți ocupanților și care nu s-au dat înapoi în a-și oferi serviciile pentru desăvîrșirea genocidului îndreptat împotriva propriilor lor conaționali.

Conform datelor furnizate de- Anton Ovseyenko în documentata sa lucrare publicată în 1981 (99), în perioada 1945-1946 au fost deportate în U.R.S.S. următoarele două categorii de etnici germani:

a) Peste 3.500.000 de germani care erau cetățeni ai Cehoslovaciei, Poloniei, României și Ungariei. (Astfel, în România a fost organizat de către armata sovietică de ocupație în zilele de 15 și 16 Ianuarie 1945 un adevărat

pogrom al populației germane: zeci de mii de oameni, de la vârsta de 14 ani, au fost ridicați și transportați în vagoane de marfă în U.R.S.S. De menționat că autoritățile românești, în care rușii nu aveau câtuși de puțin încredere, au fost obligate să participe la ridicarea de la locurile de muncă sau de la domiciliu a germanilor, aceștia fiind însă imediat preluați și transportați de armata sovietică.) Etnicii germani din țările amintite au fost deportați mai ales în minele de cărbuni din bazinul Donhas și în lagărele Arhipelagului Gulag din Sibiia și Extremul Nord european.

b) La aceștia se adaugă peste 500.000 de deportați din rândul germanilor așezați cu aproape 300 de ani în urmă într-o zonă pe malurile Volgăi (261), care au fost deportați mai ales în nordul Cazahstanului și în Siberia (99).

Se poate deci considera că numărul total al acestor două categorii de etnici germani care au fost deportați în U.R.S.S. a depășit cifra de 4.000.000, din care circa 2.300.000 n-au putut supraviețui inumanelor condiții ale detenției și muncii forțate.

Impresionanta carte a lui Jacques de Launay (158) furnizează cititorilor date provenind direct din documentele Biroului Federal de Statistică al R.F.G.. Astfel, dintr-un total de aproape

de etnici germani - din care 9.900.000 trăiseră în fostele zone de răsărit ale Germaniei trecute după război la U.R.S.S, la Cehoslovacia sau la Polonia (Silezia, Danzigul, zona Memel, Prusia Orientală sau regiunea Sudeților) și 7.600.000 formaseră minorități etnice în Polonia, Țările Baltice, Cehoslovacia, Ungaria și România -, un număr de 11.800.000 au fost siliți să-și părăsească locurile natale Din totalul de 17.600.000 audispărut fără urmă 13,1% (adică 2.316000 de oameni).

Informații similare sunt furnizate și de alte lucrări (159-165).

în plus față de cifrele deja citate, la sfârșitul lui Decembrie 1956, Ministerul pentru Refugiați al R.F.G. raporta existența în lagărele de muncă forțată din U.R.S.S. a unui număr suplimentar de 800.000 de civili germani. Conform unor noi rapoarte, autoritățile comuniste cehoslovace sunt răspunzătoare de moartea nu a 11000 de oameni (cum declarase ministrul de externe al acestei țări), ci de uciderea a circa 250.000 de persoane (217), dintre care 27.000 fuseseră 'lichidate' numai la Praga în decursul a două săptămîni (217). Și iată cum acțiunea numită de autoritățile comuniste 'un transfer umanitar de populație' se dovedește a ti fost în realitate - conform cifrelor clare ale Institutului Federal de Statistică din Wiesbaden privind pierderile suferite de populația germană în urma dislocărilor forțate - una din cele mai monstruase operațiuni de genocid planificat. într-un alt studiu se consideră că numărul germanilor forțați să-și părăsească locurile natale s-a ridicat la 13.000.000, dintre care 2.100.000 au decedat în timpul transportului sau în lagăre (31). O regiune în care a avut loc una din cele mai brutale deplasări de populație a fost Slovacia, unde n-au mai rămas din numeroasa minoritate germană ce a trăit aici secolele de-a rîndul decît un număr de circa 10.000-15.000 de persoane (228).

De menționat că în aceste statistici pierderile de soldați germani uciși de sovietici imediat după ce au fost prinși sau în lagărele de prizonieri au fost raportate separat: după evidența Crucii Roșii germane, cifra globală se ridică la 400.000 de persoane (150; 101). în acest sens, relativ puțin cunoscut rămîne numărul exact al soldaților germani prinși și uciși de către trupele KGB pe teritoriul Rorhâliel. JbhâhM llrwlc h a dezvăluit presei existența unui "Katln fortiâfiesfc" lă Bâifcdi (281), dare - după mărturia sa - nu ar fi singurUl.

Fratele ftiai hnic al colosUIUi sovietlfc (he fefefith **li hl&fidUI** comunist huitiit cu perversitate "**Republica Democrată GerttiaHâ**^ și-a adus *îh mod conștiincios" **COhtfibUșă** ia declftiirea poporului german. într-un studiu incomplet se raportează că, începînd din 1945, în numai **15** din lagărele de pe teritoriu! **Germaniei** de Est (majoritatea lor fiind aceleași cu cele folosite ihteflot de **HiziȘtl**) și-au pierdut viața 90.000 de oameni (32). Gifre asemănătoare raportează "Asociația foștilor delihuti politici germani din

zonele comuniste": între 80.000 și 95.000 de persoane au fost omorâte prin diverse metode (subnutriție, boli, maltratare etc.) sau au fost spânzurate în timpul detenției în închisori sau lagăre (100). Aceeași sursă arată că tribunalele militare sovietice au condamnat și dispus internarea unui număr de 180.000-200.000 de oameni, dintre care circa 45.000 au fost deportați în U.R.S.S. și circa 55.000-60.000 închiși în R.D.G., restul fiind omorâți, respectiv executați.

Articole apărute recent arată, pe baza documentelor descoperite în arhivele secrete din R.D.G. după reunificarea Germaniei, că în zona de ocupație sovietică au fost arestați și deportați între 1945 și 1950 un număr de 122.671 de persoane, dintre care numai 42.262 au mai rămas în viață (213). Astfel, un document elaborat de Ministerul de Interne sovietic în Iulie 1990, referindu-se la aceeași perioadă, vorbește de un număr de 42.889 de morți prin îmbolnăvire în lagărele pentru germani și de 756 de persoane executate, ca urmare a sentințelor pronunțate de tribunalele militare (213; 214). Numai în lagărul de la Funfeichen, au fost internați între Aprilie și Octombrie 1945 nu mai puțin de 20.000 de oameni (creștini-democrați, social-democrați, comuniști, laici și mireni, germani, evrei etc.) (204). Se admite astăzi că numărul de victime căzute în fosta R.D.G. sub securea comunismului de tip stalinist se ridică la 200.000 de persoane (211).

La monstruoasa graniță dintre cele două Germanii și mai ales după ridicarea rușinosului zid au murit sute de oameni, care au încercat să fugă spre libertate, dar au fost sfârtecați de mine ori împușcați de paznicii puterii sau de sistemele automate de tragere instalate de-a lungul zidului (8). Rapoarte recente vorbesc de 226 de persoane împușcate în zona de graniță (273), dintre care 79 'a zidul dintre Berlinul de răsărit și cel de apus (186). Se pare însă că numărul victimelor este mai mare, deoarece încă nu se știe exact câți oameni au fost răniți la încercarea de trecere a frontierei și transportați în închisori, unde au decedat datorită rănilor suferite și neacordării îngrijirii medicale necesare.

O statistică oferită de ziarul "Le Figaro" (102) consideră că tributul de sânge plătit de poporul german comunismului se ridică

la 2.923.000 de vieți.Grecia a reușit să nu devină niciodată o țară comunistă, dar puternica influență marxist-leninistă dintre 1940 și 1950 a provocat în anii de după terminarea războiului mondial izbucnirea unui război civil sprijinit direct de către U.R.S.S. Trupele comuniste, ale căror comandanți fuseseră instruiți militar și "înarmați ideologic" la Moscova, au la activul lor uciderea a peste 57.000 de civili (inclusiv femei, copii și bătrâni) și a 15.000 de soldați, căzuți în luptele cu gherilele comuniste (88). Acest tribut de sânge plătit de greci încercării sovieticilor de a atrage Grecia în sfera lor de influență, transformînd-o într-un stat comunist, a reușit să le salveze patria de soarta

celorlalte țări căzute pradă holocaustului roșu.

6. Iugoslavia

Holocaustul roșu în Iugoslavia are unele aspecte proprii, care nu au existat de loc, sau numai într-o măsură redusă în alte țări căzute sub dominația comunistă. Este vorba de faptul că acest stat a fost creat în mod cu totul artificial după primul război mondial, înglobînd o multitudine de popoare cu limbi materne și religii diferite: sîrbi, croați, sloveni, bosnieci, herțegovini, mon-tenegrini, români (împărțiți în două grupe mari: pe de o parte aromânii și meglenoromâni așezați în Macedonia iugoslavă și-n sud-estul Serbiei, care vorbesc pînă-n ziua de azi aceste două străvechi dialecte ale limbii române comune, iar pe de altă parte vorbitorii dialectului daco-român denumiți de etniile slave "vlahi", care locuiesc mai ales în zona Negotinului și în Voivodina), unguri, albanezi, turci, evrei etc în ce privește conglomeratul religios, este de ajuns să amintim că se întîlnesc în această țară creștini (ortodocși, romano-catolici, protestanți), mahomedani și iudaici, ca să nu mai vorbim de sectele împrăstiate mai mult sau mai puțin peste tot

încă de la nașterea Iugoslaviei ca stat, sîrbii au încercat să domine celelalte naționalități, fapt care a dus deja înainte de război la tensiuni etnice și religioase. Comuniștii conduși de Tito au știut să exploateze la maximum această stare de lucruri, devenită și mai explozivă datorită faptului că croații și slovenii au crezut în posibilitatea de a-și obține independența cu ajutorul lui Hitler și au sprijinit armata germană. Astfel, însuși numele de croat și sloven a devenit pentru titoiști sinonim cu numele de "fascist". De fapt, se poate afirma că titoismul a împletit de-a lungul întregii sale existențe în modul cel mai evident lupta comunistă tipică împotriva tuturor celor ce nu i se supun cu lupta naționalistă a sîrbilor împotriva -celorlaltor etnii ale statului.

Astfel, numai în cursul anului 1945 comuniștii au omorît peste 150.000 de adversari politici sau militari și cel puțin 300.000 de persoane în cursul operațiilor de "purificare etnică" (38), conștînd în eliminarea din zonele plurinaționale a nesîrbilor.

Bestialitatea dovedită de titoiști în suprimarea unora dintre cei deportați, în special a bătrînilor, femeilor și copiilor, a rămas de neuitat (133). Indiferent de originea lor etnică, etichetați global ca "fasciști", mii de oameni au fost urmăriți și uciși fie prin metode "clasice" (împușcare, spînzurare etc), fie prin metode "originale" (de exemplu: adunați în biserici și arși de vii sau spintecați în măcelării, așa cum a fost cazul unui mare număr de femei și copii din localitatea Bațka din Banatul sîrbesc) (133)

Tributul de sînge cel mai greu l-au plătit croații. Intre crimele ce le au pe conștiință politicienii englezi ai vremii figurează nu numai susținerea fără rezerve a comuniștilor lui Tito în detrimentul anticomuniștilor (cum a fost cazul generalului sîrb Mihailović, care n-a primit nici un sprijin din partea aliaților în lupta dusă atît împotriva Germaniei hitleriste, cît și împotriva gherilelor titoiste), dar și faptul că englezii au fost aceia care au predat lui Tito o divizie croată, pe care acesta în 1945/46 a exterminat-o pînă la ultimul om (101). Astfel în Mai 1945 lordul Adlington, general de brigadă în cadrul Corpului 5 de Armată aflat sub comanda mareșalului *Aldhder*, a dispus repatrierea forțată (adică în cărucia) în Vagoane fără dezvăluirea adevăratei destinații) a 70.000 de cazaci și iugoslavi (aceștia din urmă fiind în majoritate croați grupați în divizia la care ne-am referit mai sus, dar și sloveni, sîrbi și ruși) (151). În afară de acești oameni trădați de englezi, după 1945 mulți croați au fost vînați de titoiști și, în parte, deportați cu direcția Siberia, unde majoritatea și-au pierdut viața în minele de azbest (133)

În sfîrșit trebuie să mai arătăm și că, sub dominația comunistă, cu toată mult-trîmbițata "libertate" și "bună-stare" de care s-au bucurat iugoslavii, au existat și aici lagăre de concentrare și prigonire a celor ce gîndeau altfel decît decretase partidul comunist. Ce să mai vorbim de politica extrădării practicate

cu succes de Belgrad mai ales în cadrul tratatului încheiat cu Cea- ușescu privind predarea celor ce încercau să fugă din România?

Un nou capitol sîngeros în istoria popoarelor încorsetate în ceea ce s-a numit statul iugoslav l-a deschis lupta lor pentru independență, începută de croați și sloveni, continuată de macedoneni, bosnieci și herțegovini, precum și de albanezii din regiunea Kosovo. Reacția conducerii comuniste sau neocomuniste rămase la conducere în restul Iugoslaviei la dorința perfect legitimă a acestor popoare de a se autodermina și crea state independente a dus la izbucnirea unuia din cele mai brutale și inumane războaie civile cunoscute în istorie. Suntem martorii acestui război pe viață și pe moarte; dar numai cine nu vrea, nu înțelege că aici este mult mai puțin vorba de o manifestare a naționalismului sîrb, cît de o disperată zvîrcolire a balaurului comunist lovit de moarte în urma evenimentelor la care asistăm din 1989 încoace. Unul din cele șapte capete ale balaurului s-a împlîntat adînc în trupul fostei Iugoslavii, în mlaștina fără fund a confruntărilor și patimilor naționaliste generate de un întreg lanț de grave greșeli politice, începute o dată cu întemeierea acestui stat pe ruinele Imperiilor Otoman și Habsburgic (acțiune susținută de puterile occidentale), continuate cu sprijinirea în timpul războiului nu a forțelor antifasciste cu adevărat democratice, ci a antifasciștilor comuniști, ca să nu mai vorbim de neîngrădita ajutorare economică a Iugoslaviei comuniste de către Occident, care a răsplătit astfel opoziția lui Tito față de stalinismul sovietic, dar a rămas surd și orb față de crimele înfăptuite de el pe plan intern împotriva oponentilor politici și a etniilor nesîrbe.

Este mult prea devreme pentru a putea oferi un bilanț concludent al victimelor făcute de războiul civil din fosta Iugoslavie. După raportul dat de președintele Croației Tucimann la 9 Septembrie 1991 (276), pînă la această dată fuseseră înregistrați în Croația 2.200 de morți și grav răniți. La 5 Iulie 1991, surse slovene raportau 56 de morți (257). La 12 Iulie, după numai o săptămînă, numărul morților se ridica la 100 (264). Deși luptele din Slovenia sunt un episod încheiat, nici guvernul sloven și nici cel de la Belgrad n-au raportat încă numărul morților și răniților,

Cît despre tragedia Bosniei-Herțegovinei ce să mai vorbim? Ea este departe de a se fi terminat și în fiecare zi aflăm despre/ noi fapte bestiale întreprinse împotriva acestui popor. În Iunie,* 1992, președintele Bosniei vorbea de peste 40.000 de morți! Adunînd veștile zilnice, se pare că cifra aceasta are toate șansele de a se tripla în curînd. Dar cine poate spune cîți oameni au fost uciși în satele cu populație mixtă căzute pradă cetnicilor sîrbi? Cine poate spune cîți au murit în lagărele de concentrare și în timpul acțiunii de 'purificare etnică' și izgonire a locuitorilor nesîrbi din casele și localitățile în care trăiseră pînă atunci? În sfîrșit, cine poate spune care sunt pierderile suferite de agresorii sîrbi, atîta vreme cît propaganda organizată de statul comunist nu lasă să respire nici un fel de cifre concludente?

0. Polonia

Cu totul extraordinară ne apare simultaneitatea dezmembrării "marelui imperiu" (sovietic) și a "micului imperiu" (iugoslav), ambele menținute ca formațiuni monstruoase ale ideologiei marxist-leniniste cu vârful ei de lance format din armată și aparatul de represiune. În ambele imperii, cele două națiuni dominante și exploatoare (rușii, respectiv sîrbi) simbolizează pentru toate celelalte etnii dominate care încearcă să se elibereze și să formeze state independente nu numai asupritori naționali, ci și exponenții cei mai acerbi ai comunismului, organizatori în regiunile respective ai holocaustului roșu, uitîndu-se prea ușor două fapte deosebit de importante: pe de o parte că milioane de ruși și sîrbi au căzut de asemenea victime ale acestui flagel mondial, iar pe de altă parte că au fost destui reprezentanți ai celorlaltor naționalități care 'au încheiat pactul cu diavolul", intrînd în rîndurile partidului, ajungînd uneori chiar în nomenclatură și devenind nu o dată călăi ai propriilor lor conaționali. În orice caz, în epoca următoare dezintegrării celor două imperii comuniste pe care o trăim în prezent, atît numeroasele conflicte armate izbucnite în fosta U.R.S.S., cît și războiul civil din fosta Iugoslavie prezintă un dublu caracter: naționalist și anticomunist. Imediat după revoluția din Octombrie, bolșevicii au ucis peste

1000.0 de polonezi, fără a mai pune la socoteală pierderile proprii (134)

Se estimează că după atacul Armatei Roșii asupra Poloniei în perioada 1939-1941, după încheierea pactului Molotov-Ribben-Trop, care s-a soldat cu răpirea și anexarea Poloniei de Est, au fost arestați și deportați în U.R.S.S. între 1.060.000 (34 a; 34 b; 34 c) și 1.500.000 (176), 2.000.000 (148) sau chiar 3.000.000 (134) de oameni, din care între 270.000 (34 a, b, c) și 1.500.000 (1/6) au murit în lagărele de muncă forțată.

O deosebită rezonanță a avut-o și o are încă asasinarea bestială de către NKWD a 15.000 de soldați și ofițeri polonezi (35; 103; 148; 177; 200). Dintre aceștia, în gropile comune de la Katyn (103) au fost descoperite scheletele a 4.129 de persoane (148). Diferența pînă la cifra de 15.000 a dispărut fără urmă în aceeași perioadă de timp. Astăzi există dovezi incontestabile că toți aceștia au fost lichidați de NKWD și de soldați ai armatei sovietice în alte două lagăre unde fuseseră transportați (104).

Minuțioase cercetări întreprinse ulterior au adus dovezi indubitabile că monstruoasa crimă a fost rezultatul direct al Tratatului Molotov-Ribbentrop, în cadrul căruia se stipula și predarea a 13.242 de ofițeri polonezi în mîinile sovieticilor (191; 180). Se știe astăzi cu precizie nu numai faptul că împușcarea a fost ordonată și executată în exclusivitate de KGB (și nu de

0. Polonia

Gestapoul nazist, cum au afirmat cu nerușinare decenii de-a rândul sovieticii), dar se cur osc atît numărul cu mult mai mare al victimelor, cît și locurile unde se află rămășițele acestor martiri (191; 192; 180; 198), și anume:

- a) 4.129 la Katin (103);
- b) 6.278 la nord de Kalinin (nord-vest de Moscova) (198);
- c) 4.404 în lagărul Koselsk din Ucraina. în apropiere de Har- kov, lagăr numit de unii "al doilea Katin" (198; 191; 180);
- d) 3.891 în lagărul Starobelsk;
- e) 395 în lagărul Juchnov (191).

Conform acestor date absolut sigure (scheletele au fost nu numai descoperite, ci și numărate și identificate) cifra totală a victimelor se ridică la 19.097 de persoane. În afară de aceștia, un număr de peste 10.000 de ofițeri și soldați care au fost deportați în lagărele Arhipelagului Gulag (36) n-au mai revenit niciodată în patrie, socotindu-se că au fost uciși în timpul detenției.

După ocuparea Poloniei și instaurarea puterii comuniste, în perioada 1944-1956, crimele au continuat, apreciindu-se că circa

2.0.000 de oameni (148) au căzut victimă holocaustului roșu. Se estimează că masivele demonstrații anticomuniste din 1956, 1968, 19/0, 1971, 19/6, 1980/81 și 1987 au dus la pierderea a peste 1 000 de vieți omenești (148). După alte estimări, numai cu ocazia mișcărilor anticomuniste din Posen (1956) și Danzig (19/0) au fost uciși circa 1.200 de oameni (37 a; 37 b).

Centralizând datele de mai sus, sistemul comunist este răspunzător de moartea a circa 2.700.000 de polonezi (134; 176; 34 a, b, c; 148).

7. România

Pe cit de numeroase sunt scrierile memorialistice despre realitățile închisorilor și lagărelor, pe atât de puține sunt estimările cantitative privind exterminările datorate regimului comunist din patria noastră România. În acest sens putem spune că studiile statistice conținând date concludente și demne de crezare sunt practic inexistente. Din acest motiv, expunerea noastră se va mărgini la prezentarea unor informații scurte găsite în literatura consultată, fără a putea astfel ridica pretenții de exhaustivitate.

Începem deci cu cifra care este cel mai bine cunoscută, arătând că numai ca rezultat al prizonieratului din lagărele sovietice au fost declarați "dispăruți" 180.000 de soldați români (101).

După ocuparea țării de către armata roșie (care a costat un număr ce nu va fi niciodată cunoscut de oameni simpli uciși de soldații ruși fără motiv sau pur și simplu pentru a-i prăda de bunuri sau pentru a le viola nevestele și fetele), după așa-zisele "alegeri libere" din 1946 (cu ocazia cărora comuniștii strecurăți prin sate și orașe au ucis o serie întreagă de membri ai partidelor istorice) și mai ales după acapararea totală a puterii de către comuniștii români protejați de cizma rusească, în România s-a dezlănțuit teroarea roșie, care s-a abătut practic asupra tuturor **Straturilor sociale și profesionale** ale populației.

Execuțiile au început prin uciderea așa-zisilor "criminali de război**" **au continuat** Cu unele crime aparent izolate și cu înăbușirea în Sînge a primei demonstrații anticomuniste din țările ocupate **de sovietici** desfășurate de ziua Regelui Mihai, la 8 Noiembrie 1946 **în piața** Palatului Regal din București, după care au urmat **nenumărate arestări**, mai ales în rândurile elevilor și studenților **participanți**

Simultan a început și acțiunea de arestare și adesea de ucidere **prin executare** sau datorită condițiilor îngrozitoare ale detenției a **membrilor** partidelor politice democratice, iar din 1948 - **după instaurarea** republicii populare, deci după luarea în întregime a **puterii** -- descinderile nocturne soldate cu arestarea, în cea mai **mare parte** a cazurilor cu totul lipsită de temeii, a mii și **mii de oameni*** dintre care foarte mulți nici măcar n-au fost **judecați pentru vreo** vină - fie ea și înscenată -, ci au primit așa- **Zise "pedepse** administrative" sau au putrezit luni și ani în **închisori** fără a li se **spune** de ce și în baza cărei legi.

Un greu tribut de sînge l-a plătit însă țărănimea României. **Astfel, Dr. Filip** Păunescu, evocînd într-un documentat studiu **tragedia colectivizării** din România - care, începută în 1949, a lovit 12 000 000 **de țărani liberi și** proprietari de pămînt și a dus la **mitralierea unor sate** întregi, nimicite apoi cu tunurile și prin **atacuri de aviație** estimează că în rîndurile țărănimii numărul **morților s--a ridicat** la 30.000 (o cifră mult mai mică decît cea **reală!** **Și al** deținuților (ca urmare a unei rezistențe reale sau **imaginate împotriva** comuniștilor) la peste **2.000.000 (105)**. Nu **trebuie uitate** nici crimele executate de N. Ceaușescu cu **propria-! mîină, în special** în Oltenia și Dobrogea, pentru ca după ani **de zile presa** așa--zis "liberală" și cercurile politice din Occident **Să-l considere** "copilul minune" al lagărului socialist și campionul **independenței țată** de sovietici.

O **altă categorie** de deținuți și deportați a fost formată de **Clerul ortodox,** catolic și protestant, dar mai ales de preoții și **credincioșii mireni** ai bisericii unite, desființate de guvernul **comunist în 1946**

În sfârșit nu putem să nu amintim de exterminarea barbară de **Către .trupele** de securitate și informatorii lor a rezistenței din **munți, una din cele** mai crâncene și eroice rezistențe depuse în **țările din spatele** cortinei de fier împotriva comunismului.

Membri acestor grupe de rezistență armată răspândite practic de-a lungul întregului lanț carpatic, din care făceau parte mulți foști ofițeri ai vechii armate române, au fost pînă la urmă uciși pînă la unul, după cum au fost uciși sau condamnați la ani grei de temniță și locuitorii din satele de munte care le-au dat ajutor, hrană sau medicamente.

Cifrele globale oferite de diverși cercetători ai holocaustului roșu din România nu sunt totdeauna convergente Americanul Garry Allen (42), de exemplu, estimează că - în urma execuțiilor, a detenției inumane și a muncii forțate - în România și-au pierdut viața peste 150.000 de persoane. Dar atît alți autori, cît și informațiile celor ce au suferit în lagăre și închisori susțin pe baza unor argumente de necontestat că cifra reală a fost cu mult mai mare.

Astfel, în gulagul românesc - reprezentat de închisorile centrale de la Gherla, Aiud, Sighet, Mislea, Ocele Mari, Jilava. Văcărești, Pitești etc., la care s-au adăugat penitenciarele pentru pedepse sub 10 ani (Oradea, Caransebeș și altele), lagărele de muncă forțată create începînd din 1948 pe "șantierul comunismului" (hidrocentralele de la Bicaz, Borzești, Onești, calea ferată Bumbești-Livezeni, minele de uraniu, cupru și aur Cavnic, Baia- Sprie etc.) și mai ales Canalul Dunărea/Marea Neagră, cunoscut sub numele de "Canalul Morții" - au fost răpuși prin brutalizare repetată, malnutriție, lipsă de asistență medicală sau pur și simplu prin împușcare (168) sute de mii de intelectuali, țărani și muncitori. După aprecierile foștilor deținuți, numai în lagărele de la Năvodar], Poarta Albă. Capul Midia, Km 14, Carasu, Cernavoda și Peninsula și-au lăsat viața peste 200.000 de oameni (168).

Cine va putea calcula însă vreodată numărul celor ce au fost uciși în clinicile psihiatrice sau în urma unor pedepse de drept comun menite a masca motivele politice, practică folosită cu predilecție în timpul lui Ceaușescu, în intenția de a ascunde față de forurile internaționale preocupate de respectarea drepturilor omului adevăratul număr al deținuților politici? Și cine va afla vreodată numărul exact al celor uciși de-a lungul anilor la granița României cu Ungaria și mai ales cu Iugoslavia, unde numai în 1988 au fost 400 de persoane împușcate (de grănicieri români sau sîrbi) și un număr mult mai mare de înecați în Dunăre (106)? în sfârșit, dorim să mai punem o întrebare: cine va putea numi vreodată cifra exactă a celor care, mai ales în ultimii 15 ani ai

regimului Ceaușescu, au murit din cauze determinate direct de măsurile inumane ale dictatorului și clicii sale (care, să nu uităm, fără sistemul

comunist n-ar fi ajuns niciodată la putere): copiii și bătrînii morți de inaniție și de frig, femeile moarte în încercarea disperată de a provoca avortarea copilului purtat în pînțece, pentru a nu mai da naștere încă unui suflet nevinovat pe care nu-l putea hrăni, sau multele, mult prea multele sinucideri, care au făcut ca încă din 1983 România să ajungă pe locul 3 în statistica europeană?

Ajungem la momentul Decembrie 1989, cînd revoluția română - începută la Timișoara și continuată la București și-n alte orașe din țară - a eșuat în puciu înscenat de troica Iliescu-Roman- Brucan și materializat prin intervenția macabrei securități. Conform datelor raportate de Dl. Ioanițoiu, în revoluția română și-au pierdut viața 1030 de persoane, dintre care 534 în București și 496 în provincie (236). Dintre morți, 17 nu împliniseră încă vîrsta de 15 ani și 599 cea de 30 de ani. De menționat că inițiatorii și complicii acestei monstruoase băi de sînge n-au publicat nici pînă în ziua de azi cifra reală a victimelor și continuă să vehiculeze cu insolentă minciuna că făptașii ar fi fost "teroriști" (la care se adaugă și insinuarea că aceștia n-ar fi fost români, ci "străini").

Nedezmințindu-și caracterul net comunist, regimul actual din România este autorul următoarelor acte de barbarie: 28 Ianuarie, 9 Februarie și Martie 1990 la Tîrgu-Mureș, uciderea și molestarea cîtorva persoane oponente înaintea alegerilor din 20 Mai 1990, totul culminînd cu reprimarea demonstrației pașnice din Piața Universității cu ajutorul mineriadei organizate de însuși Ion Iliescu ajutat de agenții securității. Pretextînd "salvarea democrației" și anihilarea "elementelor fasciste extremiste", criminalii au rănit grav circa 200 de persoane și au ucis, după datele oficiale, 7, iar după alte aprecieri cel puțin cîteva sute de oameni neînarmați (199). În trei zile, acești rinoceri ai Președintelui Iliescu au sugrumat minunata manifestare de curaj civic și înțelegere a democrației din Piața Universității (care a durat 54 de zile și nopți) și a surpat definitiv șubreda imagine a existenței unei guvernări 'democratice' în România, pe care într-o oarecare măsură reușise să și-o făurească echipa de impostori cocoțata la conducerea țării.

În concluzie trebuie să subliniem că crimele datorate regimurilor comuniste conduse de Gh. Gheorghiu-Dej, Nicolae Ceaușescu și ten. IKesiu (ultimul de esență așa-zis neocomunistă) nu au fost încă pe deplin elucidate. Descoperiri din ultimii 3 ani, eum ar fi cea de la Dealul Balaurului sau de la testul Palat Chica din preajma iucureștiului, dovedesc justetea afirmației noastre.

Nu ne rămâne decât să sperăm că aceste descoperiri, precum și altele care le vor urma cu siguranță, vor fi studiate cu grijă, pentru a identifica atât victimele și împrejurările uciderii lor, cât și pe făptași, respectiv pe cei ce-au emis ordinele respective, pentru că numai astfel vor putea instituțiile justiției României post-marxiste să-și asume misiunea cu adevărat patriotică de a face dreptate, chiar și post mortem, sutelor de mii de cetățeni ai țării noastre sacrificați de dictatura terorii roșii pe altarul sa» tanieiului comunism .

8. Ungaria

Prima confruntare cu teroarea comunismului a avut loc în Ungaria între 1 Martie și 3 August 1945, în timpul celor 133 de zile ale republicii de tip sovietic conduse de Bela Kun, dublat de șeful serviciului secret (de formație cecistă) Stankovics, în acest scurt timp, bolșevicii unguri au reușit să ucidă mai multe mii de persoane, în cea mai mare parte țărani și muncitori (149; ISO). Firi eroici și promptă intervenție a armatei române, morbul comunismului ar fi putut rămâne cu circa 10 de ani mai devreme implantat în inima Europei.

Curmarea revoluției comuniste de inspirație sovietici din Ungaria și Austria, precum și - mai târziu - războiul civil din Spania (în care trupele generalului Franco au reușit să stăvilească instalarea bolșevismului în vestul Europei!), sunt două evenimente memorabile ale perioadei interbelice, marcând eșuarea, cel puțin deocamdată, a încercărilor Moscovei de expansiune a comunismului ca 'religie a crimei' (149),

Al doilea război mondial, cucerirea țării de către Armata Roșie și instalarea comunismului la putere au fost plătite de poporul maghiar cu nenumărate victime. Cronologic, holocaustul roșu în Ungaria a cuprins următoarele etape:

aj Războiul și ocuparea țării de către sovietici au dus la luarea în prizonierat și deportarea forțată a unui mare număr de ofițeri, **46** soldați și civilă. Astfel, conform datelor comunicate de ministerul ungar al apărării, se estimează că pînă la sfîrșitul anului 1944 au fost duși în captivitate un număr de 80.000 de persoane (150).

b) între 1944 și 1950 au fost deportați în lagărele din U.R.S.S. (de exemplu Magadan, Workuta și Potma) un număr de peste 200 000 de persoane, etichetate ca a fi fost "criminali de război". Cam din Noiembrie 1945, grupuri mici de deportați au început să revină în patrie. Se estimează însă că, din totalul acestor doportați, proporția celor ce-au scăpat cu viață nu depășește 1,5 % (150), adică circa 4.200 de persoane

c) în sfîrșit, eroica revoluție ungară din toamna anului 1956. Pentru cele 10 zile de libertate obținute atunci, poporul maghiar a plătit un greu tribut de sînge. Numărul celor spînzurați și aruncați apoi în gropi comune se estimează la 2.000 de persoane (43); la aceștia se adaugă circa 19.000 de răniți în timpul luptelor de stradă (149). Intervenția Armatei Roșii "eliberatoare" (îndrumată de luri Andropov, "profesorul" lui Mihail Gorbaciov) a dus la uciderea a încă 36 000 de oameni (150; 99). Mii de alți maghiari au fost apoi ridicați și deportați cu trenuri speciale peste teritoriul României către U.R.S.S. Nici pînă-n ziua de azi nu se știe cu precizie ce-au devenit acești oameni.

Numărul total al celor uciși în cadrul revoluției ungare este estimat la o cifră situată între 30.000 (149), 38.000 (150) și

100.0 (44). Dintre personalități dorim să amintim pe ministrul de război Pal Meleter, care a fost spînzurat alături de alți 430 de revoluționari (149).

- 1. în afară de cei uciși, de răniți și de închiși sau deportați trebuie menționat și numărul enorm de unguri care la înfrângerea revoluției lor anticomuniste au luat drumul exilului: cifra acestora a depășit 200.000 de persoane (149; 99, 150), majoritatea aparținând elitei națiunii maghiare atât în ceea ce privește nivelul lor moral, cât și cel intelectual. Unitatea națională și politică a diasporei maghiare răspândite în lumea occidentală, precum și prețuirea de care exilul se bucură în rândul celor ce n-au putut sau n-au vrut să emigreze explică în mare parte rolul important pe care această diasporă îl joacă în prezent în eforturile depuse pentru democratizarea și reconstruirea Ungariei postcomuniste.**Afganistan

Războiul din Afganistan - a cărui izbucnire a fost motivată de U.R.S.S. printr-una din bine-cunoscutele minciuni debitate nu o dată de-a lungul istoriei sale (ca răspuns la "ajutorul cerut de poporul afgan exploatat", de fapt de o mână de comuniști crescuți la școala KGB) și care s-a terminat cu o altă mare minciună, și anume tratatul dintre Afganistan și Pakistan (124) - a costat viața a cel puțin 1 100.000 de oameni (89).

În acest sens, pînă și regimul marxist-leninist instalat de Kremlin la putere după ocuparea de către armata sovietică a capitalei și a unei mari părți din teritoriul țării a recunoscut spînzurarea a miide deținuți politici (80). Diverse relatări ale presei internaționale, precum și unele referiri sporadice din presa sovietică (cu tot 'glasnostul') estimează că pierderile avute în cursul războiului de forțele sovietice s-ar fi ridicat la o cifră situată între 10.000 și 50.000 de oameni (80).

La aceste date trebuie să mai adăugăm un număr încă necunoscut de

mutilați de război și de dezechilibrați mintal, atât din rîndul trupelor agresoare, cît și din cel al populației civile. Mai ales copiii afgani au plătit un greu tribut, înainte de toate datorită perversității armatei sovietice, care a împrăștiat jucării, creioane etc. explosive, omorînd sau mutilînd astfel zeci de mii de copii nevinovați.

Continuarea conflictului armat și după retragerea sovieticilor din Afganistan, de data asta între mercenarii comuniști ai Kremlinului (prezenți de presa 'liberală' din occident drept 'guvernul actual', dacă nu chiar 'legal' al țării) și trupele 'rebele' anticomuniste (divizate, din păcate, în prea multe grupuri rivale, lucru care le micșorează mult eficiența) continuă să secere mii și mii de vieți. La aceasta se adaugă efectele întârziate pe care mizeria generală, subnutriția și lipsa de îngrijire medicală le au asupra mortalității ridicate și sănătății precare a populației afgane. În orice caz, se poate afirma fără nici o exagerare că mașina uci- gașă de construcție sovietică funcționează în continuare pe pământul arid al acestei țări, dovadă relatarea din 18 August 1991 a Agenției France Presse (188) privind unul din nenumăratele atacuri aeriene întreprinse de armata comunistă afgană împotriva bazelor mujahedine din Talogan (provincia Tachar), care s-a soldat cu circa 50 de morți și 100 de răniți.

2. Cambodgia

Pînă și susținătorii lui Mao nu contestă faptul că după așa- zisa 'eliberare' a țării în 1975, khmerii roșii (formați și sprijiniți de partidul comunist chinez) au omorât zeci de mii de cambod- geni (70). Există însă destule dovezi care atestă faptul că numărul celor uciși direct sau prin înfometare programată de către comuniștii cambodgeni se ridică la un total de 2.000.000 pînă la

3.0. 000 de oameni (72). În aceeași limită se situează și statistica ziarului francez "Le Figaro" (102), care anunța cifra de

2.500.0 de victime, cifră menționată de altfel și în alte rapoarte (103). John Baron (107) estimează pierderile de vieți omenești la 2.000.000, în timp ce Ovseyenko (99) conchide că războiul de gherilă și invazia trupelor vietnameze s-au soldat cu 2.120.000 de victime.

Conform datelor furnizate de unele organizații de binefacere, datorită bolilor și subnutriției este amenințată viața a încă

1.0. 000 de persoane (123). Relatări recente ale comitetului Crucii Fnșii Internaționale (265) scot în evidență încă un aspect tragic al luptelor din Cambodgia: exploziile minelor antitanc amplasate de khmerii roșii mai ales în nordul și vestul țării au pricinuit pînă-n prezent amputarea a cel puțin 20.000 de picioare sau brațe.

3. China

O dată cu părăsirea teritoriului țării de către trupele vietnameze în Septembrie 1989, cei 20.000-30.000 de khmeri roșii (susținuți în continuare de China comunistă, dar și de unele state occidentale) constituie un potențial agresiv permanent, îndreptat mai ales asupra populației civile. Cercetarea adevăratului carnagiu care a avut loc pe teritoriul Chinei este ușurată de informațiile puse la dispoziție chiar de presa și radioul regimului comunist. Astfel, sursele oficiale estimează că numărul celor uciși ca adversari ai regimului comunist a fost de câteva milioane (45). La rîndul său, Mao însuși raporta cu mîndrie lichidarea a 46.000 de oameni de știință și a 800.000 de "contrarevoluționari" (45). De altfel, "marele cîrmaci" declara cu cinism următoarele: "Se poate oare ca un popor de

800.000 de oameni (la acea dată) să nu fie supus luptei de clasă?" (166).

Trecînd acum la surse de informație necomuniste, trebuie să spunem că există numeroase date privind victimele comunismului în China, chiar dacă ele nu pot încă oferi cifre definitive. Cronologic holocaustul roșu în China s-a desfășurat în următoarele etape:

a) în timpul primului război civil (1927-1936) au pierit între 100.000 și 500.000 de oameni.

bi Al doilea război civil (1945-1949) a costat viața a 1.250.000 de persoane (46).

c) în anii 1950-1951 au fost asasinați peste 200.000 de așa-ziși "contrarevoluționari".

d) Reforma agrară a produs enorm de multe victime, o cifră cît de cît exactă neputînd țî încă nimită. Statisticile oficiale vorbesc de 1350.000 de execuții numai în prima jumătate a anului 1951. Alte estimări indică cifra de 1.500.000 de uciși și

10.000 de sinucideri (166). Studii ceva mai complete asupra acestei perioade indică cifre cuprinse între minimum 1.000.000 și maximum 3.000.000 de victime (47).

e) Numai în anul 1952 au fost lichidați un număr de 6.000 de cadre ale partidului comunist chinez și de conducători de întreprinderi, la care s-au adăugat 7.000 de sinucideri (166).

fi Anul 1955 a marcat arestarea unui număr de 100.000 de "contrarevoluționari", din care peste 1.000 au fost împușcați și circa 10.000 s-au sinucis (166).

g) în 1957 s-au intentat procese politice, în care au fost implicați circa 1.000.000 de intelectuali, dintre care 10.000 au fost trimiși în lagărele pentru "reeducare" plasate în regiunile de graniță. Numărul celor ce-au murit în detenție este greu de estimat (166).

h) Perioada numită "marele salt" și foametea care i-a urmat a costat viața unui număr de mai multe milioane de oameni (50). După unele estimări competente, cifra globală atinge 15.000.000 de persoane (166).

i) Operațiile de "purificare" au dus în anii 1964-65 la moartea a 30.0 de oameni (166).

j) între 1964 și 1972, vestita "revoluție culturală" a dus la moartea a 10.000.000 de persoane (fie executați în urma înscenării unor procese publice, fie exterminați de către armata Chineză) (166; 51).

k) La 4 Mai 1976, în Piața Păcii din Peking, au fost arestate

6.0 de persoane, din care 300 au fost uciși prin lovituri sălbatice de către trupele de securitate (166).

l) între 1973 și 1979 au fost exterminați peste 200.000 de oameni în cadrul unor așa-numite "acțiuni de luptă" ale trupelor chineze de securitate (166).

m) Demonstrațiile care au avut loc în 1989 tot în Piața Păcii s-au soldat cu moartea a peste 1.300 de oameni, majoritatea studenți (167). Numărul celor executați ulterior, ca urmare a proceselor politice ce-au fost înscenate, rămâne deocamdată necunoscut.

n) Invaziile armatei chineze pe teritoriile vecine au produs, fiecare din ele, moartea a mii de oameni.

o) Trebuie subliniat că, asemănător altor țări asiatice, în China comunistă numărul sinuciderilor a atins proporții impresionante, greu de estimat în cifre (53).

p) în rîndurile minorităților etnice din China au fost uciși zeci de mii de oameni, în urma unor masacre periodice sau altor forme de hăituire (54).

În continuare ne vom referi la unele aprecieri globale privind holocaustul roșu în China.

Estimări americane arată că numai între 1941 și 1958 au fost uciși în China un număr minimal de 5.000.000 și maximal de 30 000.000 de oameni (48) în același timp, Ministerul de Externe al Statelor Unite evalua că au fost omorâte din motive politice 15.000.000 de persoane (49). Încă din 1958, Edward Hunter vorbea de 50.000.000 de morți datorati maoismului, fără a-i mai socoti pe cei ce și-au pierdut viața în războaie (57). În 1971, profesorul Richard L. Walker semnala însă cifra de minimum 34 300.000 și de maximum 63.700.0 de morți (58 a).

Bazându-se pe alte informații, autoritățile Taiwanului (China liberă) estimau că numai între 1949 și 1969 au fost suprimați în China 39.940 000 de persoane (59). Pe de altă parte, în analizele demografice se comunică o medie de 53.000.000 de victime în perioada de după război până în 1971 (60). Alte surse taiwaneze, care adaugă la cifrele de mai sus și victimele foametei, ajung la teribila cifră de 60.000.000 de persoane ucise de comunismul chinez (61).

Estimarea cea mai ridicată o datorăm lui Ovseyenko (99), și anume 64.000.000 de victime în China

4. Tibet

Informații mai recente furnizate de "Amnesty International" prin intermediul Agenției Reuter (210) semnaleză că numai în 1990 au fost executați din motive politice mai mult de 500 de oameni. Se precizează că acuzații nu au avut nici un drept la apărare, că s-au invocat în toate cazurile legi excepționale și că unii dintre ei n-au avut decît două săptămîm de arest înainte de execuție (timp în care au avut loc așa-zisele procese urmate de condamnarea la moarte). Aceeași sursă consideră că aceste execuții nu reprezintă decît vîrfurile unei întregi piramide de represalii, absolut contrare celor mai elementare drepturi ale omului, dezlănțuite de către conducerea comunistă a Chinei împotriva celor ce au încercat în 1989 să îndrepte țara spre democrație și libertate, i rebuie menționat de asemenea că, deși autoritățile chineze nu dau nici un fel de informări periodice privitoare la cei executați, "Amnesty International" a reușit totuși să tacă anumite estimări statistice, care arată că cifra anuală maximală a omorurilor organizate de comuniști în China de-a lungul anilor '80 a fost în 1983, cînd au fost ucise între 5.000 și 10.000 de persoane; acest masacru, căruia i-au căzut victimă în special opozanții politici, a fost denumit cinic de autorități "campania împotriva criminalității" (210). Anexarea Tibetului de către comuniștii chinezi a dus la reducerea drastică a populației, precum și la creșterea mortalității infantile (559).

Astfel, Dalai-Lama - conducătorul spiritual al Tibetului, care trăiește în exil - arată că între 1955 și 1957 ocupanții chinezi au ucis 200.000 de tibetani. Numărul pierderilor ulterioare de vieți omenești (înfometare, înăbușirea unor mici revolte, acțiuni de epurare și moarte în lagăre) nu este cunoscut cu exactitate. Destul să amintim că, în timpul ciocnirilor care au avut loc în Martie 1989 în capitala Lhasa, și-au pierdut viața peste 600 de persoane (122). "Eficiența" represiunii s-a datorat în parte și dotării trupelor de securitate chineze cu mijloace speciale de combatere a adversarilor politici (122).

După afirmațiile făcute de Dalai-Lama cu prilejul ceremoniei de decernare a Premiului Nobel pentru Pace, holocaustul roșu în Tibet a dus la uciderea a peste 1.000.000 de oameni (141).

4. Tibet

5. Vietnam

Ca și în alte părți ale lumii, începutul celei mai mari tragedii din istoria poporului vietnamez a fost marcat de întemeierea partidului-comunist în anul 1930, care în 1945 a preluat puterea politică în partea de nord, iar în 1975 și în partea de sud a țării. Rolul cercurilor "liberale" și a mass-mediei din Statele Unite în pierderea războiului din Vietnam este astăzi de notorietate publică. Era firesc ca un război ce nu se dorea a fi câștigat și NU TREBUIA a fi câștigat să se soldeze cu sacrificarea întâi a Vietnamului și ulterior a aproape întregii peninsule Indochina.

Cronologic, holocaustul roșu în Vietnam s-a desfășurat în modul următor:

a) După luarea puterii în Vietnamul de Nord (1948), reforma agrară promulgată de comuniști și "tribunalele poporului" (de fapt instituții specializate în "purificarea" țării) au provocat moartea unui număr între 1.100.000 (99) și 2.000.000 de persoane (153),

Războaiele de agresiune duse ulterior de Vietkong (trupelecomuniste) în nordul și sudul țării au provocat moartea a încă

1.850.0 (99) pînă la 2.000.000 de oameni (153). Un alt studiu indică drept victime ale războiului din Vietnam 55.000 de americani și 1.500.000 de vietnamezi (65). În sfîrșit, se estimează că numai în perioada 1945-1959 comuniștii vietnamezi s-au făcut răspunzători de moartea- a 700.000 de civili, ca urmare a conflictelor și agresiunilor armate de frontieră (64).

b) După 1975, cînd comuniștii au luat puterea în întreaga țară, au fost spînzurați în scurtă vreme peste 250.000 de persoane (66 a și b).

c) Lagărele de "reeducare*" au provocat moartea unui număr estimat între 800.000 (67 a și b) și 2.000 000 (153) de persoane, printre aceștia aflîndu-se mai ales ofițeri, funcționari, politicieni, preoți etc.

d) Groaza de urgia dezlănțuită de comuniști a determinat circa 2.0. 000 de oameni (153) să-și părăsească, fie și cu riscul vieții, patria. Folosind tot felul de ambarcațiuni improvizate (tragedia acestor boatmen a făcut de mult înconjurul lumii), ajungînd la cheremul escrocilor sau al piraților, un număr de minimum

300.0 și maximum 1.000.000 de persoane au murit înecate (84 a, b, c, d, 153). Numai în prima jumătate a anului 1979 au fost pescuite din apele teritoriale ale Hong-Kongului un număr de 250 de cadavre (85).

Așa cum se exprima purtătorul de cuvînt al vietnamezilor liberi în 1989 la Bonn cu ocazia sărbătoririi națiunilor captive, numărul morților datorati comunismului va crește permanent, atîta vreme cît comunismul încă mai există în țară (153).

6. Alte țări asiatice

1. în Malaezia, Birmania și Filipine au murit între 1946 și 1958, datorită revoltelor inițiate și susținute de comuniști, circa

150.0 de oameni (61). Birmania a fost în mod deosebit studiată de cercetători, deoarece brutalitatea regimului militar de tip marxist condus de Ne în, care a venit la putere în 1962 (223) a transformat țara într-o "Albanie a Asiei" (223) sau în "țara celor

000 de ostateci“, cum a mai fost numită. După așa-zisa 54liberalizare din Mai 1990, cînd au avut loc alegeri, circa un sfert din cei aleși de popor au fost băgați în închisori sau au dispărut fără urmă, restul fugind în zonele de graniță sau în afara țării (223).

2. Sovietizarea Coreii de Nord a dus la mari pierderi de vieți omenești. În războiul din Coreea au murit 115.000 de soldați O.N.U. și cel puțin 400.000 de civili (62). În afară de aceștia, mii de oameni n-au supraviețuit prizonieratului comunist. Alte

2.0. 000 de nord-coreeni au murit ca urmare a lipsurilor provocate de război (63). Se estimează de asemenea că războiul a dus la moartea sau rănirea gravă a 520.000 de nord-coreeni (63).

3. Invazia vietnameză a Laosului a costat viața a 200.000 de persoane (99). Se estimează că războaiele și crimele din Laos au dus la moartea a nenumărați anticomuniști (68). Cel puțin unul din 20 de bărbați adulți a dispărut într-un lagăr de reeducare (69).

4. în Yemenul de Sud - care a "beneficiat" de o întregă armată de "consilieri" sovietici, est-germani și cubanezi - au dispărut fără urmă sute de oameni. Alții au căzut în luptele duse în nordul țării de către grupele yemenite de rezistență anticomunistă, mai ales în timpul atacurilor operate contra lor de instructorii și mercenarii cubanezi (81).

5. Mongolia a căzut pradă comunismului sovietic încă de la începutul anilor '20. La ordinul stăpînilor lor de la Moscova, comuniștii mongoli au încercat să distrugă pînă-n rădăcini religia acestui popor. Astfel, numai la sfîrșitul anilor '30 au fost omorîți, închiși în închisori sau deportați în lagăre de reeducare peste 30.000 de călugări budiști. Peste 700 de mănăstiri și

5.0de temple au fost rase de pe fața pămîntului (263).

6. Insula Ceylon, numită actualmente Sri Lanka, plătește un greu tribut comunismului. Minoritatea tamilă - contaminată de marxism-leninism și instruită pentru războiul de gherilă atît de sovietici, cît și de chinezi - este vinovată pentru izbucnirea unui adevărat război civil împotriva guvernului și a restului majoritar al populației civile, soldat cu mii de victime de ambele părți. Astfel, la 9 August 1991 se raporta în Colombo că într-un interval de numai două luni și-au pierdut viața în zona Pasului Elefanților 1.570 de rebeli marxiști aparținînd grupei de gherilă tamile numite "Tigrii eliberatori" și circa 170 de soldați ai guvernului (179). Cu ocazia unui atac împotriva a două sate din nordul țării au fost uciși 19 țărani (258). Alte relatări (17 Iulie 1991)

vorbesc de faptul că aproape zilnic sunt uciși pînă la 200 de oameni (270). Mai tîrziu, în timpul ofensivei din 5 Septembrie 1991, au fost uciși în nordul și estul insulei 226 de rebeli și 13 soldați. Și masacrul continuă!

IV. AFRICA

Din cele 35.000.000 de africani care și-au pierdut viața în războaie civile sau prin înfometare în decursul ultimilor 30 de ani, de cînd comuniștii din diverse țări africane au început prin metodele cunoscute să lupte pentru a lua puterea într-o serie de colonii devenite după război țări suverane, o mare parte a fost ucisă direct de către comuniști. Pe țări, situația se prezintă - atît cît o putem cunoaște pînă acum - în felul următor:

1. Angola reprezintă unul din principalele focare din lume în care a avut loc vreme îndelungată o confruntare acerbă între comunism și anticomunism, alături de alte țări ca Nicaragua, Cambodgia, Afganistan și Mozambic (220). Dacă în Aprilie 1978 se vorbea de circa 70.000 de civili uciși de comuniști (75), la 31 Mai 1991 postul de radio german ÎDR 2 arăta că în cursul ultimilor 30 de ani, deci începînd din 1961 (dintre care în primii 15 ani s-a luptat pentru cîștigarea independenței de sub puterea colonială Portugalia și în următorii 15 ani pentru eliberarea de sub comuniștii ajunși la putere), au fost uciși cel puțin 1.000.000 de oameni, la care s-a adăugat un număr extrem de mare de invalizi, înfomețați și dezechilibrați psihici (220). Cifra morților din cursul luptelor dintre fideliul guvernului comunist al lui Dos Santos (sprijinit de mercenari cubanezi și "consilieri" din alte țări comuniste ca U.R.S.S., R.D.G. etc.) și curajosul Savimbi, conducătorul trupelor anticomuniste, se ridică la o cifră de minimum 200.000 și maximum 350.000 (238; 239), sau - după alte estimări - chiar la 500.000 de persoane, la care se adaugă 80.000 de picioare amputate (267). Și toate acestea s-au întîmplat după "cucerirea independenței" în 1975 și "eliberarea țării de sub jugul colonialist portughez"!

În afară de victimele menționate mai sus, relatări mai recente arată că în încercarea lor disperată de a fugi spre sud (ținta lor fiind Namibia sau Africa de Sud) sute de angolezi își pierd viața în fiecare lună (123). De altfel, contrar

comunicatelor din presa așa-zis "liberală" din occident, sute de oameni din țările cu regimuri marxist-leniniste limitrofe mult hulitei Africi de Sud asaltează granițele acestui stat în căutarea unui loc de muncă și a unui standard de viață mai ridicat și mai uman.

2. în Mozambic au murit de foame sau în urma torturilor mii de oameni (76). Starea de tensiune creată în cursul anului 1991 ca urmare a reactivării mișcării de democratizare a țării a dus la organizarea în capitala Maputo a unei demonstrații cu participarea a 400.000 de persoane. Un purtător de cuvânt al Crucii Roșii semnalează că în ciocnirile dintre demonstranți și armata fidelă dictatorului comunist Ratsiraka și-au pierdut viața 10 demonstranți și au fost răniți peste 200 (185).

Statistici recente estimează victimele regimului marxist-leninist din Mozambic la 100.000 de persoane, la care se adaugă

900.0 de morți prin înfometare. Un ministru al culturii din această țară vorbea de faptul că 750.000 de copii au fost uciși în cu/sul războiului dintre trupele comuniste și "Mișcarea Națională a Mozambicului" (Renano), în timp ce 250.000 au rămas traumatizați psihic (este interesant de menționat, că mulți dintre luptătorii anticomuniști "Renano" sunt copii, mici eroi gata de a-și jertfi viața pentru eliberarea patriei lor). în sfârșit, trebuie să mai adăugăm că datorită dictaturii comuniste din Mozambic, circa 5.000.000 de oameni (adică 1/3 din populația țării) a luat drumul exilului (224).

3. în micul teritoriu Zanzibar (fost protectorat britanic, încorporat după acordarea independenței în Tanzania) au fost omorâți în timpul revoltei din 1964 peste 13.000 de oameni. Crimele - despre care nu s-au putut afla date exacte - au continuat (77).

4 Un loc aparte în Africa îl ia Zimbave (fostă Rodezia), țară în care terorismul de cea mai pură esență marxist-leninistă a costat viața (numai pînă în 1979) a 19.000 de persoane (78). Folosindu-se de cadre îndoctrinate ideologic și pregătite militar în statele comuniste europene (inclusiv în România), acești comuniști au reușit, coalizînd cu alte formațiuni politice ale cetățenilor de culoare, să ia puterea în țară. Datorită acestor grupări temperate, măcelul general al populației albe din Rodezia - cu care comuniștii au amenințat pe față, în declarații publice - a putut fi evitat (ceea ce nu înseamnă că bande comunisto-teroriste nu continuă și astăzi să atace civiliști albi sau negri, aceștia din urmă fiind acuzați de "trădare" și "colaboraționism").

5. Etiopia este țara africană în care holocaustul roșu a luat proporții înfrîntoare. Sute de mii de adulți și copii au fost uciși de comuniștii ajunși la conducerea țării (79; 252), iar alte mii au murit în războiul împotriva Somaliei. într-o relatare a televiziunii germane (130) se estimează că prin teroare de stat,

război și înfometare premeditată (mai ales a provinciilor Eritreea și Tigru aflate sub dominația luptătorilor anticomuniști) regimul marxist-leninist al lui Mengistu a provocat moartea a peste 500.000 de persoane. Relatări recente consideră regimul acestui dictator a fi unul dintre cele mai sângeroase: în afara 'metodelor*' de mai sus, mii de oameni au fost arestați și uciși prin torturare (252).

Pierderile provocate de războiul de eliberare al Etiopiei purtat sub conducerea organizației anticomuniste 'Frontul Revoluției Democratice' nu au fost încă estimate. Menționăm că numai în timpul atacului final care a dus la cucerirea capitalei Adis-Abeba au murit peste 200 și au fost rănite circa 750 de persoane (cifrele acestea reduse s-au datorat faptului că soldații armatei comuniste au dezertat predându-se în masă, astfel încât luptele au fost mult mai puțin încrâncenate decât s-a crezut anterior).

6. În ceea ce privește Algeria nu dispunem de date legate de victimele regimului marxist care a instalat teroarea pentru mai multe decenii în această fostă colonie franceză. Se știe însă că numărul celor uciși sau închiși ca opoziționiști trebuie să fi fost de-a lungul timpului destul de mare, fapt confirmat și de cifra ridicată a refugiaților politici algerieni, care s-au stabilit nu numai în Franța, ci și în alte țări ale lumii libere. Abia în 1988 s-a format oficial "Frontul sfânt islamic", mișcare de opoziție antimarxistă, dar care - din păcate - nu-și propune o adevărată democratizare a țării. Totuși, în perioada 1988-1991 s-au înregistrat în rândurile acestei opoziții peste 200 de victime, ucise de forțele guvernamentale în timpul sau în urma demonstrațiilor de protest (250). Numai la demonstrațiile care au avut loc la 27 Iunie 1991 s-au semnalat 17 morți și 60 de răniți (256). Conform altor estimări, victimele din cursul lunii Iunie 1991 s-ar ridica la cel puțin 40 de morți (253).

Deși informațiile de care dispunem până-n prezent despre victimele făcute de comunism în alte țări africane (mai ales Lybia, unde dictatorul Ghaddafi și-a decimat cu o brutalitate rar întâlnită adversarii politici și, în plus, a instruit o adevărată armată de teroriști care acționează practic în întreaga lume), putem afirma fără nici un fel de exagerare că Africa rămîne unul din cele mai productive laboratoare ale morții conduse și controlate de mii de absolvenți ai școlii KGB "Patrice Lumumba" din Moscova. Cine va putea vreodată calcula exact numărul morților datorat activității organizației teroriste comuniste "SWAPO" din Namibia? Și cine va cunoaște vreodată numărul victimelor aproape zilnice, datorate activității criminale a "Consiliului Național African" (ANC), în a cărui conducere activează în mare număr de ofițeri KGB, absolvenți ai școlii speciale amintite mai sus?

În ciuda acestei situații, se poate estima că - din datele cunoscute până-acum - cifra totală a victimelor holocaustului roșu dezlănțuit de comunism pe

continentul african se ridică la b.200.000 de persoane (99).

V. AMERICA CENTRALĂ ȘI DE SUD

1Cuba După revoluția condusă de Fidel Castro - care a produs. împreună cu luptele de gherilă ce-au precedat-o, un număr încă necunoscut de victime - , au fost executate minimum

12.0și maximum 33.000 de persoane (73). Numărul prizonierilor politici din lagărele și închisorile cubaneze nu este cunoscut exact, dar trebuie să fi fost foarte mare. Dintre ei, unii au fost executați, iar alții au murit în urma condițiilor neomenești și a lipsei de îngrijire medicală (74). Trebuie de asemenea să amintim de acțiunea militară întreprinsă de 55.000 de cubanezi anticomuniști debarcați în Cuba pentru a-și elibera patria, dar care - datorită anulării în ultimul moment al ajutorului american promis (mulțumită intervenției cercurilor "oculte" procomuniste din preajma președintelui Kennedy) - au fost masacrați de armata lui Castro (131; 74).

în afară de aceste victime, se estimează că, din cubanezii care au părăsit țara fugind de teroarea roșie, peste 35.000 de persoane și-au pierdut viața fie la încercarea de a părăsi insula, fie după ce au fost prinși și aruncați în închisori, fie în urma atentatelor operate de ucigașii plătiți ai lui Castro împotriva cubanezilor ajunși deja în țările lumii libere (82).

în sfârșit, este necesar să menționăm rolul important pe care Cuba l-a jucat în toate acțiunile comuniste patronate de Kremlin și de KGB atît pe teritoriul Americii Centrale și de Sud, cît și în alte părți ale lumii (mai ales în Africa). Astfel, în Cuba au fost instruiți de-a lungul timpului toți "revoluționarii" comuniști care au încercat peste tot în țările Americii Latine să obțină puterea prin lupte de gherilă, ceea ce nu o dată le-a și reușit (Nicaragua, El Salvador, Chile etc.). Și tot Cuba a fost aceea care a înarmat pînă-n dinți pe toți acești "luptători", devenind cu timpul ceea ce s-ar putea numi "arsenalul mișcărilor de stînga de pe continentul american".

2. Peru este una din țările Americii Latine care, deși comuniștii n-au reușit să obțină puterea, a plătit un impresionant tribut de sânge holocaustului roșu. Aici operează de ani de zile banda criminală marxistă de esență maoistă (implicată și în comerțul de droguri) numită "Sandero luminoso" (Cărarea luminoasă), care se considera de fapt ca fiind "o expresie a Partidului Comunist din Peru" (255). Intr-o relatare a televiziunii germane (132) se estimează că numai în perioada 1980-1989 acești criminali au ucis peste 14.000 de oameni. Alte surse consideră că numărul morților ar fi fost mult mai ridicat: 18.000 (255) sau chiar 20.000 (254). Dintre aceștia, 2.400 de persoane au fost omorâte numai în cursul primelor 10 luni care au urmat alegerilor fâștigate în 1991 de actualul președinte al țării Fujimoris. La numărul victimelor trebuie adăugate și pagubele materiale, care *no* ridică la peste 20.000.000.000 de dolari (254).

Această organizație teroristă a fost întemeiată în 1980 și numără actualmente circa 5.000 de membri instruiți în țările comuniste. Șeful și inițiatorul grupării, comandantul Gonzalo (Abimae Guzman) este un fost profesor de filosofie la Universitatea Ayacucho, admirator al ideilor lui Mao și al khmerilor roșii. Acest scelerat și-a definit drept scop final fie dobândirea puterii pentru a construi o societate socialistă (partid unic, dictatura proletariatului, lichidarea tuturor oponenților etc), fie - în cazul Când nu reușește - distrugerea totală a țării! Necunoscând compromisul și promovând ca unic mod de acțiune "războiul popular", membrii acestei organizații îi socotesc dușmani de moarte pe toți cei care nu-i susțin în mod necondiționat sau care dovedesc supunere ori colaborare cu organele statului de drept.

Între faptele "revoluționare" ale oamenilor lui Gonzalo se numără, de exemplu, decapitarea în Aprilie 1991 la Tacama a 8 persoane, dintre care 4 copii în vîrstă de 6 pînă la 13 ani. Motivul? E foarte simplu: părinții acestora refuzaseră să colaboreze cu asasinii! La 6 Mai a urmat asasinarea a altor 6 persoane, printre care se număra și un preot canadian (254).

În afară de gruparea maoistă "Cărarea luminoasă", în Peru mai activează și alte organizații teroriste, de data asta prosovietice: "Mișcarea revoluționară Tupac Maru" (după numele unui indian care s-a revoltat cîndva la Cuzco împotriva stăpînirii spaniole) sau "Mișcarea prosovietică a lui Lucero Cumpa", care - cel puțin aparent - se disociază de crimele maoiștilor. Pe bună dreptate, jurnalistul peruvian Luis Ara Borza (284) considera că efectele crizei economice din Peru și epidemia de holeră din 1991 au avut o putere distructivă mai mică decît tragicele consecințe ale activității criminale duse de organizația "Cărarea luminoasă".

3 în Nicaragua s-a instaurat imediat după căderea regimului Somoza în

1979 puterea comunistă a sandiniștilor, conduși de Daniel Ortega, care prin metodele de teroare bine-cunoscute au reușit, cel puțin pentru un timp, să înăbușe opoziția. Deși ru se cunosc încă cifrele victimelor făcute de sandiniști, se crede că ele sunt destul de mari. De menționat că după cucerirea puterii țara a fost transformată într-o adevărată bază cubano-sovietică pentru instruirea teroriștilor, care ar fi urmat să contribuie la extinderea marxism-leninismului și în alte țări ale Americii Latine.

4. El Salvador este una din țările în care strădaniile de tip terorist pornite din Cuba și Nicaragua au produs și continuă să producă nenumărate victime, ca să nu mai vorbim de pagubele materiale. Astfel, relatări din 13 August 1991 arătau că în numai câteva zile și-au pierdut viața 26 de oameni și 19 au fost răniți în urma luptelor dintre trupele regimului democratic al președintelui Cristiani și gherilele comuniste organizate în așa-numitul "Ferabundo marți" (Frontul național de eliberare) (187).

5. Actele de cruzime ieșită din comun care au avut loc în Columbia au adus din nou în discuția presei internaționale activitatea grupelor de gherilă cunoscute sub numele de "Coordinadora Simon Bolivar". După cum se arată într-un articol publicat la 12 Iunie 1991 în ziarul german "Frankfurter Allgemeine Zeitung" (254), din cei circa 8.000 de membri ai acestei grupări teroriste, circa 5.000 au o orientare "conservativ comunistă", câteva sute alcătuiesc un nucleu maoist și circa 2.200 ascultă de comanda fostului preot spaniol Manuel Peres, care se declară a fi "pro- castro". Conform datelor oficiale ale guvernului columbian, între 1980 și 1990, din cele 220.000 de crime săvârșite pe teritoriul țării, cel puțin 42.000 se pot pune în seama acestor grupări teroriste marxiste. Tot ele au săvârșit în 1991, printre altele, oribilaucidere a unui preot catolic în vîrstă de 73 de ani și a unei familii de țărani, precum și asaltarea Palatului de Justiție din Bogota de către circa 500 de teroriști aparținînd de așa-numita unitate M 19.

6. Chile. Evenimentele care au avut loc în ultimele două decenii în această țară alcătuiesc un capitol aparte în istoria Americii Latine. Alegerile organizate în 1970 au fost cîștigate de socialistul de stînga Salvador Allende, candidat al coaliției marxiste numite "Frontul popular" (a obținut 36,6 % din voturi). Imediat după luarea puterii, Allende a deschis porțile țării la peste 20.000 de "consilieri* cubanezi și a început să "reformeze" legislația țării prin emiterea unei întregi serii de legi de inspirație comunistă. Chile a fost astfel rapid ruinată economic. Urma acum luarea totală a puterii politice, care trebuia să aibă loc prin declanșarea unui puci comunist cu ajutorul mercenarilor cubanezi și al elementelor de stînga ale armatei chilene. După cum s-a dovedit ulterior

cu absolută siguranță, planurile puciului prevedeau uciderea tuturor reprezentanților partidelor de opoziție. Lovitura de stat trebuia să fie declanșată în ziua sărbătorii naționale, când armata urma să defileze în capitală, bineînțeles fără arme. Din fericire, generalul Pinocet a aflat despre pregătirea puciului și a luat-o complotiștilor înainte,, preluând puterea în Septembrie 1973. Văzînd că pierde lupta, Salvator Allende s-a sinucis, dar căderea țării în ghiarele comunismului, care - în afara altor nenorociri - i-ar fi adus și totala ruină economică, a putut fi oprită. După 16 ani, în 1989, în Chile s-au putut ține din nou alegeri libere, la conducerea țării venind un guvern democratic.

7. Mica insulă Grenada din Arhipelagul Antilelor, fostă colonie britanică, a primit independența în 1974, dar a căzut imediat sub influența “consilierilor” cubanezi aduși în țară de guvernul marxist. Insula a devenit apoi un centru de instrucție militară și de îndoctrinare marxist-leninistă pentru viitorii teroriști sovieto-cubanezi. În 1984, unități ale armatei Statelor Unite conduse de colonelul

0. North, ajutate de patrioți anticomuniști din Grenada, au reușit să elibereze insula. Scurt timp după acest eveniment au putut avea loc alegeri libere, la putere venind un guvern democratic.

Deși ne lipsesc informațiile precise privind crimele terorii roșii din țările Americii Latine, Anton Ovseyenko estima în 1981 că cifra lor totală s-ar ridica la peste 300.000 de vieți (99). Dar nu trebuie uitat că de atunci încoace aproape că n-a trecut nici o singură zi fără ca într-unul din statele Americii Centrale sau de Sud să nu fi fost omorât de către bandele de teroriști comuniști cel puțin un om!

VI. BILANȚUL CRIMELOR COMUNISMULUI INTERNAȚIONAL

Unul din motivele pentru care crimele înfăptuite în numele satanicei ideologii marxist-leniniste sunt foarte greu de estimat este și faptul că numărul lor crește de la o zi la alta: pe de o parte, în fiecare zi mediile de informații anunță săvîrșirea unor noi crime în diferite colțuri ale lumii; pe de altă parte, abia eliberarea treptată a fostelor state comuniste ne dă acum posibilitatea de a

afla din documente date mai precise sau de a descoperi în pământ gropi comune conținând resturile adesea vizibil mutilate ale zeci de mii de uciși. în acest sens. vom da câteva exemple:

a) Holocaustul roșu continuă să facă noi victime în diferite puncte ale Africii, în China, Afganistan, Peru etc., în conflictele generate de noul tip de comunism-naționalist în statele desprinse din fosta U.R.S.S. (Moldova, Gruzia etc.), precum și mai ales în îngrozitorul război civil declanșat tot de naționalist- comuniști, de data asta sîrbi, împotriva noilor state suverane ivite după dezmembrarea fostei federații iugoslave.

b) După 12 ani de război între gherilele marxist-leniniste și forțele democratice în El Salvador, abia recent, cînd se pune în sfîrșit problema încheierii acestui măcel, s-a aflat că la finele anului 1991 bilanțul se ridică la peste 80.000 de victime ale terorii roșii.

c) Cifrele oferite de noi mai sus privind holocaustul roșu din fosta U.R.S.S. și celelalte țări comuniste care au început să se deschidă spre democrație sunt pe zi ce trece depășite de noi descoperiri. Astfel, în România - deși revoluția din decembrie 1989 a fost 'furată* de elementele neocomuniste care încearcă să mențină în aparatul puterii pe comuniști și securiști -. au fost descoperite mai multe gropi comune, cum ar fi cele din Moldova (la Dealul Mărului și Dealul Balaurului), de la Tîrgu-Mureș, precum și cele peste 30 de cadavre deshumate pînă acum în comuna Moara Vlăsiei, satul Căciulați, pe teritoriul Palatului Ghica, unde, într-o clădire anexă, a funcționat Securitatea timp de cîțiva ani după înființarea ei în 1948.

Și totuși, numeroase capitole ale crimelor comunismului internațional rămîn în umbră și poate că nu vor putea fi elucidate niciodată. Se estimează astfel că, între cele două războaie mondiale, în Spania, Mexic, Finlanda, Estonia, Austria, Bulgaria, Brazilia, Franța, Germania, Ungaria și alte țări au fost uciși circa 100 000 de oameni. După război, aceeași soartă au avut-o mii de persoane (de exemplu în Franța și Italia), care au fost acuzate de către comuniști de "colaboraționism" cu armata germană de ocupație (88). Nebulos rămîne și numărul victimelor ucise în țările din lumea liberă de către criminalii și teroriștii aflați în slujba directă a KGB sau a serviciilor-fiice din celelalte țări socialiste (123).

în sfîrșit, nu trebuie să uităm că pînă și numărul prizonierilor de război dispăruți în lagărele sovietice este foarte probabil mult mai mare decît cifrele estimate de diverși autori (126): 400.000 de germani, 340.000 - 400.000 de japonezi, 200.000 de maghiari, 180.000 de români, precum și 200 de olandezi, 500-600 de belgieni și un număr necunoscut de francezi, americani etc., deci de cetățeni ai unor țări care nu au luptat alături de Germania împotriva U.R.S.S.

în legătură cu bilanțul ce-l vom prezenta în continuare dorim să menționăm următoarele:

A. El va cuprinde o sinteză a cifrelor globale oferite de bibliografia consultată apărută mai ales pînă la mijlocul anului 1991.

B. Cifrele globale au fost stabilite prin cercetarea de către autorii consultați a victimelor ucise prin următoarele mecanisme (123):

i) execuții în masă;

b) condamnări la moarte date în urma unor procese înscenate, împușcare sau spînzurare în timpul detenției în închisori sau ucidere datorită condițiilor absolut inumane și tinzînd în mod deliberat spre distrugerea fizică și psihică a deținuților;

c) ucidere în timpul deportării în lagărele de muncă forțată;

d) ucidere în lagărele de prizonieri de război;

e) ucidere prin înfometare premeditată;

f) ucidere în timpul războaielor civile (sau a "activităților revoluționare" menite să ducă la cucerirea puterii politice sau la menținerea ei în mîinile comuniștilor);

războaie de expansiune teritorială. C Marile diferențe care apar între statisticile oferite de diverși autori se datorează faptului că unii dintre aceștia au luat în considerație și victimele indirecte ale holocaustului roșu - care au decedat deci prin foamete (provocată fie deliberat, fie datorită catastrofalei situații economice în care țările respective au fost aduse datorită aplicării principiilor absurde și rupte de realitate ale economiei marxist-leniniste și promovării în funcțiile înalte ale statului în principal a unor persoane de o crasă incompetență), prin epidemii răspândite datorită neglijării criminale a măsurilor de ocrotire a sănătății publice, precum și prin muncă pînă la extenuare sau prin efectele tardive ale torturilor fizice și psihice suferite (94) -, în timp ce alți autori au lăsat de o parte această categorie de victime.

Înainte de a prezenta cititorilor bilanțul cercetărilor noastre, trebuie să arătăm că diferite încercări de sinteză au făcut următoarele evaluări:

1. O statistică a victimelor comunismului stalinist publicată în 1953 imediat după moartea lui Stalin (incluzînd pe cei închiși, deportați, executați pe loc etc) numește cifra de 42.000.000 (126).

2. Statistica publicată de Institutul Britanic pentru Afaceri Externe (123) se referă numai la cei morți prematur prin execuții, foamete provocată, prizonierat, deportare, muncă forțată, războaie civile sau de agresiune. Estimarea ei se ridică la

70.0. 000, dar în concluzie dă expresie opiniei că această cifră ar putea în realitate să fie dublă.

3. Statistica făcută de D. G Stewart-Smith vorbește de 83.500.0 de victime (89).

4. Un comitet de studii american a comunicat cifra globală de 90.0. 000 de victime (90).

5. Alexandr Soljenitîn a declarat într-un interview că teroarea comunistă 3 costat viața a peste 120.000.000 de oameni (92).

6. Un studiu francez a ajuns la cifra de 139.917.000 de morți (93).

7. în sfîrșit, una din statisticile cele mai citate (102) dă cifra globală de 142.917.000 de morți, defalcați după cum urmează:

U.R.S.S. (1917-1959)	66.700.000
U.R.S.S. (1959-1978)	3.000.000
China	63.784.000
Ofițerii polonezi uciși la Katyn	10.000

T o t a l :	142.917.000
Represiunile mișcărilor anticomuniste din Berlin-Est, Budapesta, Praga, Țările Baltice etc.	500.000
Războaiele civile și acțiunile teroriste comuniste din Grecia, Malaezia, Birmania, Filipine, Coreea, Vietnam, Africa Neagră, America Latină	3.500.000

Toți autorii statisticilor citate de noi mai sus menționează că, la numărul enorm de persoane care datorită prigoanei comuniste au luat calea exilului (46.000.000 de asiatici, 45.000.000 de cetățeni ai imperiului sovietic și 3.600.000 de cetățeni ai celorlăltor țări comuniste din Europa), cifra totală a ucișilor trebuie să fie mult mai mare (91).

Această opinie va fi pe deplin confirmată de statistica noastră, bazată pe sistematizarea datelor obținute din consultarea a peste 350 de surse documentare (vezi bibliografia). Conform acestei statistici, cifrele globale ale crimelor efectuate de comunismul internațional (pe care le vom prezenta pe țări și-n ordine descrescîndă) sunt următoarele:

1. U.R.S.S. (inclusiv țările încorporate):
 - a) cifra minimală (26) 35.000.000
 - b) cifra medie (102) 69.700.000
 - c) cifra maximală (99) 103.000.000

Numai în timpul celui de-al doilea război mondial, pierderile nerușilor se cifrează la 15.000.000 de victime (127), din care:

- 500.000 morți în timpul deportărilor (23),
- 2.000.000 în Cazahstan (99),
- 100.000 de tătari (99), 42.200 în Caucaz (90)
- 3.400.000 de musulmani (99).

a)		cifra minimală	
		60 000.000 (61)	
b)		cifra maximală	
		64.000.000 (99)	
3. UCRAINA		22.000.000 (135)	
4. VIETNAM		7.250.000	
	(66 a. b. c. d; 99; 153; 253; 64; 67)		
5. AFRICA		5.200.000	
		din care	
- Etiopia		500.0 (130)	
- Angola		1.0. 000 (218)	
6. BIELORUSIA		4.500.0 (9)	
7. EVREI		3.500.0 (101)	din care
		1.500.000 morți în timpul deportării operate de sovietici după anexarea Poloniei de est în 1939 (134)	
8. CAMBODGIA		(71; 72; 102) 2.923.000	
		2-3.000 000 (102) 2.920.000 (62; 63)	
		2.700.000 (34a. b, c; 134; 148; 176) 500.000 -	
9. GERMANIA		2.000.000 (99; 135)	
10. COREEA DE NORD		1.500.0 (99)	
11. POLONIA		1.100.0 (99)	
) 1.000.000 (149; 56)	
13. BASARABIA SI BUCOVINA		411.000	
14. AFGANISTAN			
15. TIBET		180.000 (101)	
din care:		200.0(42; 168)	
		30.000 (105)	
		1.000	
16. ROMÂNIA		(172;174;236)	
	(42; 101; 105; 168; 172; 174)	comunistă:	
a) prizonieri de război în U.R.S.S.:		1.500.00	
b) uciși în lagăre și închisori:		0	
c) la colectivizarea forțată:		411.000	
, d) la revoluția din Decembrie 1989:		1.911.000	
		320.0 (38; 282)	
		240.0 (149; 150)	

Cifra totală a românilor uciși de teroarea Basarabia și Bucovina:

Restul provinciilor românești: **t o t a l :**

17. IUGOSLAVIA

18. UNGARIA

a) la revoluția din 1918	10.000 (149; 150)
b) deportări în U.R.S.S.	200.000 (150)
c) revoluția din 1956	30.0 (149)
19. LAOS)
20. CUBA	200.0 (99)
	(82; 73; 74)
21. ALBANIA	150.0 (41)
22. MALAEZIA,	150.0 (61)
BIRMANIA, FILIPINE	100.000 (99; 254)
23. AMERICA LATINĂ	
	(minus Cuba și El Salvador)
24. EL	80.0 (289)
SALVADOR	72.0 (88)
25. GRECIA	34.0
26. PERU	34.0
	34.0
	(132; 254)
dintre care 20.000 uciși de "Cărarea luminoasă" (254)	
27. BULGARIA	10.000 (42)

Însumînd cifrele minimale menționate mai sus ajungem la un total de 153.983.000. Fără îndoială că dacă vom rotunji la

154.0. 000 de victime nu vom greși cîtuși de puțin, deoarece în această statistică finală nu am calculat și victimele ucise în alte țări ale lumii, ale căror cifre au fost menționate de-a lungul capitolelor anterioare.

Însumînd însă cifrele maximale, apare un plus de 68.000.000 de victime pentru U.R.S.S., de 4.000.000 pentru China, de

1.0. 000 pentru Cambodgia și de 1.500.000 pentru Țările Baltice, deci în total un plus de 74.500.000 de victime față de statistica minimală.

Totalul cifrelor maximale se ridică deci la 228.510.000 de victime.

Dacă extragem din aceste două statistici victimele din Ucraina (22.000.000), din Bielorusia (4.500.000), Evreii uciși în U.R.S.S. (3.500.000), Românii din Basarabia și Bucovina (1.500.000), și Țările Baltice (500.000), adică un total de 32.000.000 de victime care au fost deja incluse în statistica crimelor comise în cuprinsul întregului imperiu sovietic (vezi mai sus, punctul 1), atunci: *totalul elf rotor minimala mo ridică ia 122.000.000, iar totalul cifrelor maximala sa ridică la 196.510.000 da victima*. Aproape 200.000.000 de vieți omenești au fost deci secerate bestial în cadrul "experimentului comunist", fiind jertfite pe altarul însîngerat al Răului Absolut întruchipat în zbuciumatul nostru secol de marxism-leninism!

200.0. 000 de rămășițe pămîntești ale unor' suflete care au trăit, au iubit, au rîs și au plîns, au suferit, au suportat teroarea și și-au dat ultima suflare, de cele mai multe ori fără a ști exact pentru ce sunt sacrificați.

Și noile descoperiri care se fac zi de zi în arhive sau în măruntaiele pămîntului, noile crime pe care balaurul le săvîrșește în continuare în zvîrcolirile agoniei sale ne fac să afirmăm că *această cifră se va dovedi a fi fost în realitate cu mult depășită*.

Și ce să mai spunem de milioanele celor ce n-au fost uciși, dar - scăpînd din lagăre și închisori - au rămas pecetluiți pentru tot restul vieții de imensele suferințe fizice și psihice îndurate? Și ce statistică va cuprinde vreodată imensa cifră a rudelor celor uciși, schilodiți sau deportați, care nu numai c-au suferit pentru cei dragi, despre a căror soartă n-au știut adesea timp de ani de zile nimic, au fost și stigmatizați de puterea comunistă. ca "dușmani ai poporului" și, în consecință, supuși la represalii inimaginabile?

Partea a doua:
CUM DE A FOST POSIBIL?

I. CONSIDERAȚII GENERALE

La 21 Iulie 1990, cu prilejul comemorării la Bonn a 'Zilei națiunilor captive' (adică a popoarelor zăcînd sub dictaturi marxist- leniniste), a fost prezentat - cum aminteam în "Prefață" - *Memorandumul* (293), lucrare care ulterior, la sfîrșitul anului 1991, a fost editată sub îngrijirea mea și înaintată guvernelor diferitelor state ale lumii, precum și principalelor organizații internaționale, în afara masivei părți dedicate prezentării monstruoaselor crime înfăptuite de comunismul internațional, unul din membrii grupului de autori a redactat și capitolul intitulat "Adevărata față a Peres- troiciei", a cărui teză principală a fost expusă ulterior de noi toți în cadrul conferinței de presă organizate la 21 Iulie 1991, cînd declarăm:

"Avem convingerea că suntem contemporanii ultimei și poate celei mai periculoase campanii de diversiune duse de sistemul comunist sau - pentru a împrumuta formularea

lui Josef Mackiewicz (128) - ai unei 'noj victorii a provocării', în cadrul căreia sunt folosite drept cal troian cele două cuvinte magice intrate în limbajul curent al mapamondului: perestroika și glasnost

M-am înscris încă de la începutul perioadei gorbacioviste printre aceia care nu acordau nici o credibilitate posibilității de "reformare" a sistemului comunist și socoteam cele întimplale în anacronicul imperiu sovietic începînd din 1985 ca a fi fost numai o "pauză respiratorie", menită să readucă pe linia de plutire corabia comunismului agonizant. Opinia mea se baza de altfel pe însăși teza lui Lenin (voit uitată de cei căzuți în nebunia "gorbaciovomaniei"), care punea cu seninătate la baza coexistenței cu burghezia necesitatea unor asemenea perioade de "pereduška".

Credeam de asemenea că singurul efect real al liberalizării sistemului comunist în general și a celui sovietic în special n-ar fi fost decît acordarea unei vremelnice și limitate posibilități de exprimare a cuvîntului (sabie cu două tăișuri sau bombă cu efect întîrziat, ce s-ar putea să-i devină cîndva fatală).

Astfel, eram convins că necesitatea stringentă a unei asemenea "pauze respiratorii" nu reprezenta decît încercarea disperată a unei părți a nomenclurii de partid și a KGB (de conveniență cu anumite forțe oculte și chiar promarxiste din Occident) de a salva montruosul imperiu, care nu mai putea funcționa în nici un chip! Cu alte cuvinte, se poate afirma că eșecul economic total al sistemului comunist și criza morală pernicioasă a populației stau la baza ultimei mari încercări de diversiune sovietică, mareînd numărătoarea inversă pentru odiosul "experiment" marxist-leninist.

în orice caz, pentru a ne face să credem în bunele lor intenții, partizanii glasnostului și perestroicii (definite ca atare de (urii Andropov - șef al KGB și maestru al lui Gorbaciov, urmaș al decedatului Brejnev -, care însă n-a ajuns să-și materializeze ideile deoarece a fost răpus de o insuficiență renală), adică aceia care, începînd de pe la sfîrșitul lui 1985, ne furnizau zi de zi "noi dovezi" despre capacitatea de restructurare a sistemului comunist pe baza unor exemple luate mai ales din Ungaria, U.R.S.S. și Polonia, ar trebui să ne răspundă mai întîi la două întrebări elementare:

1. Care ar urma să fie "soarta" aparatului de conducere (nomenclatura de partid și de stat, aparatnicii etc.), cunoscut pentru incompetență și parazitism, într-o viitoare "societate marxistă restructurată", deci conținînd "elemente" de economie de piață liberă și de democrație adevărată? Cu alte cuvinte, cum este de conceput ca vîrfurile piramidei comuniste, desfătate în bună-stare și trîndăvie - poziție menținută exclusiv cu ajutorul unui aparat de partid și represiune -, să cedeze treptat și de bună-voie situația lor privilegiată, pentru a trece pe o treaptă socială și materială modestă, în care cîștigarea existenței ar însemna în primul rînd muncă asiduă și calificată?

2. Cum s-ar putea concepe o cedare treptată a puterii de către regimurile instalate la conducere și funcționînd exclusiv pe baza terorii instituționalizate și care, în condițiile unei democratizări viitoare, vor trebui să-și justifice crimele în fața unor instanțe juridice? Și aceasta în cazul cel mai favorabil lor, întrucît efectele furiei orbe răzbuunătoare și omeneste justificate a celor 1,5 miliarde de sclavi nu sunt nici previzibile

și nu pot fi nici în întregime controlate. Cu alte cuvinte: de când ucigașul se duce de bună-voie în fața justiției și-și aruncă dezinvolt securea tocmai la picioarele urmașilor aceluia pe care cu un ceas înainte i-a decimat?

Mă simțeam astfel pe deplin îndreptățit să mă întreb, cum de aceste cercuri credule răsărite ca ciupercile în Occident după lansarea acțiunii diversioniste gorbacioviste își puteau măcar închipui că odiosul aparat de represiune care alcătuiește fundamentul tuturor regimurilor marxiste (de altfel singurul care mai funcționa cât de cât de-a lungul anilor '80) se va expune de bună-voie judecății tribunalelor sau furiei oarbe a mulțimilor?

*

Inițial intenționez ca această lucrare să cuprindă numai datele statistice privind crimele comunismului internațional, pentru a lăsa îngrozitoarele cifre să vorbească de la sine. Evoluția evenimentelor politice de după 1989 și mai ales din cursul anului 1991 (culminând cu puciul din August și cu desființarea ca stat a U.R.I.S.S.) au confirmat însă nu numai justetea scepticismului manifestat față de pretențiile reformiste ale comunismului, ci au dus atît la dezvăluirea unor fapte istorice legate de crimele înfăptuite de el, cît și la apariția unor lucrări de mare valoare privind analiza acestui odios sistem.

În acest context se impunea redactarea părții a doua a cărții mele, în care să fie dezbătute o serie de aspecte ale 'experimentului comunist', ale evoluției și involuției sale, încercînd să dau și un răspuns - din optica mea - la dificila întrebare, pe care desigur și-o pun mulți:

Cum de a fost posibil?

Cum de a fost posibil ca, în văzul întregii omeniri civilizate să fie uciși de-a lungul a 70 de ani cel puțin 200.000.000 de oameni?

Cum de a fost posibil ca unele guverne ale lumii libere să se alieze cu ucigașii, să devină "frați de arme", să le facă nenumărate concesii și să ascundă opiniei publice pînă și acea parte a adevărului pe care o cunoșteau foarte bine?

Cum de este posibil ca - după toate cele știute și încă neștiute despre comunism - unii conducători ai lumii libere, dar și mulți, mult prea mulți dintre cei ce-au trăit pe propria lor piele ororile "marxism-leninismului în acțiune" să se mai poată lăsa amăgiți, închipuindu-și că acest satanic sistem ar fi capabil de autoreformare?

Și, în sfîrșit, cum de a devenit posibil ca tocmai acum, în pragul ultimului deceniu al zburciunatului nostru secol, să aibă loc prăbușirea comunismului "pe cale pașnică", fără a se fi produs o baie de sînge?

Dar, în afară de cele menționate mai sus, scrierea celei de-a doua părți a lucrării mele a fost - determinată și de un alt motiv, nu mai puțin important decît primul: în viziunea mea, cartea aceasta nu trebuie să facă numai o analiză a realității și implicațiilor îngrozitorului fenomen al holocaustului roșu, nu trebuie să fie numai un act de evocare istorică și de evaluare morală a celor petrecute în zburciunatului nostru secol. Această carte

dorește să fie mai mult decât atât: ea se constituie ca parte integrantă a actului de acuzare care va sta la baza unui proces al comunismului cerut în prezent de tot mai multe voci, a unui proces care va face dreptate, dezvăluind adevărul despre inițierea și traducerea în practică a "satanicului experiment".

*

De-a lungul celor peste șapte decenii care au trecut de la instalarea la putere a marxism-leninismului în Rusia s-au scris numeroase cărți, studii și articole care prevesteau prăbușirea încă în secolul nostru a imperiului comunist mondial. Trecerea în revistă a acestor lucrări și comentarea lor ar solicita un studiu special, astfel încât ne vom mărgini să amintim aici numai de unele personalități care și-au spus cuvântul în această problemă:

Astfel, cel mai respectat și autorizat "profet" a fost fără îndoială Alexandr Soljenițin (240; 292), care a anticipat magistral prăbușirea Rusiei comuniste, lată un scurt rezumat din manifestul scris de Soljenițin, așa cum a fost el publicat în presa germană sub titlul '*Cum trebuie să organizăm Rusia*' (208):

"în Uniunea Sovietică perioada comunistă aparține trecutului, dar monolitul n-a fost încă sfărâmat. De 70 de ani purtăm în spinare utopia marxist-leninistă și o treime din populație a fost sacrificată pe eșafodul comunist și în distructivul război pentru apărarea patriei". După ce prezintă apoi tabloul sumbru al decăderii și distrugerii produse de monstruosul sistem comunist, Soljenițin își exprimă opinia că singura salvare din criza produsă de "catastrofa psihică a anului 1917*" ar fi înnoirea valorilor culturale și politice ale popoarelor slave din actuala Uniune Sovietică în curs de dezintegrare: "Acum este momentul de a alege între un imperiu care ne distruge pe noi toți și valorile spirituale și culturale ale poponilui nostru. De aceea republicile Estonia, Letonia, Lituania, Armenia, Azerbaidjan, Georgia, Kasahstan, Kirchi- zia, Tadjichistan, Turcmenia, Uzbekistan și Moldova trebuie declarate imediat și cu toată tăria independente. Prin această jertfă se eliberează Rusia, care se va putea concentra apoi asupra dezvoltării sale interne. Ca rest rămâne RUSIA, ceea ce ar însemna o UNIUNE RUSĂ, formată din rușii mici (prin aceasta înțeleg Ucraina), rușii mari și rușii albi, alături de care mai trăiesc încă vreo sută de popoare mai mari sau mai mici. încă de la începutul secolului, în condițiile de atunci ale unei țări prospere, un gânditor afirma că vechea Rusie nu posedă destule rezerve culturale și morale pentru a asimila toate popoarele din imperiu și că nucleul rusesc este epuizat. Și de fapt Rusia nu are forța de a conduce un imperiu".

în continuare Soljenițin constată cu îngrijorare că actualul spirit naționalist nu este decât un rezultat al concepției preluate de la comunism, conform căreia U.R.S.S. ar fi o mare putere. 'Dacă se va încerca păstrarea imperiului actual, aceasta va duce la dezintegrarea poporului".

în ceea ce privește perestroica, Soljenițin constată: "în cei cinci sau șase ani (care au trecut de la lansarea ei - n.ns), ea n-a adus decât schimbări minore în comitetul central și

crearea unui sistem electoral care să asigure și pe mai departe puterea partidului comunist. Avînd în vedere imensitatea imperiului și dificultățile administrative, este necesară instituirea unui sistem prezidențial, dar toate prerogativele prezidențiale vor trebui să fie legal stabilite și controlate". După care adaugă: "Pentru introducerea democrației în Rusia este necesar în primul rînd o populație disciplinată. Dar disciplina n-a existat în Rusia anulului 1917, așa după cum nu există nici azi!"

De o valoare deosebită sunt și alte două opinii privind soarta viitoare a Europei:

- Doamna Prof. Dr. Kazimiera Prunskiene, pînă de curînd prim-ministru al Lituaniei, spunea: "Sau vom asista la renașterea Rusiei, a Ucrainei și a Țărilor Baltice ca state independente, sau la o revenire a dictaturii comuniste în Uniunea Sovietică, însoțită de război civil, distrugeri, mizerie și nevoi". Și mai departe: ■Renașterea statelor europene, în esență a celor înglobate în Uniunea Sovietică, și revenirea lor la Europa înseamnă totodată distrugerea închisorii popoarelor sovietice. În noi arde focul libertății, noi nu-l vom stinge, deoarece în cadrul actualei Uniuni Sovietice libertatea nu ne poate fi dată și garantată. Renașterea Rusiei este pentru noi garanția libertății noastre și a celorlalte state baltice" (178).

- Dr. Otto von Habsburg, președintele Uniunii Internaționale "Pan-Europa", spunea următoarele despre viitoarea arhitectură a continentului nostru: "în viitoarea Europă se va vorbi nu despre lupta de clasă, parole revoluționare etc., ci despre iubirea aproapelui, despre un patriotism religios și despre legătura cu Dumnezeu în lupta popoarelor pentru independență și autodeterminare" După care adăuga: "Uniunea Sovietică este în continuare cea mai mare putere colonială a lumii; ea terorizează popoarele anexate și le împiedică prin violență să-și obțină autodeterminarea, așa cum procedează și cu Țările Baltice, pe care le oprește prin folosirea brutală a forței militare de a-și proclama independența" (178).

În sfîrșit, dorim să arătăm că și *Memorandumul Națiunilor Captive*, la care ne-am referit în repetate rînduri mai sus, s-a străduit nu numai să prezinte o sinteză a crimelor sistemului comunist, ci și să analizeze profund situația actuală, propunînd luarea de măsuri urgente, menite să împiedice ivirea unor consecințe de o incalculabilă gravitate pentru lumea de azi (293).

Trebuie deci să constatăm că sfîrșitul comunismului și al imperiului sovietic putea fi prognosticat. Din păcate, numai puțini au fost aceia care au știut să descifreze semnele timpului într-o multitudine de fapte aparent disparate, înțelegînd că prăbușirea sistemului marxist-leninist este immanentă, și asta nu cîndva în viitorul îndepărtat, ci acum, în vremea noastră, cînd ne aflăm în plin amurg al celui de-a doilea mileniu de după Christos.

II. CAUZELE PRINCIPALE ALE PRĂBUȘIRII COMUNISMULUI MONDIAL

Însuși titlu! acestui capitol poate trezi mari semne de întrebare privitor la posibilitatea de a defini cât de cât complet complexele cauze care au provocat falimentul total al structurilor social-economice și politice bazate pe ideologia marxist-leninistă.

Deocamdată este însă important să admitem faptul că sistemul comunist a conținut ab initio elemente structurale cu efecte autodistructive care, de-a lungul timpului, n-au făcut decât să-și amplifice intensitatea și spectrul de nuanțe. Suntem deci de părere că marxism-leninismul a fost doctrinar predestinat pieirii, chiar dacă el și-a impus să realizeze cea mai mare mobilizare a forțelor amorfe și oarbe ale maselor care a avut loc în istoria omenirii, și asta sub impulsul unor parole mincinoase, în spatele cărora se ascundeau adevăruri de tipul celui cinic formulat de Kim Ir Sen, dictatorul Coreei de Nord: 'Oamenii trebuie să lucreze pînă lă moarte' (300).

Nimeni n-a reușit mai bine decât Alexandr Soljenițîn în esul său Despre eșecul comunismului (299) să sintetizeze cu ațita tragism efectele de dimensiuni apocaliptice avute de acest sistem monstruos asupra Rusiei și, prin extrapolare, asupra tuturor celor 64 de națiuni captivate încorporate exclusiv prin forță în 'imperiul roșu al Satanei', după expresia folosită odată de marele președinte american Ronald Reagan. Începîndu-și esul cu afirmația axiomatică "*Comunismului i-a bătut ceasul*", Soljenițîn continuă:

"Cine nu cunoaște astăzi toate nenorocirile care s-au abătut asupra noastră, chiar dacă ele sunt camuflate de o statistică falsă? Ne-am tîrît timp de 70 de ani după înșelătoarea și dăună- toarea utopie marxist-leninistă, am dus la pieire -inclusiv datorită războiului de apărare a patriei care, condus cu incompetență, a devenit autodistrugător - o treime din populația țării. Am pierdut belșugul de odinioară, am distrus clasa țărănească și așezările ei, am anulat însuși sensul cultivării pîinii, iar în ceea ce privește pămîntul, l-am dezvățat să dea recolte și l-am acoperit cu mări mlăștinoase. Cu deșeurile unei industrii primitive am poluat împrejurimile orașelor, am otrăvit rîurile, lacurile, peștele, iar în prezent distrugem ultimele ape, aerul și pămîntul, la care se adaugă moartea atomică, precum și preluarea din Occident, pentru depozitare, a deșeurilor radioactive. Sub o conducere nepricepută ne-am ruinat pentru a pregăti o invazie viitoare (asupra altor state - n.ns), am tăiat bogatele noastre păduri, am jefuit neasemuitele bogății ale subsolului - avuția de nînlocuit a strănepoților noștri - și le-am vîndut fără milă străinătății. Le-am istovit pe femeile noastre în munci grele, peste puterile lor, le-am despărțit de copii, iar pe copii i-am lăsat pradă bolilor, sălbăticiirii și unui simulacru de învățămînt. Sănătatea oamenilor este într-o stare deplorabilă și nu există medicamente,

am uitat ce înseamnă o hrană sănătoasă, milioane de oameni nu au locuințe și lipsa drepturilor individuale s-a întins pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale țării. ., dar pe noi nu ne preocupă decît un singur lucru: ca nu cumva să fim privați de băutură, ca să ne ostoim beția noastră de nestăpînit!

Dar omul este în așa fel făcut, încît am fi în stare să suportăm toată această ineptie și tot acest marasm de-a lungul întregii noastre vieți, numai și numai pentru ca nu cumva să cuteze cineva să atingă sau să ofenseze națiunea noastră! în acest caz nimic nu ne mai poate reține, în ciuda smereniei noastre seculare, de a pune mîna plină de mînie și curaj pe pietre, bîte, sulite și puști și de a ne arunca asupra vecinilor, ca să le dăm foc la case și să-i ucidem Așa e omul: nimic nu ne va convinge că foamea, mizeria, sărăcia, copiii degenerați, moartea care survine prematur, că vreuna din toate aceste nenorociri se plasează înaintea mîndriei noastre naționale!

în numai trei sferturi de secol am sărăcit într-atît, ne-am ticăloșit, am obosit, am disperat în așa măsură, încît mulți nu mai au nici un pic de elan și ni se pare că numai intervenția Cerului ne mai poate salva. Dar minunea nu li se arată celor ce nu se străduiesc să vină în întîmpinarea ei*

După citirea acestor rînduri scrise de unul din cei mai mari gînditori născuți vreodată în sînul poporului rus, chiar și un necunoscător al problemelor comunismului n-ar mai putea fi surprins de iminența prăbușirii sale. ci cel mult s-ar mira de faptul că a putut supraviețui atît de mult

Cele scrise de Soljenițin se aplică însă, cum spuneam, nu numai Rusiei și întregului imperiu sovietic, ci și tuturor țărilor căzute sub dictatura marxist-leninistă

Astfel, Bui Tin (vietnamez trăind în exil la Paris) și scriitoarea Duong Thu Huong, care nu și-a părăsit niciodată patria, ne oferă o adevărată radiografie a societății vietnameze actuale (266). Iată cîteva dintre concluziile lor privind eșecul experimentului comunist în țara lor: "dogmatism copilăresc", "degenerarea aparatului de stat și haosul întregii societăți", "partidul comunist s-a bazat în majoritatea cazurilor pe carieriști și oportuniști, nu pe adevărații luptători pentru libertate", "teroarea menținută cu ajutorul celor peste 1.000.000 de securiști nu mai poate fi multă vreme suportată de populație", "criza vietnameză nu are remediu, pentru că puterea s-a bazat pe principiile marxist-leniniste lipsite de fantezie și anacronice", "țărani tergiversează muncile și investițiile agrare (pe micile parcele individuale - n.ns), pentru că nu știu cînd va veni următoarea colectivizare" etc.

Un alt cercetător al procesului de dezintegrare a comunismului, Cari Gustaf Stroem (231), s-a preocupat în mod deosebit de o altă cauză a evenimentelor ce le trăim în ziua de astăzi, și anume nașterea chiar în imperiul sovietic a unei "noi generații lipsite de frică", Iată cîteva din concluziile sale:

"în țara de origine a 'socialismului real', cu toată îndoctinarea marxist-leninistă, a apărut o nouă generație, care a refuzat 'calitățile' părinților și bunicilor lor: frica de putere, poliție și agenți secreți, frica în fața tancurilor și ordinelor date prin difuzoare. Această nouă generație, cel puțin în orașele mari, a căpătat prin radio și contacte cu

străinii o experiență de viață mult mai mare decât generațiile Uniunii Sovietice de după 1917". Astfel, "pentru părinți, revoluția, războiul civil, colectivizarea, teroarea, războiul împotriva Germaniei, deportările și Gulagul au fost realități ale vieții cotidiene. Pentru tineri. Arhipelagul Gulag al lui Soljenișin este numai o lectură, o prezentare abstractă, și nu o trăire vie". Și mai departe: "Pentru acești tineri, clișee verbale ca 'orînduirea capitalistă își sapă singură groapa', sau 'patria este amenințată' și de aici nevoia de disciplină etc. nu le provoacă decât clătînări din cap pline de îndoială. Reacții asemănătoare le trezesc și generalii cu multe medalii pe piept, care povestesc cu patos despre lupta împotriva fascismului. De aici și atitudinea unui tânăr din Moscova care, pe stradă, s-a proțăpît în calea unui veteran de război. Ofuscat, bătrînul i-a spus tînărului: 'Eu am luptat pentru voi de la Stalingrad pînă la Berlin!' La care tînărul i-a replicat: 'Tu coșcoavă, dacă n-ai fi luptat atît de mult, n-ar fi trebuit să stăm astăzi atîta vreme la coadă, ci am fi putut cumpăra normali'"

Fără pretenție de exhaustivitate, credem că următoarea enumerare a cauzelor majore care au produs căderea comunismului internațional corespunde întru totul adevărului:

1. Imposibilitatea "centralei" (adică fosta Uniune Sovietică) de a-și mai susține morală și material sateliții, datorită confruntării imperiului sovietic nu numai cu racilele specifice ale sistemului marxist-leninist (vezi mai jos pct. 2), ci și cu multe alte procese ce nu mai puteau fi ținute în frîu, și anume:

a) Naționalismul și dorința de libertate a națiunilor încorporate în imperiu.
b) "Baccilul islamismului" (a nu se uita marele procent al populației islamice din fosta U.R.S.S., aflat în continuă creștere datorită natalității foarte ridicate a etniilor musulmane).

c) Cheltuielile imense făcute pentru a ține pasul cu Statele Unite în cursa înarmării (proiectul "războiul stelelor", inițiat și început a fi pus în practică în timpul guvernării președintelui Ronald Reagan fiind ultimul și decisivul episod).

d) Reducerea sprijinului primit din exterior, respectiv din partea unor state ale lumii libere sau a unor organizații din Vest (vom reveni asupra acestui subiect).

e) Gradul ridicat al recesiunii economice mondiale (cu implicații în special asupra prețului de vînzare a petrolului și metalelor prețioase).

f) Relativa secătuire a surselor de petrol din partea europeană a U.R.S.S.

g) Implicațiile materiale și morale ale războiului din Afganistan:

h) Întărirea enormă a puterii pe piața internațională a celor șapte supraputeri economice.

2. La cele de mai sus s-au adăugat racilele 'primare', aevenite ulterior 'genetice', specifice societății de tip comunist:

a) Organizarea utopică a economiei, soldată cu ineficiența și lipsă de competitivitate a produselor pe plan internațional

b) Distrugerea și pervertirea culturilor naționale, produsă în primul rînd de ruperea acestora de circuitul mondial al informației, științei și culturii, ceea ce a dus în mod

inevitabil la prăbușirea sistemului de cercetare științifică și tehnologică, precum și la o marginalizare, la o provincializare a creației artistice și culturale în general, în ciuda unor personalități cu totul deosebite și de mare talent care s-au mai putut impune pe plan internațional

c) Distrugerea și perversiunea bazelor morale ale societății, datorate în primul rând îngrânicărilor și manipularii în chip josnic a cultelor religioase (singurele ce-au rezistat seismului fiind Biserica Romano-Catolică și cea Greco-Catolică), proces care a avut consecințe imediate deosebit de grave, dintre care vom enumera numai câteva:

- Perversiunea adevăratelor valori morale (distrugerea spiritului de familie, a simțului de răspundere atât în viața particulară, cât și în cea socială, și mai ales dezumanizarea muncii cinșite, responsabile și creatoare, devenite acum exclusiv mijloc de cîști- gare a unei bucăți de pîine prin supunere oarbă în fața ordinelor cel mai adesea incompetente permise "de sus");

- Instituționalizarea unei "economii paralele", cu tot cortegiul aferent (furtul organizat, omniprezența corupției și mitei, răspîin- direa și răsplătirea delațiunii);

- Dedublarea individului în viața socială ("adevărul se spune numai acasă; la serviciu și în societate trebuie în permanență mințit", cum spunea un teolog ortodox, la care noi adăugăm: "nici acasă nu trebuie să spui tot ce gîndești, că nu se știe dacă cineva din familie nu se supără pe tine și scrie o anonimă la securitate", așa cum au dovedit-o multe dintre actele descoperite după unificare în arhivele "Stasi" din fosta R.D G)

d) Recrudescența naționalismului intolerant și a șovinismului, cultivarea urii agresive împotriva a tot telul de 'dușmani'

e) Teroarea statală, exercitată prin aparatul de recriție (activul de partid, miliția, serviciile secrete, sistemul do justiție), care a redus pînă la anulare capacitatea de a gîndi, crea și produce liber a membrilor societății;

f) Politica criminală față de mediul înconjurător, cu efecte catastrofale asupra întregului sistem ecologic, inclusiv asupra sănătății omului.

g) Structurarea unui aparat de spionaj supradimensionat, pentru a recupera măcar în parte handicapul tehnologic, aparat devenit la un moment dat mai costisitor decît "randamentul* său real.

h) Profunda neîncredere în sistem, resimțită chiar de mulți dintre cei care, prin definiție, ar fi trebuit să-i rămînă fideli. Acest fapt pare paradoxal, dar el a fost provocat, pe de o parte, de criza economică generală (soldată cu reducerea unor privilegii) și, pe de altă parte, de șocul primit de "aparatajnic" la impactul (turistic sau profesional) cu realitățile "de basm" ale lumii libere;

i) Epuizarea fizică și psihică a femeilor, alimentația insuficientă și carențată, locuințele nespațioase și adesea insalubre, un sistem de medicină socială și preventivă catastrofal, dar și tragedia ecologică arătată mai sus au dus la nașterea unor generații întregi de copii fragili biologic, a unui mult prea mare procent de handicapați. în afară de aceasta, generații de copii născuți sub

comunism n-au putut fi siguri decît de un singur lucru: că vor fi supuși încă de la vîrsta creșei și grădiniței unei educații menite a-i transforma în roboți ușor de manevrat de către sistem (că acest lucru n-a reușit pe deplin este un alt aspect al problemei, de care nu ne vom ocupa aici).

În concluzie: un total marasm social-economic, politic și moral, al cărui epilog nu mai putea fi amînat. Numai bogăția naturală extraordinară a fostei Uniuni Sovietice, exploatarea nemiloasă a țărilor comuniste satelite și eficiența aparatului de teroare au permis longevitatea incredibilă a sistemului sovietic. Importanța factorilor intrinseci ce au contribuit însă în mod decisiv la prăbușirea imperiului marxist-leninist în acest deceniu a surprins însă chiar și pe cei mai mari specialiști în materie.

Și totuși, această inexactitate în estimarea duratei comunismului s-ar putea explica numai prin necunoașterea, ignorarea sau minimalizarea forțelor și factorilor care au adus și menținut pe scena istoriei odiosul experiment comunist, o problemă ce va fi dezbătută în capitolele următoare

III. ULTIMA ETAPĂ A DEZINTEGRĂRII COMUNISMUL UI MONDIAL

A încerca o prezentare exhaustivă a etapelor care au marcat prăbușirea imperiului sovietic și a statelor satelite ar fi în momentul de față o acțiune menită de la bun început eșecului: pe de o parte, materialul informativ este încă prea "fierbinte", cele mai importante documente aflându-se deocamdată 'sub cheie' în incinta arhivelor secrete, iar pe de altă parte nimeni din generația noastră nu s-a putut încă desprinde de trăirile intense ale ultimilor ani, pentru ca prin detașare să poată dobîndi o privire de ansamblu obiectivă, capabilă de a opera acel proces de îmbinare a analizei cu sinteza atît de necesar oricărei cercetări științifice serioase.

Cît despre mine, eu mărturisesc deschis că-n momentul de față n-am nici posibilitatea și nici starea de spirit propice pentru a întreprinde o asemenea temerară tentativă.

Totuși, nu pot să trec cu vederea o serie de fapte grăitoare devenite istorice, care au fost consemnate în presa de toate culorile politice și din toate țările lumii de-a lungul ultimilor ani lată cîteva dintre cele mai edificatoare:

1. în 1989 a avut loc la Budapesta sesiunea "Congresului Mondial Evreiesc". Prin alegerea de către organizatori tocmai a acestei capitale ca loc de desfășurare a lucrărilor celui mai înalt for internațional al evreilor se parafa nu numai "reeuropenizarea" Ungariei (mass-media occidentală cînta de ani de zile osanale comunismului "de tip gulaș", deși datoria externă a Ungariei se ridica la 20.000.000.000 de dolari), ci și lăsarea voită a vâlului uitării peste cei 130.000 de evrei omorîți în timpul ocupației hor- tiste numai în partea de Nord a Transilvaniei, care fusese răpită de la România prin Dictatul de la Viena

A urmat extraordinara toamnă a anului 1989, marcată în primul rînd de hotărîrea comunistului rebotezat în "democrat' Gyula Horn de a da "lumină verde' miilor de est-germani refugiați în ambasada R.F.G. din Budapesta. Exemplul ungarilor a fost urmat de cehi și de aici încolo istoria Europei de Est a căpătat un ritm de liberalizare și democratizare uluitor. Să revenim însă la hotărîrea curajosului Horn. Deși anumite cercuri internaționale se străduiesc să-i atribuie D-lui Horn meritul de a fi luat "în ciuda unor riscuri enorme' această decizie istorică, ne punem pe drept cuvînt întrebarea: își poate cineva închipui că un nomenclaturist comunist rebotezai în social-democrat al unei țări 'socialiste' membre în Pactul de la Varșovia, în care erau staționate masive trupe sovietice, ar fi dispus într-adevăr de dreptul său la liberă decizie într-o problemă ca cea a deschiderii granițelor, lăsînd liberă trecerea spre 'prăpastia capitalistă' a mii de cetățeni ai unui stat comunist?

Nu suntem atît de naivi, încît să nu vedem legătura dintre evenimentul consumat cu numai cîteva luni în urmă la Budapesta (vezi pct.1) și decizia plină de consecințe luată de Gyula Horn în toamna anului 1989. Este limpede că totul fusese pregătit și programat cu grijă, iar Dl. Horn a primit "de la anumite foruri" permisiunea de a-și cîștiga dintr-o dată libertatea de decizie.

Că atît cele întîmplate la Budapesta și Praga, cît și extraordinarele evenimente care le-au urmat în avalanșă au entuziasmat și trezit nu numai speranțele tuturor popoarelor ce zăceau în sclavia comunistă, ci și ale tuturor oamenilor cinstiți din lume, aceasta este o cu totul altă problemă. Pentru noi aici este însă important să încercăm a descifra întortocheata rețea de forțe congruente care au făcut posibilă prăbușirea imperiului comunist, precum și cauzele care au determinat acele forțe ca să intre în acțiune tocmai acum, după decenii de acceptare tacită și tolerare a crimelor împotriva umanității înfăptuite în numele marxism-leninismului.

2. Căderea monstruosului zid al Berlinului în Noiembrie 1989 și semnarea (după o scurtă perioadă de tranziție) la 3 Octombrie 1990 a tratatului de unificare a Germaniei, realizîndu-se astfel și ștergerea statului-hibrid Republica Democrată Germană de pe harta Europei, au îndreptat nu numai o mare nedreptate istorică tăcută poporului german, ci au intonat totodată și primul acord al marșului funebru ce însoțea cadavrul comunismului internațional spre groapa sîngeroasei istorii a secolului al XX-lea.

4 Anul 1991 consuma în continuare ceea ce părea de neconceput pentru epoca noastră: prăbușirea imperiului sovietic (207) nu ca efect al unui război mondial ucigațor, ci numai al unei ultime zvîmri preagonice. materializate în puciul din August, care a durat două zile și jumătate. Cele trei cadavre identificate și înmormîntate cu funeralii naționale (230; 194) deveneau dintr-o dată obiectul atenției nu numai a popoarelor uriașei închisori sovietice, ci și a întregii lumi. într-o zonă geografică unde se ucuseseră timp de aproape 74 de

ani mult peste 60.000.000 de oameni, majoritatea lor fiind aruncați ca animalele în gropi comune, iată că trei victime își câpătaseră dreptul la funeralii naționale! Evident, se întâmplase ceva în lumea asta, dacă Dimitri Komar, Vladimir Uzov și Ilia Krișevski au devenit eroi și președintele Rusiei Boris Jelțin a fost prezent la înmormântarea lor!

b După eșecul puciului de la Moscova, jocul de domino a continuat inexorabil: proclamarea independenței fostelor republici din U.R.S.S., instalarea unor guverne cu majoritate democratică (absolută sau relativă) în multe dintre fostele state comuniste europene, începerea procesului de democratizare în multe țări din Asia și Africa etc.

Paralel cu evoluția politică, destrămarea uriașului aparat militar sovietic (cu unele aspecte vizînd grotescul, cum ar fi fuga în masă a specialiștilor în fizică atomică și nucleară sau vînzarea - "la negru" și sub auspiciile fostului KGB - a unor mari cantități de armament ultramodern și de tehnologie nucleară) însemna totodată și eliberarea omenirii de coșmarul unui război atomic nimicitor, coșmar întreținut cu mare profesionalism de aparatul de propagandă al KGB și de "coloana a cincea", formată din uneltele sale răspîndite în lumea liberă.

Secvențele enumerate mai sus consemnează o realitate istorică. Interpretarea oferită de mine poate fi desigur discutată sau criticată, ceea ce însă nu înseamnă că acest montaj, la care voi reveni pe parcursul capitolelor următoare, nu reprezintă una din variantele posibile ale scenariului după care s-a desfășurat ultima etapă a comunismului mondial.

Dar, înainte de a trece mai departe, vom consemna încă două evenimente care arată în mod elocvent că procesul istoric de descompunere a comunismului internațional nu mai poate fi oprit.

Astfel, la 3 Noiembrie 1991, după primele alegeri prezidențiale și parlamentare din Zambia, înrăitul marxist Kenneth Kaunda a pierdut funcția supremă în stat, președenția țării fiind preluată de conducătorul sindicatelor Frederik Chiluba. A fost prima dată cînd comuniștii din Africa trebuiau să cedeze puterea în urma pierderii unor alegeri democratice. La Lusaka s-a consemnat astfel căderea de pe tron a ultimului "idol" din Africa Neagră al internaționalei marxist-leniniste.

Al doilea exemplu este căderea Kabulului - rămas după retragerea lipsită de glorie a Armatei Roșii din Afganistan în mîinile guvernului comunist adus la putere de sovietici -, urmată de instalarea la 28 aprilie 1992 (307) a primului guvern de tranziție condus de profesorul de teologie Mujaddidi. Acest eveniment consemnează cum nu se poate mai limpede că numărătoarea inversă marcînd prăbușirea comunismului internațional a început chiar și în Afganistanul sleit după 13 ani de război, unde armata agresorilor își crease una din cele mai solide baze militare de care a dispus vreodată.

Urcat pe turela unui tanc în fața "Casei Albe" din Moscova, imediaj, după organizarea puciului comunist și pe când încă nu se știa cum va arăta deznodământul înțeleșării ce se anunța, Boris Jelțin a spus mulțimii o frază istorică: "Noi am lăsat comunismul în urma noastră" (226). Frază scurtă, rostită cu hotărîre și fără patos ieftin, care consemnează practic sfîrșitul comunismului în însași inima imperiului clădit în numele celei mai sîngeroase ideologii din istoria lumii.

Ceea ce Boris Jelțin o spunea cu autoritatea reprezentantului unei mari puteri (cel puțin militare) a fost reluat de mii de glasuri sau condeie din lumea politicii, presei, istoricilor și chiar a oamenilor obișnuiți.

Astfel, Andrei Gurkoi (233) comenta cu mare luciditate cele două zile și jumătate ale puciului organizat de comuniștii conservatori din Kremlin și KGB: "Cu sufletul la gură lumea a urmărit cele două zile și jumătate care au reprezentat ultimul foc al bolșevismului sovietic". Și mai departe: 'P.C.U.S. este impotent din toate punctele de vedere: atît în ce privește propria-i reînnoire. cît și capacitatea sa de a promova reformele politice și economice necesare. Practic el nu se mai poate ține la putere, deși bolșevicii au fost mereu mari artiști în această privință.(...) Dispariția cuvîntului 'socialist' din noul Tratat Unional, conceput de altfel pentru a salva sistemul leninist-stalinist, a dat lovitura de moarte atît P.C.U.S., cît și socialismului de tip sovietic. P.C.U.S. nu mai reprezintă nici un fel de forță politică'.

Presimțiri sumbre au avut de altfel pînă și vîrfurile aparatului de partid și represiune. Extrem de semnificative sunt cele declarate de șeful KGB (participant la puci) Vladimir Krușciiov, care, printre altele, avertiza asupra "pierderii puterii KGB-ului și creșterii influenței vestului". După o vizită incognito în U.S.A., același sumbru personaj se lamenta că 'după deschiderea politicii sovietice, C.I.A. (Agenția Americană de Informații - n.ns.) are de făcut un joc extrem de simplu' și avertiza: "Organizații străine țintesc dezorganizarea (sic!) societății sovietice și a economiei socialiste".

Direct sau indirect se consuma de fapt prăbușirea imperiului, datorită crahului unei economii vetuste, impotenței aparatului politic și chiar a celui care organiza și înfăptuia terorismul de stat (KGB, poliție, procuratură și justiție).

Nimic n-a dovedit însă mai limpede prăbușirea comunismului decît demolarea simbolurilor sale de către zeci de milioane de foști sclavi, care, pașnici și lipsiți de orice fel de arme, au reușit să dezgolească monstrul de măștile sale celo mai înșelătoare:

a) Secera și ciocanul încîrligate (prin care marxism-leninismul se dădea drept reprezentant și apărător al muncitorilor și țăranilor înfrățiți);

b) Steaua în cinci colțuri (sau 'pentagrama sovietică', considerată de simboologie ca o emblemă tipic luciferiană);

c) Steagul monocrom roșu, ca semn nu numai al singelui (mai bine zis: al setei nesățioase de singel), ci și al intoleranței *par excellence* față de orice altă "culoare", respectiv opinie politică, filosofică etc ;

d) Stemele și steagurile diverselor țări căzute sub dictaturi comuniste, care transformaseră tradițiile emblemelor naționale în simboluri tot de esență comunistă, rămase însă complet străine de sufletul popoarelor respective;

e) Statuile, portretele, lozincile, "operele complete" ale "marilor învățători" ai marxism-leninismului sau ale altor reprezentanți mai mari sau mai mici ai dictaturilor comuniste;

t) în sfârșit, odiosul zid al Berlinului și prelungirea sa prin granițe de sîrmă ghimpată și cîmpuri minate de-a lungul a mii de kilometri.

'Distrugerea simbolurilor', cum ar putea fi numit acest aspect major al revoluțiilor anticomuniste, a avut loc și în carul revoltelor înăbușite în sânge din 1953 în Berlinul de Est, 1956 la Budapesta sau 1968 la Praga. Dar anul 1989 și cei următori au marcat o altă etapă, definitivă, a prăbușirii emblemelor caracteristice ale comunismului internațional:

- în Mai 1989, ca un preludiu a ceea ce va urma, grăniceri Unguri demontează sîrma ghimpată care marca nu numai granița cu Austria, ci și porțiunea maghiară a îngrozitoarei Cortine de Fier dintre "lumea liberă" și cea 'neliberă*' (sau, după expresia preferată de marxist-leniniști, 'dintre capitalism și socialism').

- în Noiembrie 1989, într-un entuziasm popular cum nu a mai avut loc niciodată în întreaga istorie a națiunii germane, are loc dărîmarea de către mulțimea însăși a zidului Berlinului, văduvit acum de sîrma ghimpată și de sistemele automate de tragere (nu mai departe decît cu cîteva luni în urmă, în Februarie, căzuse aici, la zidul morții, ultima victimă: un tînăr de 19 ani care încercase să treacă în Vest).

- Momentul 21-22 Decembrie 1989 ne aparține nouă, românilor, mai bine zis acelor români, preponderent tineri, care, pre- luînd flamura Timișoarei, au umplut piețele și străzile Bucureștiu- lui fără a avea alte arme decît curajul disperării, entuziasmul și speranța. Nu știm cine a avut extraordinara idee de a extrage ca pe o tumoare malignă stema comunismului din mijlocul tricolorului românesc. Dar un lucru este sigur: extirparea tumorii cu însemnele Răului a răspuns mai limpede decît orice altceva structurilor arhetipale ale celui 'inconștient colectiv" (Cari Gus- tav Jung) existente nu numai în spiritualitatea românească, ci și în a tuturor oamenilor. Dovadă că de atunci încoace, la toate mișcările anticomuniste din diferite părți ale lumii au început să fluture steaguri "pure*", în locul însemnelor damnării tăiate cu foarfecă rămînînd o gaură: hidoasă și găunoasă ca orbita unei țeste descărmate.

- Și tot în zilele Revoluției Române a început și distrugerea voluminoaselor tomuri conținând satanica ideologie marxist-leninistă, în numele căreia s-au făcut cele mai îngrozitoare crime din istoria omenirii. Portretele și blestematele volume aruncate de la balconul Comitetului Central din București în uriașul cor al zecilor de mii de oameni cîntînd 'Deșteaptă-te Române!' au constituit scene care au făcut ocolul lumii prin intermediul posturilor de televiziune și care au avut putere de exemplu pentru tot ce-a urmat de atunci înapoi în alte țări.

- în sfîrșit, dărîmarea statuilor întemeietorilor marxism-leninismului, și mai ales ale lui Lenin și ciraciilor lui; precum și aruncarea în groapa istoriei a principalelor simboluri ale comunismului internațional: seceră și ciocanul, steaua roșie cu cinci colțuri și steagul roșu.

Și totuși, în șirul tuturor acțiunilor de demolare a simbolurilor comunismului internațional, prin care era marcată limpede agonia ireversibilă a sistemului, ziua de 23 August 1991 a dobîndit o semnificație istorică deosebită. Este ziua cînd presa mondială consemna următoarele evenimente de-a dreptul uluitoare, care de data asta aveau loc în chiar inima imperiului, la Moscova:

a) Scoaterea prin extirpare (după modelul românesc) a secerii și ciocanului de pe steagul U.R.S.S., însoțită de revenirea vechiului steag rusesc alb-albastru-roșu (uneori avînd în mijloc stema țaristă) (241), astfel încît pe ecranele televizoarelor din întreaga lume nu mai fluturau peste enorma mulțime adunată decît fie steaguri roșii găurite, fie steagul tradițional al poporului rus.

b) Demolarea în strigătele asurzitoare ale unei mulțimi entuziaste care scanda "Jos cu partidul comunist" a statuii lui Felix Dzerjinski, întemeietorul din ordinul lui Lenin al poliției secrete sovietice, statuie care era plasată în fața lugubrei centrale Lubianka a KGB (174; 234). Patru zile mai tîrziu, populația din Riga demola statuia lui V. I. Lenin din centrul orașului (203).

d) A urmat interzicerea P.C.U.S., a KGB (a cărei centrală a fost ocupată de forțe democratice ale Republicii Ruse), a ziarului "Pravda" și alte măsuri similare

Nu putem încheia această scurtă trecere în revistă privind demolarea simbolurilor comunismului fără a reveni cu cîteva informații suplimentare asupra "Liubliankâi" și a persoanei întemeietorului serviciului de securitate sovietică, în fața monstrului de marmură al centralei KGB a fost amplasată statuia lui Felix Dzerjinski. supranumit și 'Felix cel de fier' sau "Călăul" (294) Sub clădirea propriu-zisă a centralei se află 10 etaje sub terane (construcție de tip cazemată), folosite din Ianuarie 1918 înapoi pentru anchetarea, maltratarea, **detenția** și uciderea a milioane de oameni Șeful și ctitorul acestei bestiale instituții, Felix Dzerjinski, a cărei origine etnică nu o

vom comenta (fiind extrem de controversată), beneficiind de un decret al Sovietului Comisarilor Poporului emis în Decembrie 1917 și semnat de Lenin, a pus bazele poliției secrete, vestita CEKA. 'Călăul' a selecționat și instruit personal conducerea acestei instituții, care a devenit rapid unealta de lucru a "terorii roșii". În 1922, numele de CEKA a fost schimbat în GPU ("Administrația statală politică"), tocmai pentru a-i masca adevărata activitate, rămânând însă tot sub conducerea lui Dzerjinski. Au urmat și alte transformări ca-meleonice, pînă cînd s-a ajuns la numele de KGB purtat în ultimele decenii dinaintea desființării sale în August 1991, cînd i-a fost sechestrată și arhiva, din care de atunci încoace încep să se aducă treptat la cunoștința opiniei publice internaționale documente atît de revelatoare, încît nu este exagerat să afirmăm că istoria secolului al XX-lea va trebui scrisă din nou.

IV. CUM DE A FOST POSIBILĂ PRĂBUȘIREA COMUNISMULUI INTERNAȚIONAL FĂRĂ MARI VĂRSĂRI DE SÎNGE

În capitolul "Considerații generale" cu care se deschide partea a doua a lucrării de față, ne arătăm scepticismul față de bunele intenții ale "glasnostului" și "perestroicii", pe care le considerăm a fi o ultimă mare diversiune în încercarea de salvare a imperiului sovietic. (De altfel, declarații recente ale KGB dezvăluie faptul că în perioada de guvernare gorbaciovistă nu s-a schimbat absolut nimic din politica de tip terorist a U.R.S.S.: de la apărarea prin folosirea vechilor metode a structurilor comuniste interne și înăbușirea mișcărilor de eliberare națională a popoarelor încorporate, pînă la finanțarea coloanei a cincea formate din spioni infiltrați în alte țări, a terorismului internațional și a "partidelor comuniste frățești" din lumea liberă)

În același capitol ne exprimăm îndoiala că ar fi posibilă trecerea pașnică la democrație și economie de piață liberă prin reforme adoptate de sus (adică de gorbacioviști, respectiv de neocomuniști), deoarece:

- nu vedeam cum un aparat de conducere dictatorială (nomenclatura) parazit și incompetent va ceda de bună voie poziția sa privilegiată, pentru a

trece la o poziție socială modestă, în care câștigarea existenței înseamnă în primul rînd muncă asiduă și calificată;

- nu credeam că ar fi posibilă cedarea treptată a puterii de către regimuri dictatoriale instalate și funcționînd exclusiv pe baza terorii instituționalizate, care vor trebui să se disculpe pentru crimele săvîrșite sau să facă față furiei îndreptățite a celor ce fuseseră supuși terorii sau a urmașilor celor uciși.

Cu toate acestea, sistemul comunist internațional s-a prăbușit, inclusiv în nucleul forței sale: imperiul sovietic, a cărui destrămare chiar după desființarea oficială a U.R.S.S. continuă cu o rapiditate amețitoare... Și totuși, omenirea n-a fost confruntată nici cu un al treilea război mondial (care ar fi fost fără îndoială un război atomic, așa cum au demonstrat-o documentele proiectatei invazii a Pactului de la Varșovia asupra Europei de Vest, documente găsite în arhivele fostei Germanii de Est sau în arhiva parțial cunoscută a KGB) și nici cu o revoluție sîngeroasă, așa cum o prevesteau "steagurile negre ale contrarevoluției" purtate în ultimii ani în Transcaucazia.

Pentru a înțelege și explica această desfășurare fericită a istoriei mondiale, dar în primul rînd a celei europene, s-ar putea pune la îndoială consistența celor două argumente enunțate de mine mai sus privitor la imposibilitatea cedării de bună-voie a puterii de către oligarhia comunistă. Astfel, s-ar putea chiar afirma fie că nomenclatura n-a fost un parazit al societății, ci a cor.dus-o cu competență, fie că atît vîrfurile comuniste cît și înfăptuitorii holocaustului roșu au un trecut curat ca lacrima și deci n-au de ce se teme că vor fi traduși în justiție sau linșați de furia oarbă a mulțimilor dezlănțuite. Prin urmare, dictaturile comuniste ar fi fost oricînd gata să cedeze frînele puterii și ale terorii, dînd lumină verde democrației!

Fără îndoială că o asemenea nerozie n-ar putea fi susținută de nici un om cu mintea limpede (afară de neocomuniști, care încearcă în continuare să prostească lumea cu declarații patetice despre reformele pe care doresc să le tacă pentru a asigura privatizarea, introducerea economiei de piață, democrația și... perpetuarea valorilor nemaipomenite ale "umanismului socialist"!).

Ce s-a putut întâmpla atunci în culisele scenei internaționale, pentru ca într-un timp extraordinar de scurt cercurile politice și mass-media aservită acestora să schimbe macazul de la prezentarea pericolului îngrozitor al unui război nuclear dezlănțuit de sovietici (în cazul când cineva va încerca să se amestece în treburile interne încălcând suveranitatea țărilor "lagărului socialist") și a riscului de destabilizare a echilibrului de forțe mondial (în cazul în care mișcările anticomuniste ar fi fost sprijinite de țările lumii libere) la uralele strigate în gura mare în momentul răspîndirii veștii că imperiul sovietic nu mai există și că democratizarea în fostele țări comuniste a devenit un proces ireversibil, fapte interpretate acum ca avînd numai efecte pozitive asupra stabilității păcii mondiale?

Magie, sau o regie perfect organizată? Și dacă da, atunci cine au fost magicienii, cine au fost regizorii?

Asupra autorilor "experimentului comunist" ne vom opri într-unul din capitolele următoare Aici vom enu nera numai care sunt condițiile imediate care au favorizat piabușirea "pașnică" a comunismului mondial și cine sunt, după păroiea noastră, regizorii acestei colosale "schimbări de destin"

1. Criza interioară a sistemului comunist a fost de dimensiuni mult mai mari decît s-a știut (respectiv decît datele ce le furnizau politicienii sîngii internaționale și mass-media aservită acestora). Falimentul total - în primul rînd economic - nu mai putea ti nici ascuns de intoi mații mincinoase și nici evitat prin obținerea unor credite acordate mai ales de către mafia financiară devotată adepților revoluției universale". Nu numai că "împăratul era gol", dar goliciunea lui nu mai putea fi nici ascunsă lumii și nici acoperită de vreun veșmînt. Masca în spatele căreia se pitea goliciunea absolută a sistemului comunist căzuse o dată pentru totdeauna și nici o forță financiară din lume n-o mai putea ridica.

2 în cursa înarmărilor, Vestul în general (mai ales prin NATO) și, dintre țările respective, Statele Unite și Germania în special și-au consolidat o poziție imposibil de atins de către blocul comunist. Excelenta activitate de spionaj economic a serviciilor secrete comuniste (instruite și patronate în exclusivitate de sovietici) nu mai putea fura tot ce producea formidabila cercetare tehnico-științifică a lumii libere și, în același timp, nici nu mai avea mijloacele financiare necesare pentru a pune în practică ceea ce reușea totuși să-și însușească. Sistemul de apărare contra rachetelor continentale pus la punct de americani (așa-numitul 'război al stelelor' hulit de toată stînga mondială) a fost lovitura de grație dată colosului sovietic. Astfel, cursa înarmărilor a fost definitiv cîștigată de NATO, disparitatea militară a părții sovietice devenind tot mai evidentă și amenințînd ca într-un timp foarte scurt 'marea' Uniune Sovietică să fie plasată într-o poziție de inferioritate frizînd ridicolul. Politica pumnului, singura pricepută de obtuzii generali sovietici, a fost în sfîrșit corect recepționată! Autorii planurilor tactice și strategice de cucerire a lumii (Europa de Vest fiind numai prima halcă ce urma a fi înghițită) au priceput cu întîrziere (sau au fost obligați să înțeleagă) că nici chiar în cazul unui război atomic nu-și vor putea adjuceca victoria.

Administrația Reagan și Bush (și nu în ultimul rînd meritul personal al acestor doi președinți ai Statelor Unite, care au asigurat începînd din 1980 continuitatea politicii externe a Partidului Republican), guvernarea creștin-democrată a Germaniei Federale (din 1982) sub conducerea cancelarului Helmut Kohl (avînd ca partener de coaliție pe regretatul Franz-Josef Strauf, prim-mini- stru al landului Bavaria și conducător al 'Uniunii Social-Creștine') și excepționala tactică politică și militară a NATO, condus în ultimii ani de Manfred Wbrner (fost ministru al apărării în guvernul Kohl), lunga guvernare în Anglia a Doamnei Margaret Thatcher (Partidului Conservativ), toate aceste personalități și partide politice de guvernămînt au știut să ducă o politică plină de fermitate față de Kremlin, reușind să încline definitiv balanța așa-zisului 'echilibru Est-Vest' spre talerul lumii libere, asigurîndu-și supremația nu numai economică, ci și militară asupra imperiului comunist.

Această înclinare absolută și pe toate planurile a balanței puterii în favoarea lumii libere reprezintă unul din factorii majori care au determinat prăbușirea comunismului fără mari seisme și fără pierderea unui imens număr de vieți omenești.

3. Catastrofa de la Cernobîl a creat un climat internațional care a favorizat de asemenea prăbușirea pașnică a comunismului mondial, deoarece această nenorocire a pus omenirea într-o situație cu totul neprevăzută, și anume: chiar fără un război nuclear, imperfecta tehnologie și iresponsabila conducere politică a țărilor comuniste pot expune în orice clipă întregul glob (și-n primul rînd regiunile limitrofe) unei contaminări atomice cu efecte pustiitoare și ireparabile. Teama repetării catastrofei de la Cernobîl (experții germani au anunțat că absolut toate cele peste 100 de reactoare nucleare construite cu tehnologie sovietică și răspîndite în Europa și Asia ar trebui, din motive de securitate, imediat închise) a provocat un șoc puternic tuturor acelor din

Vest care mai sperau încă. indiferent din ce motive, în supraviețuirea sistemului comunist.

4. Un alt factor este duplicitatea serviciilor secrete comuniste, și-n primul rînd a KGB, ai căror membrii s-au dovedit a nu mai avea nici idealuri (fie ele și cele preamărite de ideologia marxist-leninistă) și nici vreo motivație de ordin material atît de mare, încît să fie gata a susține necondiționat imperiul comunist (respectiv pe cel sovietic). Numărul crescut al fugiților în Vest, 'tocirea dinților* aparatului de represiune (devenit relativ tolerant față de diverse mișcări dezidente sau de-a dreptul anticomuniste), declarațiile fulminante făcute de unele vîrfuri ale serviciilor secrete (Pacepa fiind numai unul dintre ei), comportamentul unei aripi importante a KGB față de puciștii din August 1991, aripă care a preferat să se așeze de partea lui Boris Jelțin, toate acestea sunt dovezi clare în sprijinul afirmației de mai sus.

După părerea noastră, 'delăsarea', respectiv scăderea 'eficienței* aparatului de teroare a fost determinată de cunoașterea precisă a realului raport de forțe dintre Vest și Est (cine ar fi putut obține informații mai precise despre adevărata stare de lucruri decît conducerea acestor servicii secrete?), de înțelegerea faptului că sistemul nu mai are nici o șansă, singura soluție pentru șobolani rămînînd părăsirea cît mai urgentă a corăbiei pe cale de scufundare!

Cum altfel ar putea fi interpretată declarația lui Alexandr Ja- kovlev (cadru superior al KGB devenit peste noapte 'reformator* și consilier al lui Gorbaciov), care , plîngîndu-se de mult prea înceată trecere a Rusiei la economia de piață, spunea cu patos: 'Fără democrație nu există nici un viitor!' (222). Pe aceeași linie se înscrie și atitudinea insolentă a lui Markus Wolff (fost conducător al spionajului est-german), neobosit partener de conversație al diverșilor reporteri și autor al unor cărți despre democrație și dezidență, sau a altor foști ofițeri din serviciile secrete ale Estului care-și scriu și ei cu impertinență memoriile și încasează sume uriașe pentru a-și depăna amintirile, pozînd în "victime" neștiutoare ale dictaturii sau în "dezidenți" ce-au riscat totul, contribuind la izbucnirea evenimentelor din ultimii ani, și care nu ezită de a ne mai da și 'sfaturi prețioase": ce trebuie să facem pentru ca fosta lume comunistă să treacă la democrație și bună-stare 'lăsînd îngropat trecutul", că altfel va izbucni un război civil, unul mondial, o catastrofă nucleară ori alte cataclisme asemănătoare!

5. Semnalul schimbării, și anume cît mai rapide și cît mai "controlate", l-au dat de fapt tot autorii "experimentului comunist", asupra cărora vom reveni într-unul din capitolele următoare. Informați perfect asupra realității, recepționînd cu promptitudine adevărata dimensiune a crizei interne a imperiului comunist, care pierduse pînă și posibilitatea de a opera un șantaj nuclear. Înspăimîntați pînă și ei de amenințarea reprezentată de eventuala

repetare a catastrofei de la Cernobîl, marii maeștri au dat semnalul oficial al începerii numărătorii inverse, menite să ducă în final la prăbușirea definitivă a comunismului. La luarea acestei hotărîri au mai contribuit și alți factori, și anume:

a) în primul rînd faptul că unificarea Germaniei nu mai putea fi multă vreme amînată, deoarece "locomotiva germană" urma să preia sarcina refacerii Europei de Est și finanțarea viitorului "Plan Marshall" (lucru recunoscut pînă și de englezi!). Protestele furioase ale cercurilor care au încercat pînă-n ultimul moment stoparea procesului de unificare a Germaniei fac posibilă înțelegerea a posteriori a grelei cumpene în care s-au aflat sprijinatorii (dacă nu chiar "făuritorii") comunismului, forțați de situație să admită consumarea acestui eveniment de mare importanță.

b) Împăcîndu-se mai de voie mai de nevoie cu ideea inevitabilei prăbușiri a comunismului, cercurile respective au trecut la următoarea etapă: încercarea de a acoperi măcar în parte pe făptașii monstruosului experiment, încercare ce nu putea fi încununată de succes decît dacă prăbușirea comunismului ar fi fost perfect dirijată și controlată atît din afara imperiului comunist, cît și de anumite persoane dinăuntru lui.

Luînd-o înaintea unor eventuale revoluții anticomuniste spontane dezlănțuite de masele ajunse la capătul capacității lor de rezistență, fapt care ar fi dus la decimarea tocmai a nomenclaturii și aparatului de teroare, precum și - aceasta fiind deosebit de important - la dezvăluirea în cadrul unor procese organizate de revoluționari a adevărului despre susținătorii oculte ai comunismului, cercurile în discuție au calculat în amănunt *avantajele unei treceri la democrație care să fie dirijate de ei înșiși, adică de aceleași forțe oculte care au proiectat și menținut comunismul în lume*. Procedînd astfel, se mai preconiza și obținerea altor avantaje, și anume:

- Formarea unor guverne de tranziție din reprezentanți mai puțin compromiși ai nomenclaturii (sau ale căror păcate fuseseră cu grijă ascunse!), prin care controlul cercurilor oculte internaționale să poată fi menținut. Guvernele Krenz și Modrow în Germania de Est sau Iliescu-Roman în România n-au fost decît 'emanații* ale acestor combinații cabbalistice imaginate spre 'binele Europei'".

- Asigurarea bazei financiare necesare transformării în 'capitaliști* a unor reprezentanți ai fostei nomenclaturi și ai fostului aparat de teroare, astfel încît aceștia, devenind deținătorii puterii economice, să poată controla puterea politică. Inutil să adăugăm că un asemenea grup de persoane poate fi cu ușurință controlat la rîndul său de aceleași cercuri "oculte". Lansarea foștilor ofițeri ai serviciilor secrete comuniste în afaceri (de la trafic de armament, inclusiv nuclear, pînă la înființarea de diverse firme particulare industriale sau comerciale) constituie argumente care pledează pentru justetea opiniilor

noastre.

- Posibilitatea restructurării și extinderii unor rețele moderne de 'adepti' în țările în mers spre democrație. Articole de tipul *Francmasoneria neagră atacă în Est*, publicat în ziarul german de mare tiraj "Frankfurter Allgemeine Zeitung", nr. 5 din 7 ianuarie 1992 (290) au menirea să deschidă pînă și ochii orbilor sau urechile surzilor.

În final s-ar putea crea impresia că trebuie să rămînem pe vecie recunoscători aceluia care au ferit în primul rînd Europa de un cataclism. Corect ar fi însă să cercetăm și un alt aspect: oare nu cumva "binefăcătorii" omenirii de acum sunt, cel puțin în parte, aceiași cu cei ce-au organizat diabolicul 'experiment comunist'? Voi încerca să răspund la această spinoasă întrebare într-unul din capitolele viitoare.

Deocamdată cred c-ar fi oportun să mă opresc și asupra altor forțe, care de-a lungul deceniilor au acționat cu perseverență împotriva comunismului mondial, contribuind în mare măsură la prăbușirea lui:

1. Biserica catolică și organizația ei semisecretă OPUS DEI au contribuit în foarte mare măsură la precipitarea evenimentelor, rolul Papei Ioan-Paul al II-lea și al sindicatului polonez "Solidaritatea" (organizație cu caracter profund creștin) fiind în acest context covârșitor.

2. Organizațiile militare ale statelor libere, în special NATO. Remarcabil este rolul jucat de actualul său secretar general Dr. Manfred Wörner, care cu mare competență și putere de decizie a înclinat balanța calitativă a potențialului militar de partea Europei de Vest. Evident că uluitoarele progrese tehnologice americane în programul S.D.I., al noilor avioane de luptă, al sistemelor de comunicații, al tuturor armelor nucleare sau convenționale au reprezentat un argument decisiv pentru capetele înfierbîntate ale fostului pact de la Varșovia.

3. Organizații ca "Internaționala partidelor creștin-democrate", "Conferința partidelor conservative din America" (întrunind circa 48 de grupări și partide din S.U.A. și Canada), "Liga Mondială Anticomunistă", "Comitetul Națiunilor Captive" "Blocul antibolșevic al Națiunilor (A.B.N)", "CAUZA* și multe altele au jucat un rol important mai ales în a face cunoscut adevărul despre comunism, atrăgînd atenția asupra pericolului extinderii "molimei roșii" în restul lumii libere.

4. Conducerile sau alianțele cu majoritate conservativă care au stat mai ales în ultimul deceniu la cîrma celor șapte puteri economice ale lumii: S.U.A., Germania, Anglia, Canada, Japonia, Franța și Italia. (De menționat că guvernarea socialistă, respectiv de tip social-democrat, avută în acest timp de Franța nu s-a opus hotărîrilor luate de celelalte state aliate, ci în marea majoritate a cazurilor le-a susținut). Consensul politic realizat de aceste țări, stabilitatea lor internă în ultimele decenii și îndeosebi creșterea enormă a

potențialului lor economic și financiar le-au creat o bază de discuții cu blocul comunist de pe poziții de superioritate.

în această ordine de idei nu putem să nu amintim din nou de acele personalități cu totul excepționale care au devenit făuritorii liniei intransigente față de statele dictaturii marxist-leniniste și care și-au propus adjudecarea acum, și nu într-un îndepărtat viitor, a victoriei asupra comunismului internațional: președintele Statelor Unite Ronald Reagan (și urmașul său George Bush), Doamna Margaret Thatcher, prim-ministru al Angliei, cancelarul Helmut Kohl și Franz-Josef Strauß (decedat în toamna lui 1988), aceștia din urmă fiind sprijiniți de o excepțională echipă de politicieni formați la școala creștin-democrației germane înființate de marele om de stat care a fost Konrad Adenauer

5. Rolul jucat de mijloacele de presă și informare rămîne, după părerea mea, minor, dată fiind aservirea ei în mare parte stîngii internaționale. Ceea ce însă nu înseamnă că de-a lungul timpului n-au existat periodice excelente sau jurnaliști cu o înaltă ținută morală, care au văzut adevărul și au încercat să-l aducă la cunoștința ascultătorilor și cititorilor, chiar dacă au avut de întâmpinat critici - uneori extrem de neplăcute - din partea confrăților așa-zis "liberali", dar de fapt manevrați pe față sau din umbră de forțe fie direct comuniste, fie simpatizante ale comunismului

Dacă prezentarea sintetică a forțelor care au contracarat și învins comunismul ca imperiu nu a fost o întreprindere deosebit de anevoioasă, a stabili exact cum anume și în ce condiții s-a luat marea hotărîre de a demara acțiunea concretă de îngenunchere rapidă și fără confruntări majore a acestui sistem monstruos este o întreprindere care depășește posibilitățile noastre actuale de informație, în primul rînd datorită faptului că presa internațională nu ne lasă decît să intuim, citind printre rînduri, felul cum trebuie să se fi produs faptele

V. *Cu puțină fantezie putem presupune că o discuție similară celei purtate în urmă cu 50 de ani între președintele Roosevelt și Albert Einstein (soldații cu avizarea la nivelul cel mai înalt a proiectului 'Manhattan' de fabricare a primei bombe atomice) ar fi putut avea loc și în vremea noastră, în urmă cu 4-5 ani, undeva în lume..., și că această discuție ar fi marcat începutul numărătorii inverse a prăbușirii comunismului internațional. Si non e vero, e bone trovato! MAI SUPRA VIETUIEȘTE COMUNISMUL?*

Într-un studiu apărut în Mai 1990 și intitulat *Comunismul și anticomunismul în pragul ultimului deceniu al acestui mileniu* (269), scriitorul, politicianul și gânditorul Plinio Corrêa de Oliveira - excelent cunoscător al problemei - anticipa: 'Dacă evenimentele din U.R.S.S. se vor dezvolta fără o rezistență serioasă, nu este nevoie de nici un fel de înțelepciune politică pentru a vedea care va fi sfârșitul: prăbușirea puterii sovietice în întregul îngrozitor imperiu care pînă de curînd fusese încercuit de cortina de fier*. Pînă aici totul este absolut corect! În continuare însă, autorul scrie:

"Să presupunem că grupările și regimurile comuniste dispar cu adevărat de pe fața pămîntului, o ipoteză sigură pentru unii, îndoielnică pentru alții. În orice caz, numărul acelor care sub această etichetă sau sub altele asemănătoare alcătuiesc împreună cadrele comunismului internațional constituie în continuare o putere uriașă, deoarece: a) stăpînesc încă China și mari părți ale continentului asiatic; b) mai dețin încă resturi de putere în clădirea dărăpănată a statului sovietic; c) ideile comuniste mai trăiesc încă în mințile unor gânditori sau oameni obișnuiți din fostele țări comuniste; d) mai există încă partide comuniste în țările lumii libere*.

În ciuda considerației deosebite ce o port acestui autor, cred că cele patru puncte menționate de el necesită unele, precizări și completări.

În legătură cu aria de ocupație a comunismului (pct.a), enumerarea nu este de loc completă, eludînd atît o sumedenie de țări africane, cît și insule rămase în Europa (de ex. Serbia), sau în restul lumii, așa cum vom arăta în capitolul următor.

Pe de altă parte, nu cred că putem vorbi numai de resturi de putere în "clădirea dărăpănată a statului sovietic" (pct.b), atîta timp cît un comunist înrăit precum Kravciuc este președintele Ucrainei (și nu este singurul exemplu ce s-ar putea da!), atîta vreme cît oamenii fostului KGB, ai nomenclaturii și ai armatei se găsesc peste tot în funcții și sunt cei mai mari deținători de capital, și mai ales atîta timp cît "homo sovieticus", îndoctinat și servil slujitor al regimului, reprezintă încă o proporție mult prea mare în sînul populației.

Privind pct. c, nu-i vorba - din păcate - numai de 'miști' izolate, ci de mafii internaționale bine organizate și extrem de influente. asupra cărora vom reveni.

În sfârșit, cred că (legat de pct. d) pericolul nu este reprezentat numai de partidele ce se numesc pe față comuniste sau marxiste, ci de un număr mult mai mare de persoane relativ izolate sau de grupări care..- pentru a-și masca adevărata activitate - își adjudecă titlaturi dintre cele mai diverse: 'democrați', 'progresiști', "liberali", "socialiști" sau denumiri aparent neutre de asociații din domeniul social, științific, cultural etc.

În ceea ce privește completările ce doresc să le aduc celor spuse de Correa de Oliveira, acestea ar putea fi sistematizate după cum urmează:

1. La întrebarea dacă "mai supraviețuiește comunismul", răspunsul este afirmativ, dar cu unele nuanțări și precizări:

a) Supraviețuirea comunismului este cel puțin deocamdată "garantată" de cele enumerate deja mai sus: aria lui geografică (țări precum China, Coreea de Nord, Cuba și Vietnam sunt, de pildă, nu numai teritorii ocupate de comunism, ci și exemple de marxism-leninism ortodox, fanatic și agresiv); perpetuarea puterii comuniste în fostul imperiu sovietic (la care adăugăm și multe din țările în trecere spre democrație sau eliberate deja de sistemul politic comunist); menținerea și apărarea doctrinei de către persoane, cercuri și mafii internaționale; în sfârșit, supraviețuirea partidelor comuniste (chiar a celor din lumea liberă) sau a măștilor sale.

b) Dacă supraviețuirea comunismului este de necontestat, tot atât de adevărat este și faptul că întregul sistem internațional al marxism-leninismului trăiește un proces de dezintegrare accelerată. Lovitura cea mai puternică i-a dat-o în acest sens dezmembrarea Uniunii Sovietice și eliberarea țărilor Europei Centrale și de Răsărit.

Dar pierderea puterii politice totalitare sau majoritare nu echivalează cu dispariția comunismului și comuniștilor de pe scena istoriei. Pentru aceasta este suficient să ne reamintim viteza cu care s'ingha s-a reorganizat (cu toate că alegerile fuseseră câștigate de partidele democratice) în Polonia, Ungaria, Cehoslovacia, Țările Baltice, Albania, Nicaragua și chiar în Germania de Est, ipostază din care continuă să exercite - dacă nu puterea dictatorială dinainte - cel puțin o boicotare permanentă a mersului societății spre democrație, nedîndu-se înapoi nici de la încercările (din păcate uneori reușite) de a crea haos și de a dezorienta prin parole răsufiate dar bine țintite populația acestor biete țări, populație care a fost atîta amar de vreme lipsită de drepturi, neștiind adesea nici măcar ce înseamnă democrația, sistemul parlamentar pluripartit. separarea puterilor în stat, economia liberă de piață sau pur și simplu adevăratul sens al sintagmei "drepturile omului*.

c) De o importanță și mai mare îmi apare însă menținerea structurilor comuniste practic în toate domeniile vieții. Schimbarea imnului național și a stemei, acordarea dreptului elementar de a călători peste graniță, apariția unor ziare care nu mai scriu neapărat după bunul plac al puterii politice sau dreptul de a înființa diverse partide nu echivalează nici pe departe cu înmormîn- tarea comunismului într-o anumită țară. Atîta vreme cît vechea gardă nomencluristă și securistă mai deține poziții-cheie în structura politică sau economică a unei țări, încercînd ca de pe aceste poziții să împiedice trecerea la economia liberă de piață, introducerea separării puterilor în stat, democratizarea fără rezerve, respectarea drepturilor omului în întreaga tor complexitate etc., nu vom putea afirma că-n țara respectivă comunismul a dispărut cu desăvîrșire.

Un ultim aspect, dar nu și cel mai puțin important. îl constituie supraviețuirea pe întreaga arie a fostelor state comuniste a așa-numitului 'Om de tip nou', adică "homo sovieticus". Ce înseamnă aceasta? Siluirea și batjocorirea omului ca ființă biologică și socială, însoțite de o ideotogizare masivă realizată prin toate mijloacele posibile au dus la apariția unui tip uman necunoscut pînă acum în istorie: indivizi prezentînd grave carențe de sănătate - dintre care unele ajung să aibă și implicații genetice (să ne gîndim la gravele urmări ale subalimentării și defectuoasei funcționări a sistemului de sănătate publică, datorită cărora statistica bolnavilor cronici, a invalizilor, a bolnavilor mintali, a malformațiilor congenitale sau a copiilor degenerați a crescut enorm) - dar și tot atît de grave tare psihice și morale (duplicitatea, un anumit soi de lenevie, lipsa simțului de responsabilitate socială, dezinteresul pentru tot ce depășește sfera imediată de preocupări proprii, pervertirea sistemului de valori morale și religioase, toate acestea ducînd la intoleranță și la o concepție aberantă de tipul 'noi suntem buricul pămîntului*', unde *noi* are adesea o accepție extrem de restrînsă, însemnînd eu + o mîină de oameni din anturajul meu (rude sau nu) + etnia mea (cu condiția ca acești conaționali să aibă aceleași opinii politice cu mine, să aparțină aceluiași cult religios etc.). Că asemenea "oameni de tip nou" nu vor accepta niciodată nici idealurile democratice, nici avantajele materiale ale economiei libere (în cadrul căreia reușita nu poate fi obținută decît de o cît mai bună pregătire profesională, dublată de muncă asiduă, ingeniozitate, curaj în a-și asuma riscuri etc.), nici principiile morale ale umanismului creștin, este un lucru de la sine înțeles.

2 în afara factorilor "interni", mai există și o serie de "factori externi" care fac posibilă supraviețuirea comunismului: activitatea susținută dusă de citorii, apărătorii, susținătorii și matadorii stîngii internaționale. Scena politică a lumii oferă zilnic exemple privind îndîrjirea, "conștiinciozitatea" și într-o anumită măsură eficiența cu care aceste mafii internaționale încearcă să salveze tot ce se mai poate salva. Trei exemple vor fi, sperăm, edificatoare:

- Primul este oferit de "cazul Stolpe", prim-ministru ales (pe listele partidului social-democrat) al landului Brandenburg, care a fost dovedit prin documentele descoperite de către "Comisia specială de cercetare a arhivelor securității Germaniei de Est" condusă de pastorul Joachim Gauk ca a fi fost principalul agent strecurat de "Stasi" în conducerea bisericii protestante (populația fostei R.D.G. este în majoritate protestantă). Din momentul lansării acestei "bombe" politice, stînga germană, inclusiv conducerea bisericii protestante din estul și vestul țării, a început să-și apere cu îndîrjire protejatul. S-au scris sute de articole, s-au ținut sute de conferințe de presă, au avut loc dezbateri parlamentare, s-a format o comisie de analiză a cazului etc., dar Dl. Vlanfred Stolpe rămîne neclintit în funcție și neagă cu seninătate evidența tuturor dovezilor. Acum, cînd scriu aceste rînduri, ♦ostul episcop evanghelic

Forck face în paginile ziarului Frankfurter Allgemeine Zeitung" din 9 Mai 1992 (310) o nouă pledoarie în favoarea acestui fost agent în haină de preot. Și, cum spuneam, aceeași conduită o adoptă și întreaga conducere a bisericii protestante din Germania de Vest, membră de altfel a

Consiliului Ecumenic de la Geneva, din care fac parte circa 400 de biserici 'surori' evanghelice și ortodoxe, inclusiv Biserica Ortodoxă Română (de menționat că Biserica Catolică a refuzat să fie membră a acestui consiliu întemeiat de Kremlin, sub a cărui influență directă a rămas timp de decenii)

- Al doilea exemplu îl oferă o teroristă criminală, Winnie Mandela, fostă soție a lui Nelson Mandela. Implicată în uciderea mai multor oameni (301), ea a fost pe rînd divinizată de "stingă internațională", susținută financiar, apărată în fața dovezilor peremptorii de crimă aduse de justiția sud-africană actuală (dispusă în ultimul timp la multe compromisuri cu majoritatea de culoare, inclusiv cu conducerea marxist-teroristă A.N.C.) și condamnată la închisoare. În această situație, soțul ei a cerut divorțul, pe care ea a fost sfătuită să-l accepte. Și toate astea numai pentru a salva imaginea atît a lui Nelson Mandela, cît și a A.N.C., adică a celei mai puternice și mai agresive mișcări comuniste din întreaga Africă. La acest fapt, ca să putem înțelege mai bine legăturile subterane, trebuie să adăugăm că unul din cei mai constanți susținători financiari ai A.N.C. este Consiliul Ecumenic de la Geneva și, în cadrul lui, Biserica Protestantă din Germania.

- în sfîrșit, un al treilea exemplu îl reprezintă îndîrjirea cu care se menține pe poziție generalul KGB Nabijev, fervent comunist și om de o mare rigiditate politică, acceptat drept președinte al Tadjikistanului acum vreo doi ani, care este simultan partener de discuții atît al statelor rezultate din destrămarea Uniunii Sovietice, cît și al Occidentului. Numai după repetate demonstrații conduse de Partidul Democrat al țării, soldate cu morți și răniți, victime ale trupelor KGB care au deschis focul împotriva unor oameni neînarmați, Nabijev a părăsit țara la 9 Mai 1992, zburînd într-o direcție pînă acum necunoscută

în ciuda celor de mai sus, credem că nu ar trebui neglijat esențialul: comunismul alunecă rapid pe o pantă abruptă și noi avem cu toții marea șansă de a fi contemporanii acestui proces istoric. Important este de asemenea faptul că presa internațională, care decenii de-a rîndul nu s-a străduit de loc să scrie adevărul despre ceea ce se petrecea în spatele cortinei de fier (ci devenise în parte - din naivitate sau în mod deliberat - chiar o agentură a propagandei regizate de statele comuniste sau de cercurile occidentale ce le sprijineau), a început în ultimii ani să se desprindă de trecut și să ridice vâlul minciunii, lată numai cîteva exemple, alese mai mult sau mai puțin la întîmplare din marile număr de articole în care se exprimă în mod deschis opinii interesante privind ceea ce un reporter al televiziunii germane spunea odată cu negru humor: "Comunismul este un cadavru; el poate fi cel mult profanat, dar niciodată

reanimat":

Heinrich Groth (193) scria într-un articol publicat în Mai 1990 următoarele: "Sistemul totalitar și socialismul de cazarmă a lăsat în urma sa deformări ireversibile ale oamenilor sovietici. Revoluția din Octombrie a înlocuit imperiul rusesc cu un pseudo-socia- lism... De peste 70 de ani puterea sovietică se luptă împotriva dușmanului dinăuntru și din afară, împotriva dușmanilor socialismului" Și mai departe: "După normele sovietice, 40 pînă la 50 000.000 de cetățeni trăiesc sub limita sărăciei; dacă se ia însă în considerație nivelul minim de trai din Europa de Vest, Japonia și Statele Unite, întreaga populație sovietică trăiește în sărăcie, cu excepția elitei de partid și a celor ce lucrează în posturi economice înalte".

Hermann Diederichs - dînd în "Frankfurter Allgemeine Zei- tung" (202) un răspuns usturător profesorului Walter Jens (apărător al "valorilor" din fosta Germanie de Est și critic al "anticomunismului primitiv") - atrage atenția că tocmai acum, cînd comunismul apune, nu trebuie uitat faptul că la alegerile parlamentare organizate imediat după revoluția din Octombrie 75% din voturi au fost date partidelor nebolșevice. Lenin, care s-a menținut cu forța la putere, dizolvînd ulterior acel parlament, a luat atunci hotărîrea de a nu mai permite niciodată ținerea unor alegeri libere, în acest mod se subliniază faptul istoric binecunoscut că puterea sovietică a preluat conducerea fără a fi fost aleasă în mod democratic.

În 1990, Vasili Seliunin (membru al Academiei de Științe a U.R.S.S.), dezvoltînd în cadrul unui simpozion internațional tema Locul Rusiei în Europa din perspectiva politicii sovietice, spunea printre altele: "Uniunea Sovietică, avangarda totalitarismului de stînga, și o dată cu ea dictatura comunistă din Rusia s-au scufundat Rusia a trăit cel mai mare genocid din istoria omenirii, care a sacrificat pe cei mai buni intelectuali și gînditori ai săi. (...) Partidul comunist sovietic, ca partid totalitar, nu mai este actual; în prezent lipsesc însă forțele care să-l înlocuiască" (178).

Klaus Hornung (profesor la Universitatea Hohenheim din R.F.G.), vorbind la același simpozion despre Sfîrșitul epocii sistemelor totalitare, a accentuat că 'regimul comunist reprezintă cea mai îngrozitoare ideologie a secolului al XX-lea' (178).

În sfîrșit, într-o prezentare rezumativă intitulată *Escrocheria secolului al XX-lea* (215) a unui articol despre sfîrșitul comunismului apărut în ziarul din Toulon "Var Matin" din 26.08.1991, se scrie: 'Comunismul este cea mai mare înșelătorie a acestui secol, care în sfîrșit se spulberă. Într-o zi va trebui să se dea răspuns la întrebarea: De ce U.R.S.S. și acoliții ei au primit din partea intelectualilor noștri și a socialiștilor din vest atîta bunăvoință și ajutor? A fost oare o trădare să condamnă la timp marea minciună și să nu participi la marea manipulare colectivă a secolului al XX-lea, la cea mai mare înșelătorie morală

care a reușit vreodată?'

Nu pot decît să regret că nu sunt în posesia unor aprecieri de sinteză apărute în presa liberă din România de după Decembrie 1989. Sper că cineva va face cîndva o trecere în revistă a opiniilor despre comunism în general și despre particularitățile sale din România în special, precum și despre neocomunism, care din păcate deține încă puterea în țara noastră.

Înainte de a încheia acest capitol doresc să mă opresc pe scurt asupra uneia din caracteristicile comunismului care, în actuala epocă de dezintegrare a sa, este folosită de anumite cercuri (fosta nomenclatură, neocomuniștii, precum și apărătorii sistemului răspîndiți în lumea liberă) pentru a apăra de fapt 'valorile' marxism-leninismului: mă refer la aruncarea 'păcatelor' sistemului în spinarea cutărui sau cutărui dictator și a clicii sale.

Așa s-a întîmplat cu Stalin, care a fost făcut vinovat pentru îngrozitoarele crime înfăptuite din 1924 cînd a luat puterea și pînă la moartea sa în Martie 1953. Că Stalin a fost într-adevăr unul din cei mai mari criminali cunoscuți în istorie este perfect adevărat. Dar, pentru a salva ideea de comunism • căreia nu i s- ar putea imputa nimic, deoarece reprezintă cea mai *înantată' gîndire filozofică din lume (marxism-leninismul), care, la rîndul ei. stă la baza celei mai 'drepte' și 'umane' forme de stat - Stalin a fost făcut țap ispășitor, fără a se spune nici un cuvînt despre crimele perioadei leniniste și fără a se pune măcar întrebarea elementară: cum de s-a putut ca un criminal să ajungă și să se mențină timp de 29 de ani la putere? Mai precis: nu este oare tocmai sistemul, respectiv partidul comunist, bazat aprioric pe teroare, responsabil pentru nașterea și ajungerea lui Lenin, Sta- lin, Mao Tse Dung, Ceaușescu etc. la conducerea unor state căzute sub dictatura 'proletariatului'?"

lată că ceea ce s-a întîmplat după moartea lui Stalin s-a repetat după a lui Brejnev și apoi după venirea la putere a lui Gor- baciov, care - în alte circumstanțe - a fost acuzat de comuniștii "ortodocși* din interiorul U.R.S.S. de dezastrul țării, de distrugerea comunismului, de vînzarea avutului național imperialiștilor străini etc. lată, de exemplu, cum justifică leaderul comuniștilor conservatori Genadi Janaiev necesitatea instaurării de către puciștii din August 1991 a "stării excepționale" (221): "Motivul cel mai important al instaurării stării excepționale este de a apăra securitatea individuală a fiecărui individ și proprietatea sa. S-a intenționat ca (prin declanșarea stării de urgență - n.ns.) să fie lichidate grupările anticonstituționale, de nestăpînit în intențiile lor criminal-militare și care și-au propus să distrugă moralul și să instituie o adevărată teroare psihică în anumite regiuni ale Uniunii Sovietice, regiuni care să funcționeze drept catalizator în procesul de dezintegrare a Uniunii".

Lăsînd la o parte ipocrizia formulării (puciștii se declară a. fi partizanii și apărătorii individului și ai proprietății lui sacrosancte!!!), trebuie să reținem noțiunea de *lichidare* care - alături de *zdrobire* - aparține limbajului tipic

folosit atât în textele marxist- leniniste clasice, cât și în discursurile agitatorice, în lozinci etc. După o asemenea declarație, mai putea oare cineva crede că banda care a preluat câteva zile puterea (avînd în spatele ei o parte a nomenclaturii, armatei și KGB-ului) intenționează sau ar fi capabilă vreodată să democratizeze fostul imperiu sovietic sau să demoleze structurile comuniste?

Rămînînd la fosta Uniune Sovietică, amintim că este cunoscut de toată lumea faptul că declinul și înlăturarea lui Gorbaciov de pe scena istoriei s-au datorat tocmai demagogiei lui duplicitare: pe de o parte, vorbea și înăuntru și în afara țării despre pere- stroica, glasnost și necesitatea reformelor: pe de altă parte, încerca din toate puterile să apere structurile comuniste, supremația puterii partidului comunist (inclusiv a KGB) și integritatea U.R.S.S., respectiv să stăvilească fie și cu mijloace armate mișcarea de independență a statelor înglobate cu forța în imperiu (în Armenia, Georgia, Țările Baltice etc).

Succesul lui Boris Jelțin (care a fost cîndva tot nomenclatu- rist) rezidă însă nu în declarații sterile despre democrație și reformă, ci în faptele impresionante care i-au marcat activitatea politică, fapte prin care ținta spre distrugerea reală a structurilor comuniste ale societății sovietice (depunerea în plin Congres al P.C.U.S. a calității sale de membru de partid după ce de la tribună își motivase scurt și hotărît gestul; abolirea definitivă a însemnelor comunismului la puciul din August; interzicerea P.C.U.S., desființarea KGB, acceptarea dorinței de independență a statelor componente ale U R S S.). precum și în promovarea - cu toată rezistența acerbă a torțelor conservative concentrate pînă și-n parlamentul Rusiei (ales încă din vremea lui Gorbaciov)

a unor măsuri pentru introducerea economiei de piață (privatizarea economiei, împrôpietărirea țăranilor, liberalizarea prețurilor), dublate de recunoașterea vizibil cinstită și profundă a importanței valorilor religioase, ca și de acceptarea vizitării Rusiei de către șeful familiei Romanov (moștenitor de drept al coroanei țarului Nicolae ucis mișelește din ordinul direct al lui Lenin). și asta fără a fi pus nici un fel de condiții restrictive privind natura și programul vizitei sale.

Se poate trage deci concluzia că Uniunea Sovietică s-a prăbușit nu datorită schimbării numelui conducătorului de partid și de stat de la Kremlin, ci datorită începerii anevoioasei acțiuni de demolare a structurilor comuniste ale imperiului. În acest sens, prăbușirea reală a comunismului într-o serie de țări mai ales europene - dar și africane, asiatice sau în Nicaragua • a fost marcată nu de apariția în fruntea acestor state a unor noi lideri care s-au declarat democrați și înnoitori în politica națională- (ca Havel, Walesa, Antal, Jeleu etc), ci de dovezile concrete de desprindere totală a acestor noi guvernări de comunism, în sensul renunțării la structurile comuniste și al promovării rapide a unor măsuri care să ducă în primul rînd spre introducerea economiei libere de

pieță.

La polul opus acestei stări de lucruri, la polul negativ, se află din păcate România, unde primul lucru întreprins de troica Ili-escu-Roman-Brucan a fost ca, printr-un proces înscenat rapid, să fie executat pe loc cuplul "odioșilor". De ce sus-numita troică a procedat astfel nu este greu de înțeles:

a) Se astupa astfel gura celor doi, care ar fi avut foarte multe de povestit: despre neocomuniștii cocoțați prin "furarea revoluției" la putere, despre adevărata față a planurilor lui Gorbaciov și a scopurilor ce le urmărea acesta prin lansarea "perestroicii", 'lospro coi ce-au pus la cale strategia prăbușirii comunismului fără vărsări de sânge, dar cu condiția de a pedepsi pe cât mai puțini dintre monștruoșii criminali, precum și despre cercurile mai mult sau mai puțin oculte din Vest care au favorizat menținerea la putere a dictaturii comuniste atîta amar de vreme. Este sigur că o anchetare serioasă și fermă a celor doi, tocmai de pe pozițiile statului de drept și ale respectării drepturilor omului (ceea ce ar fi ridicat enorm prestigiul poporului român, dovedind ținuta sa morală), i-ar fi făcut să vorbească și, prin aceasta, să elucideze multe fapte din istoria ultimilor 25 de ani.

b) Se satisfăceau cu perversitate tocmai instinctele inferioare de răzbunare ale maselor, aruncînd asupra românilor - care atunci, în focul evenimentelor, nu înțelegeau altceva decît că în sfîrșit s-a terminat cu dictatorul - unul din cele mai mari păcate ale creștinismului: uciderea la zi mare, uciderea în ziua Nașterii Mîntuitorului, a primului Crăciun liber pe care acest popor îl trăia după 41 de ani de împilare. Este încă o manevră de înșelare grosolană și de atragere în pierzanie a unui întreg popor, pusă la cale de clica neocomunistă, avînd ca regizor de scenă p.e satanicul personaj Gelu Voican-Voiculescu.

c) încercarea de a justifica omorîrea atît de rapidă a criminalilor Ceaușescu (dacă ne gîndim mai bine, ne vom da seama că de fapt prin aceasta celor doi li s-a făcut un imens serviciu: au plătit nu cu luni de suferință, frică, închisoare, proces îndelungat, recepționare permanentă a oprobiului public, așa cum ar fi meritat, ci frica lor a durat numai 3 zile, iar moartea propriu-zisă a survenit practic subit) prin pericolul ca ei să fie 'eliberați' de 'teroriști' s-a dovedit a fi fost un basm de adormit copiii, pentru că 'teroriștii* care trăgeau în oameni nu erau altceva decît piese în teribilul joc al cîștigării puterii de către neocomuniști, care aveau nevoie acum să pozeze în salvatori ai nației; și pentru asta au fost uciși oameni nevinovați, soldați ai armatei române, tineri și chiar copii!

d) Ultimul motiv al omorîrii rapide a cuplului Ceaușescu este însă tot atît de important ca și celelalte: încercarea de a arăta acelei mari majorități a cetățenilor României care confunda comunismul cu dictatorul că tot ce a fost rău s-a terminat, că noua guvernare s-a desprins într-adevăr de comunism, că răul n- a fost provocat și întreținut de această plagă adusă în România cu peste

40 de ani în urmă, ci de dictatorul Ceaușescu. care - vezi Doamne era 'bolșevic', și nu "un adevărat comunist"! Nu uităm cătuși de puțin că unii publiciști, politicieni ai opoziției sau oameni de cultură au sesizat noua manevră întreprinsă de puterea neocomunistă în scopul manipulării opiniei publice și au avertizat populația. Dar ecoul în rîndul mulțimii a fost mult prea mic, așa că rezultatele în alegeri obținute de Ion Iliescu și F.S.N. s-au explicat în cea mai mare parte și prin reușita deliberatei induceri în eroare a alegătorilor, care repetau sus și tare că "Iliescu (respectiv Roman sau F.S.N.) ne-a scăpat de Ceaușescu". Și mult, mult prea puțini au înțeles adevărul și au fost conștienți de simplul fapt că oameni de tipul Lenin, Stalin, Mao, Castro, Honecker, Ceaușescu și alții asemenea n-ar fi putut ajunge niciodată în istoria anterioară a omenirii la cîrma vreunei țări... Și că, dacă s-a rătăcit totuși vreodată un criminal sau bolnav mintal în- tr-o asemenea poziție, atunci el a fost îndepărtat în relativ scurtă vreme fie de legea statului respectiv, fie de vreun grup de patrioți curajoși. Numai o doctrină malignă ca cea marxist-lenini- stă a putut scoate la iveală Răul absolut materializat în personaje satanice de tipul celor numite mai sus.

Nu trebuie uitată nici cealaltă serie de întruchipări diavolești generată tot în însîngeratul nostru secol de ideologia soră cu marxismul, de așa-numitul "național-socialism", reprezentînd naționalismul și rasismul fanatic: Hitler, Mussolini, Goebbels și atîția alții de mult morți... sau, din păcate, încă vii. Dar dacă puterea de stat nazistă a durat numai 12 ani, dictatura comunistă a durat 73 de ani, iar în unele locuri durează încă fie sub forma ei "tradițională", fie sub forma neocomunismului în simbioză cu o mișcare de dreapta, întemeiată de elemente ale fostei nomenclaturi și ale fostelor servicii de securitate, care a fost denumită 'național-comunism'. Pe drept cuvînt putem spune că omenirea a trebuit să trăiască pe viu în secolul al XX-lea ceea ce genialul pictor spaniol Francesco Goya gîndise cu două secole în urmă, atunci cînd își intitulase unul din tablouri "Somnul rațiunii naște monștri"!

Se poate deci afirma că tot ce s-a întîmplat de la procesul fulger înscenat lui Ceaușescu încoace, tot ce și-au permis noii conducători fără a fi fost pînă acum trași la răspundere s-a bazat în mare măsură pe capacitatea lor de a folosi în mod magistral imposibilitatea majorității cetățenilor țării de a înțelege raportul real existent între sistemul comunist în ansamblul său și dictatorii care apar ca ciupercile într-o parte sau alta a ariei sale de răspîndire. Să facem o scurtă recapitulare:

Imediat după ce a avut loc furtul revoluției*, neocomuniștii s- au instalat la putere în persoana unui președinte interimar și a unui modest guvern provizoriu (ai cărui corifei declarau de cîte ori se găseau în preajma vreunui microfon că n-au de gînd să se grupeze într-un partid politic, ci numai să slujească țara pînă la organizarea alegerilor parlamentare și prezidențiale).

Simultan a început punerea în aplicare a 'marelui plan':

1. S-au lansat în primul rînd măsuri menite a minți și totodată liniști populația: abolirea vechiului nume de 'republică socialistă*', a steagului și a imnului comunist, desființarea cenzurii și eliberarea mijloacelor de informare, renunțarea la ideea partidului unic conducător coroborată cu dreptul de constituire a unei multitudini de partide politice, 'darea de pămînt țăranilor*', eliberarea fără opreliști a pașapoartelor și vizelor de călătorie în străinătate, arestarea membrilor familiei Ceaușescu și a cîtorva persoane din fostul aparat de conducere, precum și amintitul proces fulger înscenat 'odioșilor*', planificînd însă în același timp uciderea de către 'teroriști*' a peste 1.000 de civili (în majoritate tineri sau copii), care ieșiseră în stradă cu piepturile goale întîi la Timișoara, apoi la București și-n celelalte orașe ale țării. Cînd acțiunile teroriste au fost oprite (justificîndu-se '*înfîngerea' lor prin faptul că acum, după moartea 'odioșilor', așa-ziii teroriști nu mai aveau pe cine salva), mascarada a continuat la slujbele religioase făcute pentru eroii căzuți, unde toți cei ce formau noua putere, foști atei militanți, deveniseră peste noapte cei mai buni creștini ortodocși. Fariseismul nu s-a oprit însă aici: cei morți au fost declarați eroi ai revoluției române și li s-au ridicat cimitire cu cruci de marmoră (să nu uităm că numeroși răniți și mulți dintre urmașii celor căzuți n-au primit nici pînă azi drepturile ce li se cuveneau!). Inutil să mai amintim că de atunci încoace neocomuniștii au cam uitat de revoluție, încercînd să denigreze atît Timișoara, unde fusese aprinsă flacăra mișcării populare anticomuniste, cît și pe acei revoluționari care n-au putut fi atrași în aparatul noii puteri, care n-au făcut compromisuri, nelăsîndu-se nici mințiți, nici cumpărați (poate exemplul cel mai elocvent în acest sens îl reprezintă D-na Doina Cornea).

2. Simultan noii guvernanți au început o complexă acțiune pe mai multe planuri, menită să le consolideze puterea și să scufunde într-un somn și mai profund rațiunea populației:

a) Provoacări la adresa opoziției, soldate nu o dată cu acțiuni incitatoare la dezordine întreprinse de specialiști ai securității la diferitele demonstrații sau adunări ale grupărilor politice care începeau să înțeleagă ceea ce se întîmplase (28-29 Ianuarie și 9 Februarie 1990 la București sunt numai două exemple luate la întîmplare), încercarea de compromitere a noțiunii de "partid politic democratic" (prin stimularea exploziei de partide, în mare parte telecomandate de securitate sau anexe mascate ale F.S.N. și mai recent ale F.D.S.N., prin denigrarea și agresionarea tocmai a oamenilor politici de înaltă ținută morală, precum și prin coruperea și împingerea la colaboraționism a unora din partidele intrate în parlament, ceea ce le-a reușit mai ales cu Partidul Național-Liberal al lui Radu Cîmpeanu), denigrarea presei opoziției, dar și împiedicarea ei de a funcționa normal prin neacordarea spațiului tipografic necesar. Îngreunarea mijloacelor de difuzare etc.

b) Deoarece mulți dintre neocomuniști, în frunte cu Ion Iliescu, fuseseră deformați pînă în adîncul ființei lor de ideea fundamentală a comunismului (numai prin teroare se poate învinge "dușmanul" politic și manevra după bunul plac poporul), au continuat actele de violență mergînd pînă la crimă. Așa s-a întîmplat la amintitele demonstrații ale opoziției, așa au fost uciși mișelește sau bătuți cîțiva dintre membri partidelor din opoziție în timpul campaniei electorale din 1990 și tot așa a fost distrusă minunata demonstrație non-stop din Piața Universității din București, care, în ciuda caracterului ei absolut pașnic, după ce fusese infiltrată cu agenți ai fostei securități, a fost nimicită cu barbarie întîi de către poliție și apoi de către minierii chemați de însuși președintele țării Tragicul bilanț al "mineriadei" a cuprins zeci de morți, E>6b de răniți și un număr necunoscut de arestați, care au fost tratați cu o cruzime demnă de cei mai întunecați ani ai terorii staliniste (arestații au fost bătuți, fetele violate, condițiile în care au fost aruncați unii peste alții în spații mult prea neîncăpătoare pentru numărul uriaș al întemnițaților au fost de-a dreptul neomenești) Ca o încununare a monstruoziității, președintele Ion Iliescu a adunat hoardele de minieri (pe de o parte, induși cu perversitate în eroare, iar pe de altă parte impinzite de securști în haine minerești) și le-a mulțumit pentru bravele lor isprăvi, prin care "au salvat democrația" A fost un fapt țără precedent în istorie, văzut pe ecranele de televiziune din toate țările lumii (afară poate de China, Coreea de Nord și Cuba), care a acoperit de rușine încă o dată (și pentru a cîta oară în ultimii 45 de ani?) numele României

Și ca și cînd n-ar fi fost destul, fără a-i păsa de sancționarea României de către toate statele lumii libere - care, impresionate de suferințele poporului român și de vitejia tineretului nostru, erau gata să ajute în primul rînd România pentru a reintra în rîndul popoarelor libere și civilizate, Ion Iliescu a chemat încă o dată pe mineri în Septembrie 1991, cînd a vrut să scape de Petre Roman care-i devenise mai mult decît incomod. Că de data asta era cît pe-aci să cadă și el însuși pradă hoardelor dezlănțuite, pe care totuși, ca prin minune (!), a reușit să le potolească, aceasta este o altă poveste, asupra căreia nu ne vom opri aici.

3. O altă 'sarcină majoră" pe care și-au asumat-o neocomuniștii din România a fost salvarea și menținerea cît mai îndelungată a structurilor comuniste și a persoanelor care le-au slujit cu credință, în ciuda condițiilor interne și internaționale noi. Rezolvarea acestei probleme a avut loc pe mai multe planuri:

a) Organizarea unor pseudo-procese pentru judecarea clicii Ceaușescu, urmate fie de pedepse foarte mici, fie de eliberarea unora dintre ei (cum ar fi faimoasa fiică a "odioșilor" Zoe, ceea ce mă face să cred că, dacă aceiași neocomuniști vor obține victoria la alegerile din Septembrie 1992, atunci una din primele măsuri ale noului guvern va fi eliberarea și a lui Nicu Ceaușescu!).

în schimb, guvernul n-a găsit de cuviință să aresteze și să judece pe nici unul din principalii vinovați ai holocaustului roșu din România: exemplu tipic este bestialul Nicolschi, alias Boris Grunberg (346), "inventatorul" Piteștiului, unul din centrele cele mai infernale ale terorii roșii, care a apucat să moară în chip oportun de inimă: sau C Drăghici, fost ministru de interne în cea mai crudă perioadă a dictaturii comuniste din România. De alt tel n-am auzit până acum că s-ar fi intentat proces vreunui comunist autor de crime împotriva umanității care a fost la putere înaintea ultimei grupe de slujitori ai dictatorului, ceea ce constituie o dovadă în plus pentru afirmația noastră că-n România nu a fost înlăturat comunismul, ci numai dictatorul.

Reorganizarea securității sub o altă denumire (din nou jocul măștilor tipic pentru comunism prin păstrarea aceluiași oameni și structuri, care au primit însă și o serie de noi atribuții: infiltrarea tuturor grupărilor politice, etnice și chiar culturale cu agenți greu de depistat, inițierea și consolidarea național-comunismului (vezi mai jos), dezinformarea și manipularea opiniei publice, dezlănțuirea unor campanii de denigrare împotriva unor personalități marcante etc.

b) Posibilitatea acordată foștilor nomencluriști și securiști de a înființa firme particulare, concretizată inclusiv prin atribuire de mijloace bănești din fondurile secătuite ale bieteii României falimentare sau poate... din averile lui Ceaușescu depuse la băncile din străinătate, despre care nu se mai spune de mult nici un cuvânt în acest mod, aceștia au devenit deținătorii noii puteri economice, pentru ca de pe această poziție forte să sprijine păstrarea puterii politice în mâinile neocomuniștilor (singura grupare care va lupta din răsuputeri ca în România să nu fie trași la răspundere cei vinovați de crimele holocaustului roșu și de distrugerea țării), ori - în cazul unei victorii electorale a opoziției democratice - să împiedice tocmai prin ponderea lor în economia țării aplicarea reformelor radicale privind privatizarea, introducerea economiei de piață și a democrației reale preconizate de opoziție.

c) Aducerea unui întreg eșalon de securiști și foști membri "de încredere" ai partidului comunist, chiar dacă nu făceau parte direct din nomenclatură, pe posturi-cheie ale aparatului de stat, în cultură sau în mediile de informare: exemplu tipic este chemarea încă din martie 1990 a lui Răzvan Teodorescu la conducerea Televiziunii Române, care - secundat de alte personaje de tipul lui Emanoil Valeriu - a aservit așa-zisa "televiziune liberă" întru totul intereselor puterii.

d) Devine din ce în ce mai evident faptul că o parte a nomenclaturii și securității din perioada anterioară lui Decembrie 1989 a primit sarcina de a pune bazele național-comunismului, una din diversivniile apărute și în alte părți ale uriașului fost "lagăr socialist" și care se bazează pe folosirea stării de spirit generate în populație fie de unele probleme inter-etnice adânc înrădăcinate în istoria mai veche a unui anumit teritoriu (printre altele cazul României), fie de structura hibridă din punct de vedere național pe care o au unele state, ale căror granițe au fost rezultate din anexiuni teritoriale sau hotărâte de marile puteri fără a se ține cont de voința liber exprimată a popoarelor respective (cazul U.R.S.S. sau al Iugoslaviei). Din multiplele teluri urmărite de aceste acțiuni voi enumera numai câteva:

- Atenția maselor populare este deviată de la problemele majore (confruntarea cu trecutul comunist, desființarea totală a structurilor acestuia și trecerea la economia de piață), fiind în schimb fixată pe problemele legate de minoritățile etnice, tre- ?indu-se astfel patimi ancestrale în ambele tabere, care

uneori pot lua forme mai mult decât agresive.

- Se realizează în acest mod o divizare a societății din România, patimile naționaliste împiedicînd unirea celor circa

4.0. 000 de cetățeni aparținînd de diversele grupuri etnice minoritare cu majoritatea românească, așa cum a avut loc în mare măsură mai ales în ultimii ani ai perioadei Ceaușescu. Mai mult: diviziunea poate duce la crearea chiar a unor partide politice pe naționalități (vezi II.D.M.R.), ceea ce din punct de vedere politic este de fapt un non-sens, deoarece drepturile naționale și cultivarea tradițiilor etnice se face peste tot în cadrul unor asociații, nu al unor partide. Dar scindarea pe plan politic poate aduce foloase reale în primul rînd neocomuniștilor, pentru că astfel este ruptă tabăra opoziției și se nasc premisele unor viitoare conflicte chiar în sînul acelor ce doresc sincer îndepărtarea structurilor comuniste și democratizarea reală a țării.

- Prin incitare la forță și acțiune brutală între diversele naționalități se poate provoca oricînd haos, o stare explozivă care poate fi de mare folos păturii conducătoare neocomuniste. Ororile petrecute în Martie 1990 la Tg.-Mureș, incitate de agenți securiști infiltrați atît printre români, cît și printre unguri, sunt cel mai elocvent exemplu Ce-a obținut puterea din provocarea acelor evenimente? Foarte clar: s-a săpat o prăpastie adîncă între români și unguri, s-a creat o bază "eroică" pentru constituirea și consolidarea mai ales în Transilvania a organizației "Vatra Fjomânească" și ulterior al unor partide politice de dreapta, al căror scop declarat urma să devină "salvarea drepturilor milenare ale românilor", "apărarea frontierelor intangibile ale României", "demascarea propagandei maghiare" ș.a.m.d.

- O altă acțiune congruentă celor de mai sus este inițierea și finanțarea de către neocomuniști (tot prin trimișii proveniți din nomenclatură și securitate) a presei de tip naționalist: "Europa", "România Mare", "Și totuși iubirea", conduse de unii dintre cei mai compromiși corifei și apologeți ai comunismului în general și ai ceaușismului în special: Eugen Barbu, Adrian Păunescu, Corneliu Vădim Tudor etc. Această presă are menirea de a crea mai ales în majoritatea neinformată a populației românești o stare de spirit apropiată de fanatism, îndreptată împotriva absolut tuturor minorităților etnice, caii de bătaie preferați rămînd ungurii, evreii și țigani. Aria xenofobiei este însă mult mai largă, cuprinzînd și pe toți străinii: americani, germani, englezi etc., ca să nu mai vorbim și de caracterul deșăntat antimonarhic manifestat în paginile acelorași publicații. În schimb, ziarele enumerate mai sus nu încetează a regreta comunismul și pe Nicolae Ceaușescu!

- în sfîrșit, presei violente de dreapta i-a urmat înființarea partidelor național-comuniste "România Mare" și "Partidul Unității Naționale", ale căror programe - în afara parolelor naționaliste frizînd ridicolul - nu se diferențiază

aproape de loc de cele ale partidului neocomunist F.D.S.N. sau ale P.S.M. inițiat și condus de Ilie Verdeț, fost prim-ministru și cirac docil al lui Ceaușescu: Prin înființarea acestor partide de dreapta/stînga, neocomuniștii și-au asigurat un important sprijin în alegerile din toamna lui 1992, precum și un partener de nădejde în cadrul viitorului parlament Și iată cum, în caz că după viitoarele alegeri atît F D S N , împreună cu P.S.M (de extremă stîngă), P.R.M. și P.U.N.R. (de extremă dreaptă) vor intra în parlament, vom asista în România la ceea ce nu a existat pînă acum în nici un stat din lume: o coaliție (fie ea și mascată) între forțele politice de extremă stîngă și dreaptă, chiar dacă această așa-zisă "dreaptă" nu este în realitate decît una național-comunistă.

4. Paralel cu acțiunile enumerate mai sus se desfășoară și încercarea de a întîrzia prin toate mijloacele trecerea României spre o economie liberă de piață și spre o reală democratizare a vieții sociale și de stat. Mijloacele folosite în acest scop sunt foarte variate și ating din nou toate registrele: de la manipularea psihică a cetățenilor pînă la stipularea nu numai în diversele legi promulgate de parlamentul cu majoritate neocomunistă, ci și în noua constituție a țării a unor exprimări ambigue, menite a crea posibilitatea interpretării după bunul plac. Iată cîteva exemple:

- Marea promisiune făcută țărănimii de "dare*" a pămînturilor agricole a fost o minciună, pentru că

b) țăranilor nu li s-au înapoiat pământurile furate la colectivizarea forțată, adică nu li s-a dat nici suprafața ce-o avuseseră și nici aceleași parcele care fuseseră ale moșilor și strămoșilor lor; suprafețele împărțite acum sunt așa de mici, provenind de cele mai multe ori din pământul mai puțin rodnic al zonei respective, încât țăranilor le este imposibil de a cultiva cereale, astfel încât gospodăriile colective și întreprinderile agricole de stat trebuie (vezi Doamne!) să funcționeze în continuare;

c) cel puțin la început se încercase ca aceste pământuri să nu fie date în folosință veșnică, deci cu drept de vindere și mai ales (ceea ce-l interesează cel mai mult pe țăranul român) cu drept de transmitere la urmași prin moștenire;

d) nu se asigura țăranilor nici posibilitatea de acordare de credite avantajoase (după sistemul existent pînă-n 1947 al "Băncii Agricole") și nici posibilitatea de a închiria mașinile agricole și toate cele necesare cultivării pământului, deoarece stațiunile de mașini și tractoare au rămas în proprietatea statului sau a gospodăriilor colective; chiar în aceste condiții, nici pînă-n ziua de azi, după ce-au trecut trei primăveri de la revoluție. în toate multe sate nu s-au împărțit certificatele de proprietate-

e) nu s-a pornit nici un fel de campanie care să inițieze țăranimea în administrarea și cultivarea propriei gospodării agricole după regulile economiei de piață, prezentate astfel încât să poată fi înțelese de toată lumea, în schimb, încă de la începutul lui 1990, s-a împrăștiat prin toate canalele mass-mediei (inclusiv ale celei din străinătate) minciuna că "țăranul român nu vrea să primească pământul", că nu mai știe să-l muncească, că nu mai vrea să-l muncească etc

- Legile date pînă-n prezent privind mai ales privatizarea și introducerea economiei de piață conțin nu numai multe lacune (însăși constituția de sorginte neocomunistă "a uitat" să cuprindă un articol privind *gar,ir,*area* proprietății private), ci și formulări ambigue, menite să favorizeze o stare de haos în rezolvarea diverselor probleme economice și de competență, toate acestea creind neîncredere și îndepărtînd capitalul străin de piața românească

Acțiunea cea mai eficientă a fost dusă de neocomuniști pe pian psihologic Prin discursuri demagogice, prin măsuri luate numai pe jumătate, prin presă și televiziune, prin zvonuri răspândite cu măiestrie de specialiștii în materie ai fostei securități au fost băgate în capul oamenilor o serie întregă de idei care au dus la nașterea unei adevărate psihoze a fricii, concretizate în opinii de felul- 'dacă se va atrage capital străin în privatizarea și modernizarea unităților industriale, atunci vom rămâne toți fără lucru, ...averea țării va fi vândută străinătății, ... ne vom trezi pe cap cu foștii patroni, care ne vor exploata la sînge' etc.; sau: "dacă se vor desființa I.A.S.-urile și gospodăriile agricole colective, și mai ales dacă vor ieși la alegeri partidele din Convenția Democrată, atunci vor veni înapoi moșierii, "care ne vor lua pămînturile*"; sau: 'dacă vom readuce pe tron monarhia,

?
tunci regele își va lua înapoi fostele domenii ale coroanei*, concluzia: mai bine să nu se schimbe nimic, mai bine este ca-n palatul Cotroceni să locuiască Dl. Iliescu, pentru că cel puțin îl cunoaștem, doar *el ne-a scăpat de Ceaușescu', *el ne-a dat pămînt* și 'el ne majorează salariile, nepermițînd privatizarea și modernizarea industriei pentru ca noi să nu ajungem șomerii*.

în concluzie putem afirma următoarele: comunismul a sucombat în acele țări din spatele cortinei de fier în care măcar marea parte a populației nu a făcut fatala confuzie între 'sistem comunist* și 'persoana dictatorului*. în acele țări au putut fi ținute alegeri libere, nemanipulate de forțele neocomuniste, victoria revenind forțelor democratice, care au preluat conducerea cu o majoritate parlamentară măcar relativă. Urmarea firească a fost că aceste țări au impulsivat imediat trecerea la economia de piață și înlocuirea radicală structurilor comuniste.

Că acest proces este extrem de anevoios și costisitor este o realitate dovedită în modul cel mai clar de fosta Republică Democrată Germană. Se estimează, de exemplu, că numai sub aspect financiar 'unificarea* cu Germania de Vest (adică aducerea stării economice a celor cinci landuri răsăritene la nivelul celor din Vest) costă peste 200.000.000.000 de mărci pe an! Cît privește înlăturarea structurilor comuniste, precum și îndepărtarea din anumite posturi-cheie deținute în armată, administrație, justiție, învățămînt a foștilor ofițeri sau informatori marcanți ai securității comuniste (nu e deci nici pe departe vorba de o epurare a foștilor membri de partid!), acest proces înaintază destul de lent. Este ușor de înțeles de ce, dacă vom arăta că numai în landul Turingia, de exemplu, din trei polițiști unui era informator al securității, în tot landul cifra lor globală situîndu-se între 1500 și 2000 (305).

Un lucru este absolut sigur: o dată cu democratizarea Poloniei, Ungariei, Cehoslovaciei (hotărîrea recentă de separare a Cehiei de Slovacia ne face să fim nevoiți a numi aici numai Cehia), în mare parte a Bulgariei¹ și căderea

imperiului sovietic, destrămarea comunismului ca sistem c'te un fapt .storic ireversibil în fiecare din aceste țări care benet-tiază de conduceri în majoritate democratice, înlăturarea structurilor comuniste și mai ales schimbarea mentalității moștenite de la comunism va fi un proces de lungă durată (unii vorbesc chiar de cel puțin o generație), dar el a fost început cu hotărîre, fără adoptarea unor jumătăți de măsură, pentru că - după cum știe și un copil preșcolar - dacă ți-a intrat o țeapă-n deget, n-ai altă soluție decît s- o scoți repede și cu o mișcare bruscă; altfel se rupe, vîrfu va rămîne înfipt în carne și rana se va infecta.

La fel de sigur este și faptul că-n cadrul proceselor de înnoire ce au loc în fostele țări din spatele cortinei de fier, înaintea neocomuniștilor români (din România sau din Republica Moldova) nu se mai află decît colegii lor de doctrină sîrbi, care în plus mai duc și un crud și oribil război împotriva tuturor, atrăgîndu-și oprobiul întregii lumi civilizate Printr-un capriciu al istoriei, sîrbii (ne referim la conducerea lor și la majoritatea oarbă a populației care i-a ales) ne-au scutit de "onoarea* de a fi devenit purtătorii lanternei roșii a comunismului în Europa. în schimb, neocomuniștilor din România le revine pentru eternitate meritul de a fi pus la cale furtul" revoluției anticomuniste din Decembrie 1989 și de a fi înăbușit prin barbaria mineriadei cîn- tecele și rugăciunile ce se ridicau din Piața Universității.

VI. *ARIA GEOGRAFICĂ A IMPERIULUI COMUNIST*

Ideea extensiunii f n pată de ulei* a imperiului comunist era de cîteva decenii unanim acceptată ca o realitate tragică, ce părea fără de sfîrșit De aici și prognoza pesimistă (susținută chiar de unele cercuri politice din lumea liberă), că mai devreme sau mai tîrziu pămîntul va deveni un fel de 'planetă a maimuțelor*', ochiul vigilent al 'marelui frate* preluînd controlul asupra tuturor țărilor.

O confuzie aparent de neînțeles a domnit însă multă vreme privind aria geografică dominată în mod real de dictatura regimurilor marxiste. De fapt, această contuzie fusese generată de mai mulți factori, dintre care îi voi enumera mai jos pe următorii:

a) Necunoașterea realităților politice din multe țări ale lumii (mai ales africane), sau pur și simplu dezinteresul față de aceste realități.

b) "Sîrguința" depusă de presa militantă sau năimită a stîngii internaționale în a acoperi adevărata față a unor regimuri comuniste. Un exemplu elocvent, dar cu atît mai rușinos, îl constituie prezentarea regimului Ceaușescu drept "independent" față de Moscova și conținînd elemente de liberalizare

c) Complicitatea cercurilor politice vestice la acțiunea de ascundere a extinderii reale a "molimei roșu" (așa cum atrăgeam atenția într-unul din articolele mele mai vechi), tocmai pentru a justifica măcar în parte față de opinia publică teoria "conviețuirii pașnice" cu regimurile comuniste.

d) Încercarea cercurilor oculte ale stîngii internaționale de a tace uitate zeci de națiuni înglobate în imperiul comunist de tip colonial, ajungîndu-se astfel la formulări absurde de tipul "cutare persoană este de naționalitate sovietică", devenind pur și simplu tabu a se vorbi despre ruși, ucrainieni, baltici, armeni etc. La fel în ce privește Iugoslavia, în legătură cu care chiar cercurile științifice vorbeau de existența unei singure națiuni și a unei singure limbi, cea "sîrbo-croată".

Arătăm mai sus, în *Pmtață*, că, după sosirea mea la începutul anilor '80 în Germania Federală, am luat contact cu Comitetul Națiunilor Captive din Statele Unite, solicitînd informații și material documentar. Pe lista primită de la conducerea acestui Comitet figurau atunci următoarele țări și națiuni:

Polonia; Ungaria; Lituania; Ucraina; Cehoslovacia; Letonia; Cstoma; Bieiorusia (denumită "Rutenia Albă"), România; Germania de Est, Bulgaria; China continentală. Armenia. Azerbaidjan; Geor- gia; "Cazacii"; Coreei de Noiri Albania; Idol-Ural; Tibet; Cazah- sîan; Turkestan; Vietnamul do Nord și altele

Ulterior au mai mat adăugate Cambodgia; Tătarii din Crimeea; Croația Cuba; Laos; Mo^f lia, Caucazul de Nord; Serbia; Slovenie Afganistan

Chiar și simpla lectură a acestei liste scoate la iveală o serie de confuzii, datorate în primul rînd lipsei unui criteriu fundamental al clasificării întreprinse. După părerea mea, un asemenea criteriu nu poate fi decît cel etnic, concretizat - cel puțin în mare măsură - în noțiunea de "națiune", care de altfel este conținută și în titulatura acestui Comitet ("Comitetul Națiunilor Captive"). Încercînd împărțirea ariei geografice ocupate de comunismul internațional pe baza criteriului etnic, am întocmit în 1986 un ta* bel sinoptic al imperiului marxist-leninist (prezentat apoi sulj formă de panou la Sediul Comitetului Națiunilor Captive din Kolp și mai tîrziu la cea de-a III-a sesiune a Congresului Mondial Românesc (25-26 Octombrie 1991, Essen/R.F.G).

Prezentăm acest tabel conținînd lista țărilor (respectiv și a, unor etnii separate), urmat de o serie de precizări și explicații absolut necesare:

!
!
1
2
1

IMPERIUL MARXIST-LENINIST

EUROPA >	ASIA.	AFRICA ^	AMERICA:.,;L
Albania	Azerbaidjan	Angola	Cuba
Armenia	Birmania	Benin	Grenada
Bielorusia	Cambodgia	Burkina Fasso	Nicaragua
Bosnia	Cazahstan	Burundi	
Bulgaria	China	Congo	
Carelia/Est	CorecaNord	Etiopia	vva
Cazacii	Georgia	Ghana	
Cehia	Ins. Curile	Guinea	
Croația	Irak	Guinea Bissau	
Estonia	JemenSud	Ins Cap. Verde	
Germania est	Chirghizia	Ins. Sao Tome	
Herțegovina	Laos	Ins. Scychellen	
Kosovo	Mongolia	Libia	
Letonia	Rusia Asiatică	Mali	
Lituania	Siria	Mozambic	
Macedonia	Tadjikistan	Ruanda	
Montenegro	Tibet	Tanzania	
Polonia	Turcmenia	Togo _ _	
România	Turkestan Est	Zambia	
- Basarabia	Uzbekistan	Zimbabwe	
- Bucovina nord	Vietnam	i r	
- Ținutul Herța	1.		
Rusia Europeană		v-v-v,v,v	
Serbia		n , ,	v v ,

Slovenia			
Slovenia	· * ; // y ' /		
Tătarii	BPSSPSSifS		■ /
Ucraina	V.V.V.V.M		
Ungaria			

Tabelul de mai sus a fost întocmit pe baza consultării unor recente lucrări de științe politice, a datelor furnizate de "Organizația Internațională pentru Drepturile Omului" (Frankfurt am Main / R.F.G.) și de "Causa" (Organizația Internațională Anticomunistă). precum și pe baza informațiilor generale oferite de *Enciclopedia Britanică* (320) și de enciclopedia germană *Brockhaus* (319).

în legătură cu acest tabel doresc să fac următoarele precizări:

a) în toponime generalizatoare ca Rusia europeană și Rusia (adică Siberia) erau incluse și admise oficial 20 de republici autonome, 8 regiuni autonome și 10 teritorii autonome (319: 320). Din aceleași surse deținem și informația că în fosta U.R.S.S. existau 91 de popoare și 43 de mici grupe etnice.

b) în tabel figurează, alături de națiunile captive, și teritorii incluse abuziv în U.R.S.S. (este cazul Careliei de Est aparținând de drept Finlandei sau al Insulelor Curile aparținând de drept Japoniei), precum și în China: Turkestanul de Est (populat de uiguri) și Tibetul.

c) Dacă în ce privește pe tătari nu există semne de întrebare legate de teritoriul ce le aparține de drept (Peninsula Crimeea), în schimb cazacii, trecuți în tabel ca națiune (fiind acceptați ca atare și de Comitetul Națiunilor Captive din Statele Unite), nu alcătuiesc un grup etnic aparte, ci sunt de origine slavă (un amestec de ucrainieni și ruși), mari meșteri în arta războiului, care locuiesc încă din evul mediu timpuriu în părțile meridionale ale Rusiei, unde au purtat nenumărate războaie cu năvălitorii tătari și turco-mongoli. Luptând activ împotriva comunismului, cazacii au avut foarte mult de suferit din cauza terorii roșii. în timpul celui de-al doilea război mondial, sperînd că vor obține mult-dorita libertate, ei s-au înrolat ca voluntari în armata germană. Așa cum arătam în prima parte a lucrării de față, după război, supraviețuitorii acestor viteji luptători anticomuniști au fost predați de către armatele aliate (mai ales de către englezi) lui Stalin, care a dat ordin să fie uciși sau deportați în regiunile asiatice ale U.R.S.S.

d) Din etniile care au alcătuit fosta Iugoslavie, tabelul nostru menționează separat popoarele care au format așa-numitele 'republici federale'. în afară de acestea există însă o serie de al-td grupuri minoritare, despre care oficialitățile sîrbe preferă să nu sufle nici un cuvînt.

Un exemplu îl constituie românii, despre care am amintit și în prima parte a lucrării noastre Ei se împart în mai multe grupe, și anume:

1. Așa-numiții *vlahi*, vorbind un grai al dialectului daco-român al limbii române, care trăiesc răspândiți în Nord-Estul Serbiei (unde formează peste 60% din populație!) și în Banatul Iugoslav ținind de Croația. Numărul acestora din urmă nu-mi este cunoscut, dar trebuie să fi fost destul de mare, dacă croații înființaseră pentru ei emisiuni în limba română și dacă copiii români aveau posibilitatea să urmeze la școală ore speciale de limbă maternă (în același timp sârbii susțineau că vlahii din Serbia n-ar fi români, ci "un grup slav care vorbește stricat un dialect al limbii române!").

2. în Macedonia trăiește un grup destul de numeros de *aromâni sau macedoromâni* (răspândiți și în Macedonia Greacă), a cărui cifră exactă este însă ascunsă cu grijă atât de sârbi, cât și de greci.

3. într-o zonă restrânsă de la capătul sudic al liniei de graniță dintre Iugoslavia și Bulgaria, trăiesc *megleniții*, care în mare parte au fost asimilați de majoritatea slavă înconjurătoare.

Oe asemenea, tabelul nostru a menționat în mod separat de Serbia regiunea autonomă Kosovo, deoarece aici - ca și în celelalte foste republici federative ce și-au declarat recent independența și au fost recunoscute ca state suverane - are loc o 'dublă captivitate*': pe de o parte, regiunea Kosovo este silită cu forța să aparțină în continuare de așa-numita 'Iugoslavie restrânsă' condusă de comuniști, iar pe de altă parte minoritatea sârbă a dezlănțuit aici și o acerbă prigoană naționalist-comunistă împotriva albanezilor, care formează marea majoritatea populației.

f) Foarte mari probleme privind înregistrarea națiunilor captive apar în Africa, unde majoritatea statelor menționate cuprind de fapt o multitudine de grupe etnice, vorbind adesea limbi total diferite și practicînd religii tot atât de diferite

g) Tabelul nu cuprinde o serie de țări guvernate de regimuri ce-și spun "socialiste* sau 'democratice', dar care - prin politica lor internă și prin poziția luată față de Statele Unite și celelalte țări ale lumii libere - se dovedesc a face direct sau indirect jocul Kremlinului, lată două exemple în acest sens, furnizate de revista germană 'Der Spiegel', care de orice poate fi acuzată, dar numai de anticomunism nu:

- într-o discuție recentă din cadrul O N U. legată de votarea unei rezoluții cerute de S.U.A. privind condamnarea încălcării drepturilor omului în Cuba, toate țările Americii Latine (exceptînd Chile și Brazilia) au votat împotriva discutării acestei probleme și deci împotriva condamnării regimului terorist al lui Fidel Castro.

- De multă vreme se știa că Malta are o orientare promoscovită și prolibiană, porturile acestei insule mediteraneene atât de importante din punct

de vedere strategic fiind puse practic la dispoziția navelor sovietice, respectiv libiene. Revista 'Der Spiegel' dezvăluie însă că poliția malteză este instruită de ofițeri de securitate aduși din Coreea de Nord! Orice comentariu este de prisos!

Și din alte puncte de vedere tabelul nostru dă numai o imagine incompletă asupra extinderii imperiului marxist-leninist în lume. Nu trebuie să uităm că această ideologie nefastă își face simțită prezența atât în țări considerate de politicienii occidentali actuali drept "democrate", cât și în puținele state considerate a se opune pe față comunismului. Chiar imaginea S.U.A. de corifeu al luptei anticomuniste a fost serios zdruncinată de politica incalificabilă de conciliere și lipsă de viziune a multora dintre președinții americani postbelici, de prosovieticii prezenți în partidul democrat și în mediile de informație, precum și de o mulțime de mișcări și grupări politice, religioase sau culturale din America manipulate de Kremlin.

h) în tabelul nostru n-au fost menționate țări ca Portugalia și Chile, unde pentru un timp relativ scurt au ajuns la putere guvernări comuniste, care au putut fi răsturnate fie prin alegeri, fie prin puci militar

Cutremurat, de descoperirea dimensiunilor reale ale imperiului națiunilor aduse în sclavie de dictaturile comuniste și beneficiind de șansa de a fi înfîlnit doi oameni remarcabili (Johann Urwich, german din România, și regretatul jurist polonez Tadeusz Folek), precum și de ajutorul reprezentanților din Germania ai cercurilor afgane anticomuniste, am înființat - cum relatam anterior - Comitetul Națiunilor Captive Germania/Europa. 'n legătură cu absoluta necesitate a înființării unei asemenea organizații scriam în 1987 în ziarul 'Stindardul Romanilor* un articol (317), din care îmi voi permite să reproduc aici un citat mai mare:

"Exilul țărilor captive, precum și torțele anticomuniste din lumea liberă sunt extrem de firave și mai ales dispersate în zeci și sute de organizații. Un deziderat major ce nu mai suferă nici o amânare este sincronizarea și concentrarea acestor torțe în lupta pentru obținerea libertatei democrației pentru cele 1,5 miliarde de sclavi

Comemorările protestele izolate, lamentările în grupulețe etc. au rosturile lor, dar nu vor aduce niciodată libertatea la București, Kiev sau Havana. Numai lupta politică organizată a națiunilor captive sub dictatură comunistă și sprijinul unit al forțelor anticomuniste din lumea liberă pot deschide ușile ferecate () ale Parlamentului European de la Strassbourg, ale comisiilor de decolonizare ale O.N.U., ale Senatului american, ale bisericilor lumii. Forțele anticomuniste sunt obligate în acest al 12-lea ceas să dovedească luciditate și spirit întreprinzător. I Dumnezeu ne va ajuta, dacă ne ajutăm și singuri, prin alcătuirea unei strategii

..clare, vizînd urmărirea scopului final: discutarea și validarea dreptului legitim a unui miliard și jumătate de oameni la autodeterminare și alegeri libere în forurile internaționale sus-citate, adică exact acolo unde se decide soarta lumii și unde sovieticii au știut dintotdeauna cu perseverență și iscusință să-și

impună punctul de vedere.

Efortul ce-l va face în acest sens fiecare dintre noi participarea în număr cât mai mare la manifestațiile noastre anticomuniste (demonstrația anuală de "Ziua Națiunilor Captive" va trebui să aibă prioritate) vor dovedi gradul de maturizare și eficiență la care am ajuns.

"Corul Robilor" din opera Nabucco a lui Verdi (ales ca imn al Comitetului Națiunilor Captive - n.n.s.) va răsună din nou pe 18 Iulie la Bonn și în alte orașe ale lumii. Ecourile lui trebuie să izbească inerția cancelariilor occidentale, care să ia cât mai curînd în discuție recuștigarea libertății țărilor captive sub comunism prin mijloace pașnice. *Molima roșie poate fi eradicată nu numai printr-un a! 3-lea război mondial, ci și prin punerea în aplicare a unei tactici și strategii eficiente*, menite să contracareze și să anuleze toată gama mijloacelor și metodelor (ideologice, politice, militare etc.) puse în mișcare de infernala mașinărie expansionistă marxist-leninistă, sub bagheta-monștrilor de la Kremlin și Liublianka".

De la data la care am scris rîndurile de mai sus au trecut 5 ani. De la înființarea Comitetului Națiunilor Captive Germania/Europa au trecut numai 6 ani. Dar fața lumii s-a schimbat în- tr-atît, încît tabelul nostru a fost depășit de vîrtejul amețitor al evenimentelor.

Luînd ca punct de reper data de 1 Iunie 1992, putem spune că următoarele națiuni și-au recăpătat libertatea fie printr-un proces de "decolonizare" (care a devenit posibil datorită dezmembrării Uniunii Sovietice și Iugoslaviei), fie prin prăbușirea (chiar dacă nu totală) a structurilor comuniste și începerea procesului de democratizare, în ciuda faptului că unele din aceste țări se mai află încă în mîinile neocomuniștilor:

EUROPA:

Albania,

Basarabia (nu în întregime, deoarece partea ei sudică a rămas la Ucraina; totuși, "Republica Moldova" s-a

declarat independentă față de U.R.S.S. și a fost recunoscută pe plan internațional),

Bielorusia,

Bosnia-Herțegovina,

Bulgaria

Cehia,

Croația.

Estonia,

Letonia,

Lituania,

Germania de Est (unificată cu cea de Vest)

Polonia
România
Rusia europeană (deși între granițele ei zac în captivitate încă
omulțime de grupe etnice)
Slovenia
Ucraina
Ungaria.

ASIA:

Afganistan,
Armenia
Azerbaidjan,
Cazahstan,
Georgia,
Kirkizia,
Siberia (Rusia asiatică, aceeași observație privind etniile oprimate)
Tadjikistan,
Turkmenia,
Uzbekistan.

AFRICA:

Angola,
Etiopia,
Zambia

AMERICA CENTRALĂ:

Grenada (eliberată de acțiunea armată ordonată de președintele Reagan)

Din păcate, într-o serie de țări a avut loc "un triumf otrăvit", cum se exprima extrem de plastic Stelian Țurlea într-un articol publicat în "Expres Magazin" (31f>), așa încât următoarele națiuni se află încă fie sub guvernări n' - t c muniste, fie sunt lipsite de libertate națională, deoarece au rămas încorporate între granițele altor state și nu se bucură de drepturi'

EUROPA:

Albanezii (din regiunea Kosovo, aparținind Serbiei),
Basarabia de Sud (dată de Stalin Ucrainei, la care se află și acum)
Bucovina de Nord și Ținutul I terței (rămase tot la Ucraina) Carelia/Est
(încorporată la Rusia)
Montehegro (rămas împreună cu Serbia)
Slovacia (condusă de neocomuniști, care au cerut despărțirea de Cehia)
Tătarii (care cer un stat independent în Crimeea, zona lor istorică)

ASIA:

Birmahia,
Cambodgia,
China,
Coreea de Nord
Irak
Insulele CuMie
Laos
Mongolia
Sri Lanka (zona controlată de tamiile comuniști)
Tibet
Turkestanul de Est
Yemenul de Sud

AFRICA:

Toate țările menționate în tabel, afară de Ahgola, Etiopia și Zambia.

AMERICA CENTRALĂ: Cuba

- După cum se vede, imperiul marxist-leninist a suferit o dezintegrare evidentă, dar este încă destul de departe de a-și da definitiv duhul. Mai mult decât atât: "Stînga" internațională își permite să scoată din nou colții acolo unde găsește teren propice.

VII. UN POSIBIL SCENARIU AL •EXPERIMENTULUI COMUNIST

În acest capitol îmi voi expune **pSrarile personale** privind întrebarea grea de sens formulată de titlul părții a II-a a lucrării de față: *Cum de a fost posibil?*

În mod obligatoriu, această formulare foarte generală ridică o serie de alte întrebări, cum ar fi:

Cine a conceput satanicului experiment al comunismului, care implică de la sine și dezlănțuirea holocaustului roșu?

Cu alte cuvinte: Cine au fost autorii proiectului, cine au fost executanții și cine au fost sprijinatorii din umbră ai monstruosului plan?

În sfârșit: Care a fost scopul organizării unui asemenea experiment?

Răspunsul la această ultimă întrebare nu este greu de dat:

Scopul experimentului a fost cucerirea puterii în toate țările lumii de către un grup anumit de persoane, dispunând de o ideologie cu caracter dogmatic, militant și totalitar, precum și de mijloacele violente necesare pentru a se instala și apoi a se menține la conducerea acestor state.

În vederea realizării unui asemenea scop, grupul respectiv - a cărui dogmă ideologică bazată pe principiul luptei de clasă nu-i lăsa nici o posibilitate de acțiune pașnică și creatoare - nu putea apela decât la o singură metodă pentru a obține supremația absolută asupra întregii omeniri *distrugea tuturor valorilor* (de la structurile economico, sociale, religioase, culturale și morale

asute de popoare și grupuri etnice pînă la personalitatea fiecărui om luat în parte). Abia o asemenea distrugere de tip satanic îi putea oferi grupului respectiv posibilitatea de înlocuire a valorilor civilizației și culturii umane cu propria viziune materialist-dialectică și ateistă, inoculînd aceluia individ uman adus în stare de șubrezenie fizică și psihică propria-i ideologie, și anume prin folosirea fără scrupule a tuturor mijloacelor imaginabile, menite a-i adormi rațiunea, spiritul de inițiativă, capacitatea de iubire și ajutorare a aproapelui etc. în final, individul uman urma să fie transformat "într-un om de tip nou", adică într-un robot docil în mîini-le "conducătorilor", care "să nu gîndească, ci numai să muncească".

Este de la sine înțeles că dovezile necesare dării unui răspuns definitiv la primele întrebări formulate de mine mai sus nu sunt tot așa de ușor de găsit. Mai mult: se poate întîmpla ca - pentru a păstra caracterul absolut secret al unor asemenea documente - foarte multe dintre ele să fi fost în mod deliberat distruse sau... să nu fi fost niciodată consemnate într-un fel oarecare. În afară de asta, în actuala conjunctură politico-istorică, excelînd prin încercarea vizibilă de eludare a responsabilităților pentru organizarea și transpunerea în practică a experimentului comunist, este cu atît mai puțin probabil că se va putea efectua o documentare aprofundată (chiar dacă nu exhaustivă), pentru că tocmai acele dovezi care ar mai putea fi folosite sunt ținute în arhivele secrete ale diverselor state sau ale unor organizații mai mult sau mai puțin oculte.

Se poate deci presupune că foarte mult timp de aici înainte omenirea va fi împiedicată să afle adevărul, asta în ipoteza că-l va afla vreodată.

Eu consider însă că este cu atît mai mult necesar să aibă loc o discuție deschisă. În care fiecare cunoscător al problemelor legate de comunism să-și poată spune în mod cît mai argumentat părerea, chiar dacă la puținătatea documentelor disponibile se vor adăuga și argumente bazate pe logica firească a lucrurilor sau pe interpretarea "de tip hermeneutic" a diverselor lucrări publicate (abordînd adesea teme aparent neutre) sau a unor evenimente istorico-politice.

Tocmai din acest motiv m-am hotărât să includ în lucrarea mea un capitol special, în care să-mi expun propria interpretare a faptelor privitoare la nașterea, expansiunea și moartea comunistului internațional. Se vor găsi desigur mulți care vor critica punctul meu de vedere, îl vor "combate" sau vor încerca să-l minimalizeze. Sunt însă convins că numai o abordare deschisă a problemei, o analizare pe toate fețele a întrebării *Cum de a fost posibil*, va reuși să ridice rînd pe rînd vălurile sub care a fost ascuns în mod deliberat adevărul. Tăcerea, lipsa curajului de opinie, retragerea fiecăruia în spatele unor devize de tipul "Nu mă bag, nu m-amestec!" sau "Ce să mai răscolim morții?" nu vor duce decît la un singur rezultat: vor face din întreaga noastră generație o complice a satanicului experiment comunist, ștergînd cu buretele diferențele dintre autori, executanți și victime.

În ceea ce mă privește, eu prefer să nu aleg comoda și complicea cale a tăcerii. Mi-a fost scris ca strădaniile mele de aflare a unei mari părți a adevărului să fie răsplătite. Acum nu mai pot, nu mai vreau și nu mai am nici dreptul să tac. Singurul lucru ce-l am acum de făcut este să comunic și altora nu numai ceea ce se cunoaște despre crimele holocaustului roșu, ci și ceea ce cred eu însumi despre autorii lor morali, despre călăi și despre complicitățile acestora.

1. Generalități

Marxism-leninismul este doctrina care a reușit o performanță unică în istoria omenirii: este singura care - atît prin dezvoltările ei teoretice, cît și prin practica politică a regimurilor comuniste instalate în diverse țări - a ajuns să încalce în modul cel mai violent, consecvent și batjocoritor prevederile *Declarației universale a drepturilor omului*, adoptate de O.N.U. la 10 Decembrie 1948 (201). Destul să afirmăm că simpla alăturare a ideilor conținute de două din articolele acestui document fundamental al epocii contemporane - "Orice ființă umană are dreptul la viață, la libertate și la securitatea persoanei sale" (art.3) și "Nimeni nu va fi supus nici la torturi, nici la pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante" (art.5) - de cuvinte ca "Gulag", "Pitești" sau "Aiud", precum și de datele furnizate în prima parte a lucrării de față, va face pe oricine să înțeleagă totala incompatibilitate dintre "Umanism/drepturile omului", pe de o parte, și "marxism- leninism/dictatură comunistă", pe de altă parte. Dacă în legV a u brutalitatea doctrinei și regimurilor dictatoriale corespunzătoare există un consens aproape general, trei aspecte continuă încă să se situeze în centrul preocupărilor tuturor acelor care încearcă să descifreze sensul și mecanismele acestor fenomene:

1. Amploarea și durata timp de peste 70 de ani a crime organizate care a dat naștere holocaustului roșu, amploare necunoscută în istoria lumii

2. Paralela pînă la identitate ce poate fi stabilită între comunism și fascism este o realitate contestată cu feroare de întreaga sîngă internațională. Această constatare a fost privită inițial ca o uluitoare "descoperire", pentru ca ulterior, prin analiza întreprinsă în primul rînd de politologi și filosofi, ea să fie acceptată ca o axiomă. Astfel, fiind profund convinși de corectitudinea acestei "descoperiri" (la care într-o oarecare măsură am contribuit și noi), am ales pentru conferința de presă organizată de "Ziua Națiunilor Captive*" (Bonn, 18 Iulie 1987) următoarea deviză: DE CE SUNTEM ANTICOMUNIȘTI ?, sub care fuseseră desenate în negru o svastică nazistă și în roșu o seceră cu ciocanul, între care figura semnul = (egal). Interesant este că acest adevăr a fost "simțit" nu numai de revoluția română și de diferitele demonații anticomuniste din cursul anului 1990 în țara noastră, ci pînă și de populația Moscovei, din moment ce la demonstrațiile din timpul și de după puciul comunist din August 1991 mulțimea scanda: "Să isprăvim cu fascismul roșu!" (219).

3. Rezistența arătată de stînga mondială și de complicii ei față de acceptarea acestui adevăr istoric se datorează unui complex de motive, dintre care îl voi numi numai pe acela ce mi se pare a fi primordial: există cercuri direct interesate în a împiedica efectuarea unei comparații între - pe de o parte - cele șase milioane de victime din rîndul populației evreiești ("holocaustul negru") și milioanele de victime ale celui de-al doilea război mondial, ambele datorate mișcărilor și guvernelor naționaliste de dreapta, și - pe de altă parte - "holocaustul roșu", răspunzător, cum am arătat, de uciderea a circa 200.000.000 de persoane (într-o estimare medie) Acesta este unul din motivele pentru care tema holocaustului negru este mereu actuală (și nu numai în Germania, în timp ce atrocitățile incomparabile ale holocaustului roșu - sunt pur și simplu eludate sau, cînd adevărul este mult prea bălăcărit la ochi, minimalizate. Cu mult mai gravă mi se pare a fi tănuirea faptului că ceea ce unii numesc cu candoare "sfîrșitul unui mit al acestui secol" (298) sau mult mai sec "sfîrșitul unei epoci totalitare" (268) a fost de fapt un monstruos EXPERIMENT. Cînd a fost folosit pentru prima dată, acest teribil cuvînt a căzut ca un cuțit de gilotină pe sufletele tuturor oamenilor cinstiți care se preocupaseră cît de cît de analiza comunismului, a avut menirea de a ne trezi pe toți și a ne face să recunoaștem că am fost (și mai suntem încă) martorii vii ai celui mai înfiorător "experiment" din istoria omenirii, și nu ai unei "pane" produse în drumul firească al istoriei. Formularea clară și precisă aleasă de Gunther Gilles- sen (291): "Em schreckliches Menschheitsexperiment geht zu Ende" (adică: Un îngrozitor experiment al omenirii se apropie de sfîrșit) este numai una din exprimările asemănătoare, care definesc absolut corect modul cum trebuie văzut și judecat sistemul comunist criminal, cu atît mai mult cu cît în acest secol am mai fost răsfațați cu tot felul de "experimente pe oameni".

Odată înțeleasă și acceptată teza "experimentului", încercarea de a diseca componentele sale devine mai mult decît firească: ea devine obligatorie atît din punct de vedere moral, cît și juridic, deoarece orice "experiment" presupune a) existența celor care l-au imaginat și i-au 'planificat' condițiile optime de desfășurare pentru a da rezultatele cerute de scopurile urmărite, b) existența unor 'experimentatori' la nivelul acțiunii practice, și, în sfîrșit, a existența unui "obiect al experimentului", în cazul de față peste 1.600 000.000 de oameni, care au avut ghinionul de a deveni cobaii unui proiect «atamc

2. Doctrinarii comunismului și conducătorii lor

Există concepția larg răspândită că la originea sistemului comunist stă Karl Marx, Istorici și politologi competenți au demonstrat însă că la rădăcina marxismului, adică a acestei 'încercări de monopolizare a puterii în vederea extinderii în întreaga lume a unei anumite ideologii' (268), stă faza iacobină a revoluției franceze. În timpul căreia - așa cum corect s-a exprimat Edmund Burko - "o minoritate hotărâtă și înarmată a încercat ca, prin folosirea monopolului puterii și violenței, să preia controlul întregii societăți"

132

Este păcat că nu ne putem ocupa în cadrul acestui capitol mai pe larg de revoluția franceză (mai bine zis de inițiatorii ideilor ce i-au 'stat la bază și mai ales de complicata întrebare privind cercurile care au tras foloase din această izbucnire de violență și barbarie). Va fi însă suficient dacă voi sublinia că recent, în 1989, când s-au serbat cu mare pompă 200 de ani de la izbucnirea ei, mulți francezi s-au întrebat (și nu numai în tăcere, ci exprimându-se pe față în presă, la radio și televiziune, precum și într-o serie de cărți apărute în acel an), dacă nu este rușinos să fie sărbătorită revoluția, care de fapt sub masca lozincii "libertate, fraternitate și egalitate" n-a făcută altceva decât să dezlănțuie teroarea organizată servind interesele unor cercuri diabolice (344).

Revenind la doctrina comunistă, iată ce scrie în mod magistral Klaus Hornung (268): "Karl Marx a luat exemplul de la iacobini, motivând propria dorință de putere cu pretenția de a fi descoperit drumul, scopul și țelul istoriei, motiv pentru care Friedrich Engels l-a considerat un 'Darwin al istoriei'. De acum încolo dorința oamenilor de a domina pe alți oameni putea fi justificată de o presupusă 'știință absolută a legilor istoriei', setea de putere fiind astfel legitimată și lăsată să se intensifice și să expandeze într-o manieră nemaiîntâlnită până atunci. Dominarea devenea inatacabilă, pentru că în contextul marxist ea nu mai era exercitată 'de minorități sau în folosul minorităților', ci era 'o mișcare a majorității enorme în interesul acestei enorme majorități', așa cum spune Măntostul comunist Marx și Engels considerau pe comuniști 'partea cea mai hotărâtă și activă a partidelor muncitorești din toate țările, care au o privire mai clară în comparație cu restul maselor asupra mersului și rezultatelor mișcării proletare'"

Prin cele de mai sus a fost detrit exact punctul în care democrația radicală și militantă până la fanatism se va transforma în despotism., punct în care venirea marxismului la putere nu mai putea fi realizată decât printr-o dictatură de partid monopolistă.

Roiul istoric al lui Lenin a constat în faptul că el a recunoscut* acest punct cheie în doctrina marxistă și în condițiile potențialului revoluționar al Rusiei feudale aflate în stare de destrămare, a transformat simbolurile voinței revoluționar-dictatoriale ale lui Marx în roaiiitate politico-istorică ASTTOL în

primii am a» seeoiui aiXX-lea Lenin a modelat în scrierile sale tezele fundamentale ale socialismului real totalitar. Mai ales în *Ce-i de făcut?*, publicat în 1902, el descrie un partid 'de tip nou' ca pe o organizație revoluționară capabilă de a prelua și păstra puterea, fără a fi dispusă s-o împartă cu nimeni altcineva

După cum scrie Robert Haremann, Marx și Lenin nu au devenit numai 'deținători ai adevărului veșnic', ci ei au pus și bazele marxismului dominant, care permite partidului și conducerii sale să se identifice fără rezerve cu 'adevăratele interese' ale clasei muncitoare în acest fel, conform cunoscutei afirmații a fanaticei comuniste Roșa Luxemburg, pentru a servi 'interesele adevărate* ale întregii societăți, dictatura proletariatului va trebui să se afirme ca o dictatură a partidului asupra proletariatului și, în cele din urmă, a conducerii partidului asupra ambelor.

Victoria bolșevismului (leninismului) în 1917 a dus la o situație istorică cu totul nouă: după formularea lui Ernst Nolte, "pentru prima oară în societatea modernă, un partid ideologic lua singur puterea într-un stat mare și-și anunța intenția ca, prin dezlănțuire de războaie civile, întreaga lume să pună-n practică previziunile marxismului" (268).

Rolul jucat de Lenin încă din 1917 în punerea în funcțiune a infernalei mașinării comuniste de ucis oameni devine astfel de necontestat El poate fi considerat fără exagerare a fi fost autorul presiunilor exercitate prin toate mijloacele asupra grupărilor politice care aveau alte opinii decât bolșevicii, autorul interzicerii tuturor partidelor, fracțiunilor parlamentare sau chiar grupărilor marxiste nealiniate la leninism, mergând pînă la terorizarea și uciderea adversarilor politici (cazul cel mai cunoscut este cel al înăbușirii revoltei matrozilor din Kronstadt). Și, după cum am mai arătat, tot Lenin este întemeietorul satanicului sistem al terorii de stat exercitate prin CEKA și urmașele ei, inițiatorul bestialei rețele de lagăre ale Gulagului, precum și fondatorul Cominternu- lui, al așa-numitei Internaționale a III-a Comuniste cu sediul la Moscova, care "educa", supraveghea și coordona activitatea subversivă a tuturor partidelor marxist-leniniste din alte țări, în scopul instaurării finale a dictaturii bolșevice în întreaga lume (298).

Spațiul nu ne permite să redăm aici interminabila listă a doctrinilor marxismului, apoi ai marxism-leninismului: foarte mulți dintre ei au activat sub măști aparent inofensive: "gînditori independenți" sau înregimentați în 'curente filosofice' (existențialismul lui Sartre sau faimoasa "școală de la Frankfurt" sunt numai două exemple din multele ce s-ar putea da), ca să nu mai vorbim de alte numeroase "școli de literatură, publicistică, sociologie, economie politică" etc, ori de schismele teologice apropiate mai mult "de problemele materiale ale omului" decât de cele spirituale, cum ar fi "biserica eliberării" Alții însă au renunțat la măști și s-au afirmat direct ca ideologi și

propagandiștii ai partidelor marxiste și marxist-leniniste

Ce rol au jucat asemenea ideologi de-a lungul întregii istorii a comunismului este un fapt bine-cunoscut nu numai celor ce-au trăit în țările lagărului comunist. Mari maeștri ai manipulării maselor prin folosirea tuturor mijloacelor oferite de cuvântul rostit de la tribună, șoptit la urechea vecinului sau scris în manifeste, articole de presă și cărți cât mai groase, ei au știut să manevreze toate resorturile psihologiei individuale și colective, ajutând astfel partidele comuniste să-și aroge titlul de “reprezentante ale voinței poporului” și, în același timp, “lămurind” populația de necesitatea adoptării anumitor “măsuri”, menite s-o apere de veșnicii dușmani dinăuntru și dinafara țării sau să netezească drumul spre instaurarea deplină a fericirii comuniste. În șirul nesfârșit al acestor manipulatori ai mulțimilor - începând cu Karl Marx, trecând peste Lenin, Stalin, Troțki și seria mai nouă a unui Ceaușescu, Honecker etc - se înscriu și mai recentii pro- povăduitori ai neocomunismului de tip gorbaciovist, care vor să “restructureze” sistemul prin reforme impuse de sus, dar fără schimbarea profundă nici a structurilor economice, nici a celor politice.

Pe linia acestora din urmă se înscriu și cei răspunzători de furtul revoluției române din Decembrie 1989, în cap cu marele ideolog Silviu Brucan, fost redactor-șef la "Scînteia" în timpul celei mai negre epoci a dictaturii comuniste, cînd sute de mii de oameni zăceau în închisori și începuse răpirea prin jaf și crimă a pămînturilor țărănești. Acest domn, care în paginile oficiosului partidului comunist sprijinea din toate puterile instaurarea cît mai solidă a comunismului în România și transformarea țării într-o unealtă docilă a Kremlinului, acest domn. care justifica necesitatea terorii roșii de cîte ori avea ocazia s-o facă, a devenit în 1989 ideologul și "filosoful" celor ce s-au folosit de golul de putere politică creat la 22 Decembrie pentru a salva vechea nomenclatură și securitate, instalîndu-le la conducerea țării submasca unei grupări politice gata să "salveze țara". Poate fi oare Silviu Brucan absolvit de vina de a fi fost direct răspunzător de instaurarea comunismului în România anilor 1948-1955, iar ulterior (prin diversele posturi de încredere ocupate de el, toate în domeniul ideologic) de menținerea la putere a acestui odios regim pînă la 22 Decembrie 1989 și, în sfîrșit, de "furarea" revoluției de către un grup neocomunist condus de Ion Iliescu, cel format la școala de cadre de la Moscova, cel care pretindea în Ianuarie 1990 față de reprezentanți ai presei și televiziunii internaționale că nu trebuie lăsate să se piardă excepționalele valori ale comunismului, prima dintre acestea fiind "umanismul"?

Un lucru este sigur: orice minimalizare a rolui jucat de armata internațională a 'ideologilor marxiști' strecurați practic în toate domeniile de activitate ar fi fatală pentru încercarea de a înțelege mecanismele ascunse prin care comunismul a picurat otravă în mințile și sufletele unui imens număr de oameni, reușind astfel să prindă • practic în toate țările - rădăcini ideologice, care. chiar dacă n-au ajuns să instaleze la putere regimuri dictatoriale, au obținut cei puțin o bulversare a vieții social-politice normale.

Și tot atît de sigur este și faptul că ideologii marxiști vor trebui trași cîndva la răspundere pentru rolul jucat de ei în conceperea și executarea monstruosului experiment al comunismului Legile penale ale tuturor țărilor prevăd aceleași pedepse pentru omucidere, ca și pentru instigare la crimă Dacă este așa, nu vedem de ce ideologii instigatori la crimă sub lozinci ca "lupta de clasă", "apărarea socialismului de dușmanii interni și externi* sau "cine nu este cu noi este împotriva noastră" nu ar trebui și oi aduși în fața aceluși tribunal internațional care va avea de judecat crimele comunismului

3. Experimentatorii.

Este limpede pentru oricine că acțiunea practică de comutare violenta pe scară mondială a evoluției firești a omenirii în scopul de a instaura peste tot o dictatură de tip comunist nu putea fi gândită și pusă în aplicare decât de forțe care să poată răspunde la trei cerințe fundamentale:

- să dispună de o foarte largă rază de acțiune (fiind reprezentate în toate țările și-n toate păturile dominante pe plan politic. 136

economic, social și culturali;

- să poată manevra și influența destinele umanității conform propriilor interese (daca nu total, cel puțin în mare parte);

- să aibă un caracter preponderent secret și conspirativ, care să asigure păstrarea unei tăceri absolute privind scopurile și metoda de efectuare a experimentului comunist.

Or, de cel puțin 260 de ani nu există în lume decât o singură grupare de interese care deși nu este perfect unitară, ci împărțită în mai multe ramuri - ar corespunde celor trei condiții enunțate mai sus: francmasoneria sau, prescurtat, masoneria.

Nu este rolul lucrării noastre de a face o expunere largă despre această societate secretă, în legătură cu care - de altfel - nu există decât foarte puține informații documentare obiective, în schimb se cunoaște destul de bine ce rol a jucat masoneria franceză în pregătirea și desfășurarea revoluției de la 1789, în revoluțiile de la 1848 care au izbucnit aproape simultan în diferite țări europene (destul să amintim că majoritatea pașoptiștilor români au fost francmasoni!), precum și în toate evenimentele "revoluționare" care au avut loc de atunci încoace.

Se știe de asemenea că-n tot acest timp o serie întregă de politicieni, precum și de capete încoronate, au fost membri ai câte unei grupări francmasonice, ca să nu mai vorbim de forța reprezentată de aceste grupări în lumea internațională a economiei și finanțelor. Câte o indiscreție scăpată în paginile presei internaționale (devenită foarte curajoasă în ultimii ani!) a deschis ochii multora în legătură cu rolul ce-l joacă, de exemplu, organizații ca "Cuncill Foreigns Affairs" pentru Statele Unite sau așa- numita "Trilaterală" pentru restul lumii

în continuare voi puncta numai câteva momente semnificative din istoria francmasoneriei, momente în care o anumită ramură a acesteia a inițiat și pus direct în aplicare implantarea monstrului comunist în trupul Europei.

Trebuie cte la bun început arătat, că francmasoneria se împarte în două ramuri principale, în sînul cărora nu există însă o unitate perfectă de vederi, ci o multitudine de grupări (loji) subiacente. Aceste două ramuri principale sunt:

Masoneria roșie, care este "de stînga", procomunistă, in-ternaționalistă și profund antinaționalistă (înțelegînd prin "naționalism" nu neapărat extrema dreaptă, ci pur și simplu patriotismul normal și de bună calitate), anticreștină și antimona

rhică, avînd ca vîrf de lance "Loja Marelui Orient" cu sediul în Franța și cu ramificații în majoritatea țărilor lumii, dar mai ales în Estul Europei.

a) Masoneria neagră sau de rit scoțian, care este conservativă, creștină, adesea promonarhistă, avînd puternice emanații în "lojile naționale" (în primul rînd în Anglia, S.U.A. și Germania de Vest) și întreținînd strînse legături cu biserica catolică și cu numeroase organizații conservative și anticomuniste din întreaga lume.

în ciuda acestor diferențe, între cele două ramuri există unele legături și întrepătrunderi mergînd uneori pînă la identitate în ceea ce privește conclucrarea lor în

concurile financiare și economice internaționale.

Trebuie de asemenea consemnat faptul că aceste două tipuri de masonerie își dispută adesea supremația asupra unui anumit teritoriu, astfel încât într-o țară dată pot exista simultan loji ale "Marelui Orient*" și ale "Masoneriei de rit scoțian", asta ca să nu mai vorbim de deosebirile individuale ce se pot stabili între diferiții membri ai uneia și aceleiași loji. În acest sens, nu se poate spune că absolut toți membrii lojilor masoneriei roșii au fost în mod deliberat criminali care au participat direct și voit la dezlănțuirea holocaustului roșu. Ceea ce vom trata aici se referă la conducerea acestei masonerii, la acei membri ai ei care au schițat planul experimentului comunist și care, prin poziția ocupată, au imprimat linia generală a implicației masonice în evoluarea evenimentelor politice cu repercursiuni atât de tragice pentru oamenii secolului al XX-lea.

Voi încerca să explic mai târziu de unde provine "afinitatea" Lojii Marelui Orient pentru materialismul dialectic ca doctrină și deci pentru socialism și comunism. Deocamdată voi enumera numai câteva momente semnificative ale intervenției Marelui Orient în implantarea și extensia comunismului ca sistem politic dictatorial:

1. Unul din momentele-cheie ale punerii în practică a experimentului comunist a fost hotărârea luată de Loja Marelui Orient de a-l susține pe Lenin. Informații fragmentare, un excepțional film cu caracter documentar al curajosului regizor italian Damiano Damiani, urmat de cartea (tot documentară) purtând același titlu *Trenul*, semnată de Yvonne Viehover (249), au ridicat cortina asupra inițierii și executării "secvenței Lenin".

Să răsfoim puțin această excepțională carte:

Unul din personaje poartă numele de "Helphand", dar este cunoscut mai mult sub pseudonimul de "Parvus" Este un evreu aparținând exilului rus, socialist convins și adept al luptei pentru revoluție. După cum se exprimă autoarea, "Parvus era un capitalist cu idei socialiste, plăcându-i automobilele scumpe, blondinele costisitoare, avînd o pasiune pentru șampanie, țigări groase și mîncare bună*", lată acum și în ce a constat intervenția lui Parvus în derularea evenimentelor ce au dus la revoluția din Octombrie 1917:

în Martie 1917 Germania se afla în ajunul intrării în primul război mondial a S.U.A. La Statul Major al armatei germane se adunase o grupă de ofițeri superiori: un feldmareșal, trei generali și cîțiva alți ofițeri, printre care și maiorul Wetzel La această adunare secretă - după ce s-a amintit de conferința statului major din dimineața aceea, la care generalul Erich Ludendorff (comandantul frontului de est) ceruse insistent ca acest front să fie cît mai repede oprit, altfel fiind imposibil a se face față intrării în război a americanilor - s-a trecut în revistă situația precară a Germaniei atît din punct de vedere militar, cît și în ce privește atmosfera politică și starea economică. Cam în acest moment al discuției și-a făcut apariția și ministrul de interne Diego von Bergen. Feldmareșalul a început să amintească de străduința lui von Bergen de a slăbi Rusia prin subversiune politică (sabotaje, greve, neliniște socială) Din păcate, aceste acțiuni n-avuseseră încă efectul dorit, adică acela de a determina Rusia să încheie o pace separată. Tot fără succes rămăseseră de altfel și încercările Departamentului Politic al Ministerului de Externe (condus de secretarul de stat Arthur Zimmermann) de a sprijini și ir .cita la acțiune

cercurile socialiste revoluționare rusești. Evocându-se aceste lucruri, notează autoarea, 'toți știau despre ce este vorba. Sume între 40 și 80 de milioane de mărci fuseseră folosite pentru finanțarea unor mișcări subversive produse de anarhiști, naționaliști, grupări antițariste, toate fără succes".

în acest moment Diego von Bergen a rostit următoarea frază, care a hotărât soarta secolului al XX-lea: "Cred că cel mai bine ar fi să auziți părerea D-lui Dr Uelphand despre întreaga problemă". Cîțiva participanți au încercat să se opună unei asemenea luări de contact, deoarece faimosul Parvus era cunoscut pentru moravurile sale dubioase. Totuși, situația era de așa natură. Într-o hotărît contactarea lui Helphand. alias Parvus.

La înfîlnirea cu Parvus, care s-a recomandat ca 'purător de cuvînt al unor cercuri financiare bine plasate' (a se înțelege Loja , 'Marelui Orient), acesta și-a expus planul: "Lenin (reprezentantul! aripii de extremă stîngă a revoluționarilor ruși care trăia în exil! în Elveția) poate încheia pacea cu Germania. Dar, pentru realiza-rea acestui scop, el va trebui dus cu un tren sigur la Petersburg, traversînd deci Germania'. A urmat discutarea 'amănuțelor financiare'. Cu un an în urmă, Parvus primise deja 1.000.000 de mărci în aur pentru organizarea unei greve generale la Petersburg în Ianuarie 1916, acțiune la care au participat 55 000 de oameni". Acum, pentru aducerea lui Lenin la Petersburg s-au avansat lui Parvus, "ca primă rată, 5.000.000 de mărci în aur". Pactul cu diavolul fiind pecetluit, n-au mai rămas de discutat decît unele amănunte organizatorice.

Ce-a urmat este astăzi cunoscut, deși ideologii comuniști au încercat să ascundă aceste evenimente cu toată grija: în Aprilie 1917, deci după revoluția cu adevărat democrată din Martie (dar Guvernul Provizoriu care luase atunci puterea nici nu se gîndea să încheie o pace separată cu Germania!), Lenin s-a întors la Petersburg și a început cu banii obținuți de Parvus de la Germania , imperială să pregătească lovitura de stat denumită 'Marea Revoluție Socialistă din Octombrie". În vagonul special ce i-a fost pus la dispoziție la granița dintre Germania și Elveția de către grupul acelor inconștienți militari și politicieni, incapabili de a vedea teribilele implicații ale planului lor. Lenin și grupul de ciraci ce-l însoțeau, călătorind cu pașapoarte false, au pornit spre punerea în aplicare a experimentului comunist.

2. După 7 Noiembrie 1917 s-au succedat o mulțime de alte evenimente, în a căror desfășurare au intervenit de fiecare dată cercurile interesate în supraviețuirea comunismului, lată numai cîteva dintre ele:

a) Furarea de către masonerie a vagoanelor cu aur trimise de guvernul provizoriu democrat generalului Denikin, comandantul frontului rusesc de vest în perioada 1917-1918, aceluia Denikin ca-

și ulterior s-a refugiat în Siberia, unde a organizat o armată proprie, cu ajutorul căreia a reușit o vreme să asigure independența și suveranitatea Siberiei, recunoscută de altfel ca atare de Lenin la 4 Aprilie 1920.

Finanțarea primului stat comunist din lume în vederea con-solidării poziției sale (cercurile "financiare" aiericane în frunte cu Armând Hammer fiind implicate direct în electrificarea Rusiei, sovietice, în moderni2area industriei etc), culminînd cu recunoașterea oficială a U.R.S.S. în 1934 și acceptarea sa în Liga Națiunilor. ■

b) în sfișit, nu trebuie să uităm nici rolul masoneriei, de data, aceasta al celei de rit scoțian, în finanțarea național-socialismului J lui Hitler (prin cercurile "financiare" engleze conduse de Norman' Montagu) (335), acțiune pornită din intenția de contracarare a i comunismului (și deci a Marelui Orient), dar care s-a dovedit a fii fost o greșală fatală, soldată cu organizarea monstruosului ho- i locaust negru și dezlănțuirea celui de-al doilea război mondial (voi! reveni mai jos asupra acestei probleme).

3.În deceniile de după război a Urmat medierea și finanțarea regimurilor marxiste apărute ca ciupercile după ploaie, precum și a tuturor forțelor încadrate global în "stînga Internațională". Astfel este cunoscut faptul că aceleași forțe oculte au finanțat pînă și gherilele marxiste care au produs răsturnarea unor guvernări (democratice și înlocuirea lor cu .regimuri dictatoriale comuniste. Exemplul Cubei lui Castro este unul dintre cele mai elocvente; da că în primii ani după. instalarea lui Fidel Castro la putere lucrurile nu erau încă destul de limpezi, ele au devenit clare ca lu- ! mina zilei cînd, la presiunea directă a unor puternice cercuri procomuniste ale masoneriei roșii, Statele Unite au anulat în | plină desfășurare a acțiunii sprijinul aerian promis patrioților din ' exilul cubanez care fuseseră debarcați pe insulă, la locul numit Plaja Porcilor. Măcelul ce-a urmat va rămîne în istorie ca una din ' cele mai mîrșave trădări. —

j
4-, Fapte mai recente dezvăluie modul cum masoneria roșie.a ! intervenit în menținerea comunismului internațional, lată cîteva ' dintre ele: . |

a) Presa germană reamintea de curînd despre vizitele făcute l iîn S.U.A. de către Oskar Lafontaine (unul din cei mai 'roșii" lea- , deri ai Partidului Social-Democrat german, fost candidat la fun- , cția de cancelar), cu ocazia căroră s-a întîlnit și cu Henry Kissin- ! i ger, fost ministru de externe al Statelor Unite, dar și repre izentant de frunte al oculteii masonerii și autorul principal ai ponticii de cedare americană față de Kremlin,-azi foarte activ pe post de mare 'gînditor^" și .."reformato". Acea^ă vizită bizară j făcută de un candidat la" funcția de cancelar al Germaniei unui

fost ministru american, care în prezent nu mai ocupă nici o poziție politică (cel puțin în mod oficial) poate explica ciudatul fapt că înaintea alegerilor din 1990 Departamentul de Stat american îl privea cu mai multă plăcere pe Lafontaine ca viitor cancelar decât pe Helmut Kohl (339).

b) Un articol apărut în "Frankfurter Allgemeine Zeitung" din 7 Ianuarie 1992 (290) ridică vâlul ce ascunde adevărul despre lupta subterană dintre masoneria roșie (Marele Orient) și cea neagră (de rit scoțian) pentru cucerirea (sau recucerirea) de noi poziții în estul Europei. Cu această ocazie, articolul citat reia unele afirmații tăcute anterior, conform cărora tergiversarea recunoașterii independenței Croației și Sloveniei (țări catolice) a fost determinată de lupta intestină dintre cele două ramuri ale masoneriei și în primul rând de rezistența manifestată de președinții croat și sloven față de încercările Parlamentului European (dominat de masoneria roșie în primul rând prin numărul mare de locuri ocupate de socialiști și comuniști) de a anexa aceste țări la căruța stângii europene

c) Neîndoielnic este însă faptul că cel mai iubit copil al masoneriei roșii este Internaționala Socialistă și în general mișcarea marxistă de toate nuanțele. România actuală, de după evenimentele din Decembrie 1989, ca și celelalte țări eliberate total sau parțial de comunism sau din cătușele imperiului sovietic oferă exemple edificatoare de luptă acerbă dusă de Loja Marelui Orient și de "emanațiile" sale pentru a împiedica formarea în aceste țări a unor guverne cu adevărat democratice

Faptele oarecum disparate relatate mai sus nu se pot sistematiza logic fără a face o importantă precizare privind structura masoneriei în general. Cel puțin în ultimele două secole, o dată cu creșterea puterii financiare și a implicării sale în politica mondială, a apărut tot mai limpede dorința feroce a francmasoneriei de a dirija din umbră întreaga omenire Pentru a realiza acest țel, nimic n-o putea servi mai bine decât formarea unui "guvern mondial". Slogane precum universalismul, internaționalismul etc. opuse permanent și deliberat conceptului de "comunitate etnică" și 'națiune' (cu multiplele lor implicații) n-au fost decât măști sub care bunii, umanii și dezinteresații noștri masoni au acaparat mare parte din puterea acestei lumi Astfel, în puținele "ieșiri în lume" ale francmasoneriei, ne sunt arătați ia televizor sau se descriu în presă temple masonice din Paris sau Frankfurt/Main, în care masoni blînzi și pașnici se ocupă de teme umanitare și acțiuni caritabile.

Ne întrebăm atunci, în ce context putem încadra anunțarea faptului că în acest an 1992, cu ocazia sărbătoririi a 200 de ani de la înființarea Marii Loji de la Frankfurt, a fost "uns" ca nou membru ex-comunistul Gyula Horn, cel care deschisese în toamna lui 1989 granițele cetățenilor din Germania de Est refugiați la Budapesta/ Când scriam mai sus despre rolul lui Horn în șirul de evenimente care au dus la prăbușirea comunismului, nu cunoșteam încă intențiile Marii Loji Germane, dar bănuiam, fără a avea dovezi clare, că Dl. Horn era încă de pe atunci membru al. masoneriei ungare. Acum ne putem pune cu

atît mai mult întrebarea dacă curajosul Gyula Horn a luat într-adevăr de unul singur marea hotărîre istorică de deschidere a granițelor.

A sosit momentul de a face o precizare foarte importantă.

Este adevărat că obsesia de a crea structuri internaționale (uniuni politice, bancare, industriale, de binefacere, de cultură etc.) este un atribut al ambelor ramuri masonice. *Dar folosirea marxismului (ulterior a comunismului și a tuturor variantelor situate la stînga spectrului politic) pentru realizarea dorinței de a domina lumea este "opera" exclusivă a masoneriei roșii, a Lojii Marelui Orient.*

Pe de altă parte, în ciuda situații masoneriei anglo-americane (de rit scoțian) pe o poziție net anticomunistă, nu se poate nega rolul unora din grupările ei în sprijinirea extremei drepte, așa cum am arătat mai sus. Deși știam acest lucru, nu mică mi-a fost mirarea cînd am aflat că aceleași grupări încearcă în ultima vreme un fel de reabilitare a "fascismului".

Astfel, într-un articol din "Daily Telegraph" (ziar al Corporației Hollinger), scris de James Goldsmith (338), autorul își pune întrebarea dacă nu s-ar putea reabilita extrema dreaptă, transformînd-o într-un fascism cu față umană" (sici). După ce am trecut de șocul inițial produs de-o asemenea idee, am putut citi următoarele cuvinte scrise de pana D-lui Goldsmith: "Oare n-ar putea fi reactualizată o politica economică asemănătoare celei duse de naziști și de Mussolini?" Autorul, purtător de cuvînt al amintitei Hollinger Corporation, care-l are în conducere pe lordul Rothschild, membru activ al Trilateralei, propune deci o "corectură estetică" a fascismului, pentru a-i da "mai multă omenie" și spre a-l face să devină "un fascism cu față democratică".

Și totuși, ideea nu-i cu totul nouă. După cum dezvăluie studiul din "Neue Solidarität" (338) folosit de mine, între 1973 și 1975, cu puțină vreme înaintea unei crize a sistemului financiar mondial, teza despre reformarea extremei drepte fusese lansată de o serie de "gînditori" ai "inovatorilor din domeniul finanțelor" De asemenea, la o conferință de presă care a avut loc în 1975 la New York, "Comitetul de inițiativă pentru planificarea națională a economiei" - condus de Leonard Woodcock (unul din marii reprezentanți ai industriei americane de automobile), Robert Roșă (bancherul casei Rockefeller), Wasili Leontiev (profesor de științe economice) și Robert Mac Namara (al cărui nume este legat atît de războiul din Vietnam, cît și de activitatea sa de conducător al Băncii Mondiale) - se întreba în mod deschis, dacă 'pentru depășirea crizei economice actuale nu a sosit momentul de a proba unele elemente ale strategiei economice folosite în timpul guvernării fascismului italian, a lui Salazar din Portugalia, a falangei lui Franco din Spania și a naziștilor din Germania'. Preluată ulterior și de alți "specialiști" în domeniul economiei și finanțelor, această idee a ajuns a fi formulată în felul următor de sociologii englezi R. E. Pahl și J. T. Winkler (338): "De ce să nu ne gîndim la o corporație a viitorului? De ce să nu preluăm ceva folositor din fascism, creînd astfel un fascism cu față umană?"

Aflînd aceste lucruri nu ne mai putem mira că cercurile bancare engleze (prin Norman Montagu) l-au susținut pe Hitler. Cauza principală a acordării acestui sprijin a

fost încercarea de a contracara marșul forțelor socialiste și comuniste de stînga prin sprijinirea extremei drepte, tot atît de militante. Se poate spune azi, că cel puțin în anii '30 masoneria de rit scoțian a dat dovadă de lipsă de viziune politică: nu a văzut originea comună a celor două curente politice extremiste și n-a înțeles că, indiferent care din ele va cîștiga, soarta omenirii va fi tot atît de catastrofală Poate că acesta este și motivul pentru care, la izbucnirea războiului, ea a preferat să treacă și să susțină fără condiții forțele aliaților vestici, pentru a contribui la înfrîngerea propriului ei protejat. Ceea ce nu se poate înțelege este încercarea din ultimii ani de a reînvia "valori" ale sistemului dictatorial de dreapta, fie chiar numai pe plan economic.

Un lucru îl putem însă repeta fără a greși sau exagera: dacă "universalismul" este un țel specific masoneriei mondiale (cum ar fi, de exemplu, și ideea "Europei unite"), folosirea în acest scop

a marxism-leninismului ajutat să ajungă și să se mențină la putere a fost opera exclusivă a masoneriei roșii.

Aceasta face ca între cele două masonerii să existe o diferență fundamentală: Chiar dacă masoneriei negre îi putem imputa activitatea ocultă într-o lume în care se face atât caz de "democrație" și "transparentă", nu putem să nu recunoaștem rolul enorm pe care ea l-a jucat în apărarea structurilor civilizate și a bună-stării lumii libere împotriva barbariei comuniste, care - dacă ar fi ieșit victorioasă, așa cum și-a dorit masoneria roșie - ar fi instaurat pe tot globul domnia fără-de-legii, a terorii și a non-culturii, sub lozinca aceluia "internaționalism proletar" propagat de stînga mondială.

Privind acum evenimentele din această perspectivă, trebuie să recunoaștem că acțiunea a maghiarului Gyula Horn - care a deschis drumul unificării Germaniei și declanșarea evenimentelor ce-au dus la prăbușirea comunismului mondial, evitîndu-se (cel puțin deocamdată) izbucnirea unui al treilea război mondial - a fost strîns legată de activitatea masoneriei de rit scoțian, împămîntenite mai ales în Anglia, America și Germania.

În această rețea internațională de torțe, situația României nu este deloc ușoară: în momentul actual ea pendulează între cele două alternative posibile: rămînerea în neocomunism (patronul acestei noi ideologii fiind în continuare Loja Marelui Orient și cea mai mare parte a masonilor francezi în frunte cu Dl. Mitterrand, că doar nu întîmplător acesta a fost singurul președinte al unei mari puteri care l-a vizitat pe Ion Iliescu), fie să aleagă comutarea la o societate de tip democratic occidental, în care implicarea masoneriei de rit scoțian este inevitabilă, dar cel puțin benefică pentru țară și locuitorii ei.

4. Executanții.

Dacă luarea hotărîrii de a pune în aplicare experimentul comunist aparține fără nici un dubiu masoneriei roșii, executanții măcelului au făcut parte din structurile organizatorice și de represiune ale regimurilor criminale instalate la cîrma statelor zăcînd sub dictaturi ale proletariatului, din care numim în primul rînd ministerele de interne cu trupele lor de securitate și miliție,

145 precum și organele de justiție civilă și militară, aservite total puterii dictatoriale comuniste.

Vom începe prin a prezenta sintetic categoriile principale ale executanților, și în primul rând ale ucigașilor propriu-zisi, categorii despre care a mai fost vorba de-a lungul acestei cărți:

a) în închisori au existat diverși executanți ai misiunilor de "lichidare": ofițeri și subofițeri de pază, "vizitatori* de la ministerul de interne, criminali de drept comun, cărora li se promiteau diverse avantaje etc. De menționat că numai în România existau 10 penitenciare profilate pentru "politici", în afara cărora au fost însă folosite și alte închisori "obișnuite" pentru detenția și torturarea aceluși număr încă necunoscut de victime care, venind în conflict politic cu regimul, au fost condamnate în urma înscenării unor procese la pedepse corecționale (asemenea cazuri au avut loc mai ales în cei 25 de ani de dictatură a lui Ceaușescu, care, pentru a induce în eroare forurile internaționale, trîmbița peste tot minciuna că-n România nu există de loc sau numai foarte puțini deținuți politici).

b) Aceleași categorii de executanți ca mai sus, care își îndeplineau misiunea în cadrul lagărelor de muncă forțată.

c) Exclusiv ofițeri și subofițeri ai serviciilor de securitate au fost executanții unor ordine de "lichidare" care au fost îndeplinite chiar la locurile de anchetă, dintre care în România beciurile securității din București și-au dobîndit o îngrozitoare faimă.

d) Trupele ministerului de interne (deci trupe de securitate) se fac vinovate de omor în cadrul unor acțiuni de curățire "în stil mare": amintim de operația de distrugere a culacilor din Rusia și Ucraina, precum și de crimele tăcute de securitatea din România în cadrul operațiunii de colectivizare a agriculturii, cînd unele sate au fost complet rase de pe fața pămîntului.

e) Trupele armatelor regulate au fost utilizate pentru a ucide (și a ti ucise), procedîndu-se la manevrarea lor prin minciună și folosire abuzivă a supunerii datorate de soldat ordinelor primite de la superiori și de la de puterea politică. Astfel, armatele regulate au fost trimise să lupte în războaie de agresiune fățișă (Afganistanul este unul din cele mai grăitoare exemple), în acțiuni de reprimare sălbatică a mișcărilor de rezistență anticomunistă sau în înscenări de natură criminală care ar fi făcut "necesară" intervenția armatei (un exemplu în acest sens îl constituie acțiunile "antiteroriste" și "de apărare a revoluției" întreprinse: de armata română mințită cu cinism și împinsă ca niște soldați do plumb în jocul strategic al cîștigării puterii de către neocomuniști; că-n jocul acesta macabru atît civili, cît și soldați români și-au pierdut viețile a intrat desigur de la bun început în calculul manipulatorilor din umbră ai scenariului).

fi Unitățile paramilitare implicate în diverse acțiuni de comando, mai ales în acele zone ale lumii libere care n-au căzut încă în mîmile comuniștilor.

g) Modicii și personalul auxiliar din spitale și sanatorii (mai ates de psihiatrie), care s-au făcut vinovați de uciderea sau de distrugerea psihică deliberată a celor ce nu se lăsau înregimentați printre supușii docili ai dictaturii

h) Luptătorii gherilelor marxiste de diverse nuanțe, care au tăcut crime atroce în rindul populației civile și ai apărătorilor ordinii din țările respective

i) Teroriștii internaționali de stînga, cum ar fi "Brigăzile Roșii" din Italia, sau Tracțiunea Armatei Roșii" din Germania de Vest, dar și sute de alte grupări răspîndite în întreaga lume liberă.

j) Un număr necunoscut de persoane civile, colaboratoare a serviciilor de securitate (în cadrulu lagărului socialist) și al serviciilor de spionaj sau de teroare (în țările libere), care au ucis un număr de asemenea necunoscut de persoane ce nu se supuneau dictaturii sau care luptau deschis contra comunismului (sistemele de ucidere au fost extrem de diverse: de la înscenarea unui accident de automobil pină la înțeparea pe stradă ca din greșeală cu vîrfu otrăvit al 'umbrelei bulgărești" sau trimiterea prin poștă a unui pachet conținînd o bombă).

Printre cele mai zguduitoare mărturii asupra crimelor petrecute în U.R.S.S. sunt cele publicate de compatriotul nostru Johann Urwich în cărțile sale *Fără pașaport prin U.R.S.S.* (126) și *Strigătul Golgotei Răsăritene*; (IOD Din această ultimă lucrare voi rezuma cîteva dintre dezvăluirile făcute de autor despre sistemul de reprimare sovietic și mai ales despre KGB:

în perioada 1950-1956, cînd J Urwich era deținut în Gulagul sovietic, existau în U.R.S.S. 600 de lagăre de muncă numerotate de la 1 la 600, în care erau ținuți permanent un număr minimal de 9.000.000 și maximal de 30 000.000 de persoane (variația se explică prin fluctuațiile valorilor de teroare).

Ministerul de Interne sovietic dispunea la acea dată de

800.0 de soldați (inclusiv de o aviație proprie), de 800.000 de agenți plătiți în interiorul U R S S și de 500.000 de agenți răspîndiți în toate celelalte state ale lumii.

După cum am arătat în capitolele anterioare, în cadrul acestui minister, dar într-o poziție practic independentă, fusese concepută de Lenin și întemeiată de Dzerjinski încă din Ianuarie 1918, la nici două luni de la cucerirea prin lovitură de stat a puterii la 7 Noiembrie 1917, CEKA. în primul rînd pentru a-și șterge urmele și a deruta opinia publică internă și internațională, această instituție a crimei organizate la nivel de stat a suferit următoarele schimbări de titlatură:

- în Februarie 1922 devine G.P.U.;
- în Noiembrie 1922 devine O.G.P.U.;
- în Iulie 1934 devine N.K.W.D.;
- în Februarie 1941 devine N.K.G.B ;
- după terminarea războiului devine K G B

Johann Urwich enumeră apoi seria de conducători ai acestei criminale instituții, dintre care "s-au evidențiat" în mod deosebit: Dzerjinski, Kruglov, Serov, Jagoda, omorît de subalternul său Jeskov, care i-a devenit astfel urmaș, Beria și Andropov (101).

Cu toate că și instituțiile-fiice întemeiate de centrala moscovită a crimei organizate în toate țările așa-zisului lagăr socialist și-au cîștigat o tristă faimă (un loc de frunte jucînd "Stasi" din fosta R.D.G. și "Securitatea" din România), atenția lumii internaționale se concentrează astăzi mai ales asupra K.G.B., pentru că, pe de o parte, nici una din "fiice" nu și-a depășit "mama" în cruzimea cu caro și-a înfăptuit acțiunile criminale și, pe de altă parte, nici una n-a lucrat vreodată "independent", astfel încît în arhivele K G B - care-și deschid din ce în ce mai larg porțile - se află și documente privind activitatea celorlalte servicii de teroare și spionaj

Astfel, Wornor Adam în articolul său, *Gorbaciov a satisfăcut aproape maro dorințele K G B.-u/ii* (190), dă detalii deosebit de interesante despre această instituție. Folosind mărturiile generalului K G B Olog Kalughin, ziaristul german arată că centrala din Liublianka comanda direct sau indirect un total de cel puțin 1.500 000 de oameni Astfel, KGB. a întemeiat trei formațiuni militare ultramodern dotate

- a) trupele de graniță (220.000 de oameni);
- bi trupele de informații icu un efectiv necunoscut);

d Trupele speciale de geniu numite "Speznas", care și-au cucerit "merite" deosebite în războiul din Afganistan

Pe lîngă aceste trupe speciale, de K G B au mai aparținut și specialiști în spionaj, în dezlănțuirea unor acte teroriste și în omor, care de multe ori au acționat în spatele liniei inamicului Numărul lor nu poate fi încă precizat

în afara acestor unități trebuie luate în considerație și forțele miliției (fără a socoti pe cele ale poliției criminale sau de circulație), estimate a se fi ridicat la un număr de 700.000 de angajați activi, care formau așa-numite "unități de miliție pentru utilizare specială" (prescurtat "OMON"). Acestea și-au cîștigat o tristă faimă prin crimele înfăptuite în Țările Baltice, Armenia și Azerbaidjan.

în sfîrșit, a altă unitate a fost "Ohrana" (nume preluat de la poliția secretă țaristă), care cuprindea circa 200.000 de oameni, avînd misiunea de "protejare" a nomenclaturii, clădirilor partidului și guvernului, băncilor, radioului, televiziunii, depozitelor de arme, închisorilor și lagărelor, centralelor atomice, precum și unor instalații strategice (190)

în acest context nu e lipsit de interes de a aminti și de organizațiile teroriste, așa-numitele "brigăzi roșii", finanțate de K.G.B. cu circa 30.000.000 DM pe an (317).

Cum arătam mai sus, K G B. este direct răspunzător de instruirea și controlul aparatului represiv din întregul imperiu marxist-leninist. Nu se

cunoaște nici un caz, în care șeful unei organizații de represiune sau vreun alt "înalt demnitar" din aparatul de stat, al armatei sau securității dintr-o țară comunistă să nu-și fi făcut instrucția în U.R.S.S., chiar dacă de cele mai multe ori asemenea persoane erau trimise, cică, "la studii", revenind în țara de origine cu o diplomă de la una sau alta din instituțiile sovietice de învățământ superior

5. Din aceste motive considerăm că un adevărat proces internațional al comunismului nu va putea demara decât după studierea arhivelor existente în Centrala K G.B Dacă n-ar fi atât de tragic, atunci am fi tentați să rîdem la auzul unei vești mai mult decât bizare, care "a transpirat" în presa ultimului an: K.G.B. vindc- pe importante sume în valută acte din arhiva sa¹ Nu se știe încă cine sunt cumpărătorii, dar ne întrebăm dacă aceasta nu este încă o manevră pentru a evita ca dovezile monstruoaselor crime să cadă în mi mile celor care le-ar folosi pentru tragerea la răspundere a criminalilor Colaboratorii

Caracterul criminal al regimurilor marxist-leniniste a ieșit clar în evidență o dată cu revoluția bolșevică din Octombrie 1917, continuînd cu încercările însoțite de vărsare de sînge de după primul război mondial din Ungaria (Băla Kuhn), Germania și Austria, iar mai tîrziu, în anii '30, cu războiul civil din Spania. Natural, acest adevăr n-a fost văzut cu claritate decât de aceia care au avut ochi de văzut și urechi de auzit!

Un astfel de om a fost încă din anii '20 scriitorul român Panait Istrati, care, după ce aderase la ideile comuniste, a vizitat timp de 16 luni U.R.S.S. și a avut curajul - odată întors la Paris, unde se stabilise de mai multă vreme - să scrie adevărul despre cele văzute și înțelese, atrăgîndu-și oprobriul tuturor comuniștilor francezi, dar mai ales al lui Henry Barbusse, cel ce urma a fi ucis de Stalin .după numai cîțiva ani (vezi Panait Istrati, *Vers l'autre flamme. Confession pour vamcus. Aprés 16 mois dans ru.R.S.S.*, Paris, Edition Rieder, 1929; versiunea românească a apărut în 1990 la Editura Dacia din Cluj).

Un alt comunist convins a fost George Orwell, luptător în Spania, care - venind acolo în contact cu adevărul crimelor înfăptuite sub conducerea directă a trimișilor K G B. de gherilele comuniste și de gărzile internaționale - a devenit unul din cei mai incisivi critici ai terorii de stînga. așa cum o dovedește extraordinara și profetica sa carte *1984*.

Pînă la înfrîngerea "primăverii de la Praga" în August 1968 au mai existat cîțiva asemenea vizionari, dar puțini, izolați, scrierile lor negăsind în public ecoul ce l-ar fi meritat. A trebuit să aibă loc evenimentul amintit, intrarea trupelor Pactului de la Varșovia cu tancurile în Praga, pentru ca mare parte a membrilor partidelor comuniste din Occident să primească un adevărat șoc și

să înceapă a se îndepărta de doctrină, restituind-și carnetele de membri ai diverselor partide comuniste. Majoritatea s-au desprins în tăcere de fostul lor crez, dar unii, cum a fost actorul și cântărețul Yves Montând, au criticat deschis comunismul, arătând fără nici un fel de ocolișuri adevărul și modul în care au ajuns ei înșiși să se rupă de utopiile ce le hrăniseră tinerețea.

Putem deci afirma că nu numai anticomuniștii din Occident, nu numai cei ce reușeau să scape din "raiul" comunist și dezvăluiau cele ce se întâmplă acolo, ci chiar mulți comuniști care 150se trezeau treptat la realitate au informat opinia publică internațională de-a lungul ultimelor șapte decenii despre adevărata față a marxism-leninismului și a "socialismului real"

Pe baza acestei constatări vom pleca în cele ce urmează de la premisa că esența dictatorială și criminală a regimurilor comuniste a fost un fapt de notorietate publică și totuși sunt mulți, foarte mulți aceia care n-au vorbit, n-au criticat, au ascuns adevărul sau au mințit fără rușine, pentru a salva aparențele unui regim monstruos. Și asta n-au făcut-o numai partidele comuniste din lumea liberă, ci mulți alții, po care nu-i putem numi decât "colaboratori". Din această enormă grupă excludem desigur de la bun început pe cei care într-adevăr "n-au știut nimic", adică pe acei ignoranți din naștere care - interesându-se numai de ceea ce-i privește în mod nemijlocit - populează din belșug grădina lui Dumnezeu!

A stabili o ierarhie a ponderii avute de colaboraționism în evoluția experimentului comunist este o întreprindere deosebit de dificilă, deoarece există încă foarte multe aspecte și fapte necunoscute. Totuși, voi încerca în cele ce urmează să prezint o sinteză a celor mai importante grupuri de persoane care au colaborat la menținerea și extinderea comunismului în lume, și deci la tragedia fără seamăn a holocaustului roșu:

1. *Guvernele și cancelariile occidentale*, mai ales acelea care se fălesc de secole că poartă steagul democrației și libertății, s-au făcut fără îndoială vinovate în cel mai înalt grad de un asemenea colaboraționism. Mai mult: vina lor nu poate fi scuzată, în primul rând datorită faptului că ele cunoșteau caracterul bestial al regimurilor marxiste. Evident că responsabilitatea cercurilor politice nu poate fi separată de travaliul susținut al masoneriei, marii finanțe și serviciilor secrete, infiltrate mai peste tot unde se face politică. De asemenea trebuie diferențiați cu grijă făptașii (masoneria roșie, agenții K G B și ai altor servicii de spionaj și dezinformare socialiste, oamenii de încredere ai stângii internaționale etc.) de cei ce s-au făcut vinovați de colaboraționism numai prin acceptarea și tolerarea (uneori pur și simplu din naivitate, alteori din dezinteresare sau totală lipsă de viziune politică) existenței, consolidării și extinderii regimurilor marxiste. A da exemple ar însemna să depănăm toată istoria acestui secol.

Spicuum:

- recunoașterea diplomatică a U R S S. și ulterior a tuturor sîngeroaselor state marxiste;

- considerarea alegerilor organizate după cel de-al doilea război mondial în toate țările căzute sub cizmă rusească ca a fi fost "libere și democratice", cu toate că cele trei mari puteri vestice, care împreună cu sovieticii supravegheaseră desfășurarea acestor alegeri, au știut foarte bine că rezultatele fuseseră falsificate, iar electoratul pur și simplu terorizat de bandele plătite sau fanatizate cu tot felul de parole de către agenții partidelor comuniste sprijiniți de armata sovietică cuibărită în aceste țări;

- strânsa colaborare pe plan economic, politic, cultural și chiar militar cu țările, comuniste, relații punctate mult prea des de vizite oficiale, la care celor răspunzători de crimă (dacă nu chiar ucigași la propriu!) li se întindea covorul roșu, erau plimbați în trăsură cu regina Angliei, dându-li-se onoruri care depășeau pînă și prevederile protocolului;

- evitarea cu deosebită grijă a oricărei luări de poziție care ar fi putut "altera" relațiile cu aceste regimuri dictatoriale.

lata acum cîteva din actele de colaboraționism politic "la nivel înalt" citate de Johann Urwich (101), care-i face pe colaboratori părtași la crimă:

a) predarea către U.R.S.S a armatei generalului Vlasov;

b) predarea către U.R.S.S. a multora dintre cei considerați de K.G.B. ca a fi fost "colaboratpri" fie ai armatei de ocupație germane, fie ai aliaților vestici;

c) predarea către Stalin a unităților de cazaci care luptau în armata generalului german von Pawitz ("ispravă" a comandamentului armatei engleze);

d) predarea către Tito a diviziei croate anticomuniste, de care se face vinovați tot englezii;

e) actul "umanitar" al neutralei Suedii, care a predat sovieticilor mii de baltici, deși aceștia solicitaseră azil politic- și li se promisese că nu vor fi extrădați;

f) acceptarea de către occidentali, a declarației mincinoase făcute de sovietici în legătură cu înapoierea tuturor prizonierilor de război;

g) neglijarea cu bună-știință și ascunderea față de opinia publică a unui fapt revelator pe plan simbolic: prima stemă a Republicii Sovietice Federative Socialiste Ruse conținea simbolul fasciilor, iar bancnotele care au **ciFCulat** timp de mai mulți ani după 1918 aveau desenat simbolul secerii și ciocanului pe fundalul unei toarte vizibile zvastici, acest vechi simbol religios indian fiind însă denaturat grafic în exact același mod în care l-a adoptat ulterior și hitlerismul;

h) acceptarea și ascunderea față de opinia publică internațională a îngrozitoarelor cruzimi înfăptuite de comuniștii greci la ordinele instructorilor lor sovietici în timpul războiului civil din Grecia.

Cine poate uita vizitele reciproce de prietenie ale dictatorilor comuniști și

susținătorilor lor aflați la conducerea statelor occidentale? (Trebuie să recunoaștem: Nicolae Ceaușescu, ucigașul țăranilor din vremea colectivizării forțate, și consoarta lui, unica academiciană analfabetă din lume, dețineau în acest domeniu recordul absolut!) Cine n-a știut despre modernizarea aparatului de represiune și a armatelor țărilor comuniste cu tehnologie apuseană (pusă la dispoziție sau furată prin spionaj industrial înfăptuit nu o dată sub privirile îngăduitoare ale serviciilor de contraspionaj ale lumii libere) sau cu ajutorul creditelor oferite cu generozitate de marea finanță internațională? Și cine nu știe despre atâtea crime monstruoase care au fost fie mușamalizate, fie bagatelizate de purtătorii de cuvânt ai diverselor cancelarii occidentale, cum ar fi:

a) crimele lui Fidel Castro și Daniel Ortega, înfăptuite pur și simplu sub nasul americanilor;

b) crimele înfăptuite de sovietici în Lituania, în timp ce președintele George Bush discuta amical cu diplomații sovietici despre posibilitatea aranjării unei noi întâlniri bilaterale cu prietenul său Mihail Gorbaciov (235);

C) tolerarea monstruoaselor crime făcute de armata sîrbă, la ordinele unei conduceri militare și politice comuniste, alături de tergiversarea recunoașterii Croației, Sloveniei și Bosniei-Herțegovina, crime care - dacă sunt dezvăluite - sunt cel mai adesea prezentate ca fiind înfăptuite de "elemente naționaliste", nu' de o armată aflată la ordinul unei conduceri marxist-leniniste ca cea a Serbiei;

d) tolerarea tot atât de rușinoasă a crimelor de la Pekin, de care conducerea comunistă a Chinei este direct răspunzătoare; ce folos că China a fost sancționată economic pentru un timp, dacă nu s-au luat nici "un fel de măsuri pentru verificarea aplicării sancțiunilor și dacă după relativ scurtă vreme s-a început o manevră de reapropiere, deși în închisori și lagăre oponenții politici sunt în continuare uciși și torturați zilnic;

e) respectarea numai "de ochii lumii" a măsurilor luate împotriva neocomuniștilor din România după evenimentele din Martie 1990 de la Tg.-Mureș și mai ales după organizarea actelor de cruzime ale mineriadei din Iunie 1990;

f) acceptarea khmerilor roșii drept parteneri de discuție la convorbirile de pace din Cambodgia (314).

Ce-i poate acuza însă mai mult pe colaboratori decât încercările lor de a "îngropa" crimele comunismului internațional? N-am auzit ca vreo mare personalitate politică să fi spus ceva despre instituirea unui tribunal internațional pentru judecarea acestor crime. Nici chiar despre cele circa 3.500.000 de evrei uciși de comuniști nu se suflă vreun cuvânt! Tema 'holocaustului negru*' este mereu readusă pe tapet, iar Dl. S. Wiesenthal urmărește și acum naziști ajunși la vârsta senilității!

in nenumărate rînduri am auzit și citit încercările de a explica lașitatea - după opinia mea ceva mult mai grav, și anume complicitatea - cancelariilor occidentale: șantajul atomic și responsabilitatea față de soarta lumii, care ar putea fi tîrîță în cel de-al treilea război mondial Contrargument: toți cei ce ne dau asemenea explicații știau de mult cît de șubred este imperiul, toți cunoșteau informațiile serviciilor secrete occidentale și declarațiile spionilor comuniști refugiați în Vest!

2 Colaboraționismul *măritor toruri sau organizații internaționale* (O.N.U., Parlamentul European, U N E S C O , Crucea Roșie internațională cu sediul la Geneva etc.) nu poate fi separat de cel al cancelariilor occidentale și al masoneriei roșii. Politica membrilor 'mai democrați' din aceste toruri a fost în cel mai bun caz aceea de tolerare și acceptare a prezenței și fariseismului reprezentanților guvernelor maixiste S-au mai adoptat uneori 'rezoluții' și 'moțiuni' dulceag formulate, ori s-a mai menționat cîte o "părăsire ostentativă a sălii de ședințe", dar nici un. act hotărît. care să marcheze o detașare netă față de ucigași. Exemple s-ar putea da cu sutele Explicarea acestei atitudini a fost și este mereu aceeași: teama de izbucnirea unui război și de destabilizarea lumii

■ată un exemplu de asemenea colaboraționism care răstoarnă 154ouco încercare do a explică în modul arătat tolerarea vinovată a comunismului-adevărata mitocănia cu care Parlamentul European :-a primit pe Bons Jelțin (primul președinte al Rusiei ales prin vet liber și democratici, caro aducea mesajul păcii și dorința națiunii sale do a ti recunoscută și acceptată în familia țărilor.europene întreruperea discursului său în mod grosolan sub pretext că Jelțin n-are nici un gir oficial (adică al lui Gorbaciov, care mai era pe atunci încă președinte al muribundeii U.R.S.S.) de a vorbi în numele poporului rus a arătat mai limpede decît orice caic este adevărata opțiune a acestui parlament: mișcarea reformistă a neocorbuniștilor, a celor ce sperau să salveze așa-2i- selo 'valori umaniste' ale monstrului marxist-leninist, pe nomen- claturiști și pe membrii aparatelor de represiune, toți aceștia fiind întrupați in mod simbolic de personalitatea lui Mihail Gor- baciov, dictatorul impus poporului de către o clică (a se citi: comitetul central al partidului), care a dus o politică de revopsire a măștilor acoporind astfel cu grijă intenția de păstrare pe mai departe a vechilor structuri In cazul acestui afront adus de Parlamentul European lui Boris Jelțin nu se mai poate pretexta teama do un război atomic nimicitor, pentru că în 1991 știau pînă și copiii că Uniunea Sovietică și comunismul sunt pe cale să și dea ultima suflare și că nimeni acolo nu va putea declanșa o acțiune militară împotriva lumii libere care să nu poată ti înăbușită în fașă de torțele occidentale

3 *Forurile religioase superioare* în general (nu numai cele creștine, ci și moslemtece, iudaice etc) ar fi fost de așteptat să reprezinte bastioane âlfe luptei anticomuniste, dacã nu cu arma-n minã, cel puțin pe jilan spiritual, prin rãspîndirea printre credincioși a adevãrului, ferihdu-i astfel sã cadã pradã ideologiei diavolești a mãfxism-leninismtilui Dar cine poate humi alți rejarezentanți de frunte ăl marilor religii care fe-ar fl manifestat coh- secVent împotriva coftiLihiSfhuUi în afarã de Cãlãi Lamã, de Biserica Rortiaho-Catoiicã (escebtihd unii prfedți milltãriți din America Centralã și de Sud devehiți practic adeptii comunismului, dacã nu chiar proteguitori ai gherile lor teroriste), de ceã Greco- Catoicã sau Unitã (devenitã o 'biseticã a catacombelor", dupã ce-a fost desființatã prin decret de regimurile comuniste instalate la putere în țãrile Europei cãzute sub dominație sovieticã) și de organizația catolicã "Opus Cei*", cãreia, dupã pãrerea multora, îi revine unul din principalele merite în prãbușirea comunismului internațional? Din pãcate, despre acțiunea bisericilor ortodoxe și protestante în acest domeniu nu sunt prea multe lucruri bune de spus.

Pentru a arãta cît de departe merge colaboraționismul Bisericii Protestante vom prezenta sintetic și completat cu noi aspecte unele fapte edificatoare despre care am scris într-un capitol precedent:

a) Consiliul Ecumenic de la Geneva, organism înființat de bisericile protestante și de cele ortodoxe (majoritatea acestora din urmã fiind formatã din bisericile naționale manevrate de dictaturile comuniste), a fost de-a lungul ultimelor decenii o adevãratã viziunã a spionajului comunist și o placã turnantã a acțiunilor de livrãri "de arme și bani *cãtre* mișcãrile de gherilã sau cãtre guvernele comuniste instalate în lumea a treia (Nicaragua, Chile sub conducerea socialistului Allende, A.N C, Africa de Sud etc), precum și de finanțare a mișcãrilor pentru pace aflate practic total sub controlul st'ngii internaționale.

b) Același Consiliu Ecumenic evitã cu perseverență chiar și dupã 1989 sã facã publice crimele comunismului, sã dezvãluie adevãrul despre infiltrarea în rîndurile sale a serviciilor secrete ale K G B. sau credincioaselor sale fiice, ori sã ia cel puțin în studiu dosarele deja cunoscute privind activitatea unor clerici ai bisericii protestante din fosta R.D.G., care au fost ani de zile colaboratori ai "Stasi" (327).

c) Adãugarea la steagul bisericii evanghelice (crupe albã pe fundal violet) a porumbelului im Picasso a fãcut ca acest steag religios sã devinã stindardul mișcãrii pentru pape din Germania, mișcare infiltratã masiv de agenții serviciilor comuniste. Apariția în cadrul acestei mișcãri în jurul anului 1980 a lozincii "Mai bine roșu decît mort!" - care, cu toatã stupizenia ei, devenise un slogan la ordinea zilei - aratã pînã unde putea merge propaganda procomunistã

a acelor cercuri clericale protestante organizatoare neobosite a marșurilor de protest și violentelor demonstrații pentru pace. În schimb, aceeași biserică n-a găsit de cuviință să organizeze în Germania de Vest nici un fel de proteste împotriva comunismului și crimelor sale.

d) Trebuie amintit din nou sprijinul acordat de biserica evanghelică organizației sudafricane A N C. despre care scriam mai sus, deși este cunoscut faptul că această organizație marxistă în spatele ei K G B -ui și diverse partide comuniste. O știre difuzată la 3 Iunie 1992 de postul 2 (ZDF) al televiziunii germane a reușit să dovedească încă o dată pînă unde au putut merge acțiunile de colaboraționism cu regimurile comuniste criminale (312): Cercetările comisiei Parlamentului German de investigare a cazului fostului general de securitate est-german Schalk Golotkowski (manipulatorul de devize al partidului și guvernului comunist din fosta R.D.G., implicat în comerț cu droguri, arme, afaceri ilicite etc., ținut deocamdată pentru cercetări nu în pușcărie, ci într-o vilă din sudul Germaniei de Vest au dovedit că-n decursul timpului guvernul Germaniei Federale a plătit regimului comunist din R.D.G. în medie cîte 90.000 de mărci pentru fiecare cap de deținut politic eliberat din groaznicele închisori comuniste de acolo, suma totală cifrîndu-se la TREI MILIARDE de mărci Pînă aici totul este în regulă, atîta vreme cît era vorba de salvarea unor vieți omenești. S-a aflat însă că acești bani erau transferați la o bancă din Stuttgart, într-un cont al bisericii evanghelice, de unde erau transferați mai departe nu numai pe conturile diverselor firme est-germane întreținute și controlate de securitate sau pe conturi personale ale lui Erik Honecker, ci și către.. Nicaragua! (această țară în care comuniștii au întreținut timp îndelungat teroarea fiind singura numită în mod explicit). Prelatul care dădea detaliile de mai sus în fața camerei de televiziune afirma cu candoare că *n-a știut nimic despre destinația banilor!"!

Situația Bisericii Ortodoxe este mult mai grea, cel puțin din două motive de natură obiectivă: dependența ei față de stat și faptui că aria de răspîndire a comunismului în Europa coincide în mare parte cu zonele de ortodoxism ale continentului nostru.

Ar fi un act de mare nedreptate să afirmăm că tot clerul ortodox a semnat pactul cu diavolul Că nu a fost și nu este așa no-o dovedesc zecile și sutele de mii de preoți și călugări secerăți de gloanțele serviciilor comuniste de represiune, ex-rotminați de frig, foame și lipsă de asistență medicală în închisori și lagăre, clenci care au suportat martiriul fără să crîcneas- că, ci continuînd să-și. exercite pe ascuns menirea lor duhovnicească întru îmbărbătarea mirenilor cu care-și împărțeau suie rîmțelo

Din păcate a existat însă și o proporție mult prea mare de clenci caro fie de la început, tio pe parcurs a ales colaboraționismul fătîș cu regimurile comuniste, coborînd nu rareori pînă la cel mai josnic nivel al imoralității: angajarea lor ca ofițeri sau informatori ai serviciilor de securitate și spionaj, ajungînd să încalce pînă și sfînta taină a spovedaniei.

Apartenența bisericilor ortodoxe comuniste la Consiliul Ecumenic de la

Geneva, la care ne-am referit mai sus. a reprezentat baza acțiunilor de colaborare cu regimurile marxist-leniniste, operație desfășurată sub bagheta K.G.B. Iată câteva exemplificări ale acestor afirmații:

a) Conform declarațiilor preotului ortodox luptător anticomunist Gleb Jakunin (327), 90% din clerul ortodox din U.R.S.S. a activat sub O conducerea K.G.B.. Printre sarcinile lor principale figurea controlul "dezidețiilor" și spionajul.

b) O imagine iheretică a colaboraționismului bisericii ortodoxe ruse o oferă și participarea a 3.000 de preoți la un "montaj" conceput de Stălin în 1941 în Piața Roșie din Moscova, într-un moment în care situația militată a sovieticilor era extrem de precară (101). În prezența mai multor Unități militare care urmau să plece pe front și a lui Stălin personal, cei 3.000 de colaboratori au avut misiunea de a impieta ajutorul cerului pentru apărarea patriei (se-nțelege a patriei comunistei) și de a insufla soldaților o cât mai mare doză de patriotism "cuceritor" față de "matusca Rusia". Și asta după ce Stălin cu ai lui lichidaseră toată floarea bisericii ruse și demolaseră mii de biserici ori le transformaseră în grajduri! Și nimeni n-a zis NU!

Nu știu Cum se vor simți preoții colaboraționiști ortodocși când vor afla că clerul catolic lituanian, de pildă, a reacționat cu totul altfel la cererea lui Stălin de a semna o scriere de condamnare a Papei Pius al XII-lea: din 1.000 de preoți, s-au conformat cerinței țarului roșu de la Kremlin numai 19; restul de 981 au refuzat categoric să semneze acel act rușinos, suportând apoi martiriul în nenumăratele lagăre ale Gulagului (101).

c) În sfârșit, nu putem să nu ne referim fie și pe scurt la comportamentul Bisericii Ortodoxe Române după instalarea la putere a comunismului. Martiriul multor preoți ortodocși în închisorile și lagărele comuniste, actele mai mult sau mai puțin izolate de nesupunere față de ierarhia bisericească aservită puterii, participarea unui mic număr de preoți la revoluția din Decembrie 1989 și la lupta politică ce-a urmat, precum și calea exilului aleasă de câțiva zeci de clerici nu pentru 'a nai bine', a pentru a lupta în acest mod împotriva dictaturii din țară sunt umbrite de conduita adoptată de capii Bisericii Ortodoxe Române în întregul ei și de marea majoritate a preoților», ceea ce a tîrît întreaga instituție într-o profundă criză morală.

Pactul clerului cu diavolul a luat formele cele mai variate: de la tăcerea părtașă la vinovăție, de la propovăduirea prin predică a unor ineptii "cerute* de superiori (dar de fapt de conducerea criminală a statului) pînă la dezvăluirea tainei spovedaniei, prezentarea de rapoarte în legătură cu ce se vtorbea în casele unde erau chemați la diverse prilejuri și mai ales pînă la angajarea fățișă în rîndurile securității.-în acest sens trebuie să amintim de numeroșii teologi instruiți la cursurile speciale organizate de securitate (cele de la Sibiu fiind

cunoscute de toată lumea), în- văînd' cum să ajungă nu numai informatori, ci chiar "agenți în sutană" (cum îi numește exilul), meniți a controla și spiona comunitățile românești răspîndite în lumea liberă, unde ajungeau fie fiind trimiși direct de Patriarhia de la București, fie venind cu viză turistică și solicitînd "azil politic". Și ce să mai vorbim de slugărnicia abjectă arătată de patriarh și de episcopii ortodocși atît față de Gheorghiu-Oej, cît și față de Ceaușescu, primul ucigaș de preoți între zidurile închisorilor și la Canal, al doilea demolator de biserici.

Și după 1989? Revenirea pe scaunul patriarhal a lui Teoclist, capul roșu al bisericii, care, după dispariția lui Ceaușescu, se retrăsese strategic la mănăstire, pînă s-a lămurit că n-are de ce să-i fie frică, pentru că lupii își schimbaseră părul, dar năravul ba; afișarea de către foarte mulți preoți atît din țară, cît și din exil a "apolitismului", tocmai în momentul cînd adevăratele forțe democratice ar trebui să strîngă rîndurile; lipsa unor luări de poziție fermă față de evenimentele grave și actele inumane de care au fost însoțite, toate acestea ne fac să afirmăm că Biserica Ortodoxă Română se află în continuare în criza morală la care ne-am referit mai sus, cu atît mai mult cu cît nici un for al bisericii nu s-a apucat să studieze și să dea pe față adevărul despre ceea ce s-a întîmplat în sînul ei timp de 45 de ani. Singurul merit al acestei situații este că ajută la "separarea grîului de neghină", în sensul că, din masa colaboratorilor, agenților și celor—ee-au ales apolitismul, se pot distinge cu și mai multă strălucire figurile acelor slujitori ai bisericii care sunt alături de cei ce visează și acționează pentru eliberarea totală a României de structurile comuniste și neocomuniste.

Din păcate dețin numai puține date privind acțiunea anticomunistă a slujitorilor cultului iudaic. În prima parte a lucrării noastre arătam rolul jucat de K.G.B. în uciderea a 3.500.000 de evrei, inclusiv a unor rabini. Dar pînă acum nu mi-a.căzut în mînă nici un document din care să reiasă modul în care a înțeles să se comporte ierarhia religioasă iudaică din aceste țări față de teroarea comunistă! În schimb trebuie să constat cu uluire că nici una din puternicele comunități religioase internaționale ale evreilor nu este dispusă să vorbească și să acuze în numele "cotei" plătite de coreligionarii lor la tributul de sînge cerut de monstruosul holocaust roșu, ca și cînd evreii uciși sub semnul secerei și ciocanului nu ar merita să fie plînși și răzbunați de urmași, așa după cum sunt plînși și răzbunați cei uciși sub semnul crucii îbcîrligate. Mai mult: cu aceeași nedumerire trebuie să mărturisesc că, după știința mea, nici o comunitate evreiască nu s-a îngrijit să ridice undeva în lume măcar un cît de modest monument pentru aceste trei milioane și jumătate de suflete.

În ceea ce privește clerul iudaic propriu-zis, nu-mi rămîne decît să sper că rabinul Moses Rosen din România (cunoscut chiar în rîndul evreilor sub

porecla de "rabinul roșu" datorită colaborării sale cu toți șefii partidului comunist român și ai securității) să fie un exemplu negativ singular, care n-a fost urmat de rabinii șefi din alte țări comuniste.

Nu putem încheia considerațiile noastre despre colaboraționismul cultelor religioase fără a ne referi foarte pe scurt la islamism în general este cunoscută lupta lui surdă sau deschisă, mergînd fără ezitare pînă la sacrificiul de sine, împotriva comunismului, așa cum a fost ea dusă în Afganistan sau recent în Algeria (de fapt rezistența extraordinară a micului popor afgan timp de 12 ani nici n-ar putea fi concepută fără sentimentul religios și sprijinirea tuturor formelor de rezistență de către ierarhia slujitorilor lui Allah). Două aspecte legate de islamism sunt însă nu numai de nedorit, ci chiar periculoase: pe de o parte, există și grupări mahomedane care s-au plecat comunismului (a se vedea situația din Irak sau Libia) ori și-au însușit idei comunisto-teroriste; pe de altă parte, mahomedanismul n-a găsit încă o altă formulă de înlocuire a comunismului decît instaurarea unui stat islamic de tip cvasimedieval, în care locul dictaturii roșii este luat de o dictatură a ierarhiei clericale.

4. Foarte mulți dintre *oamenii de știință și cultură* poartă o vină substanțială în implantarea doctrinei marxist-leniniste în sufletele semenilor lor și deci în răspîndirea în pată de ulei a molimei roșii. Faptul că însuși Lenin a numit pe aceste persoane - la care nu știi unde se termină utopismul naiv și unde începe colaborarea conștientă și criminală - "tovarăși de drum" spune totul despre felul cum sunt ei văzuți de către cei ce-i manevrează.

Angajîndu-se uneori pînă la fanatism, "tovarășii de drum" au contribuit masiv la pregătirea, desfășurarea și acoperirea sub vălul minciunii a holocaustului roșu. Organizați în mafii naționale sau internaționale (care au decis și încă mai decid asupra aparițiilor editoriale, cîștigurilor adiacente, acordării de premii sau burse etc.), o întregă pleiadă de oameni de știință și cultură, de filosofi și istorici, de regizori de teatru și film, de actori și de literați au servit comunismul internațional. În schimb, numărul celor ce și-au pus într-adevăr capacitatea intelectuală și spirituală în slujba democrației și luptei anticomuniste este mic, mult prea mic.

Dacă în țările comuniste colaboraționismul cu regimul ar mai putea fi justificat de frică, lașitate, oportunism etc., angajamentul fanatic al miilor de intelectuali din lumea vestică pentru victoria revoluției comuniste mondiale reprezintă o montruozitate fără precedent, cu atît mai mult cu cît vine din partea unor oameni cu posibilități de documentare și nivel de înțelegere superior. Agenților plătiți și membrilor masoneriei roșii li s-au adăugat astfel "năimiții", șantajabilii, lipsiții de talent, vicioșii și nu în ultimul rînd idioții politici. De mai multe decenii, aceste cohorte de condeieri ai stîngii

internaționale susțin cu frenezie un sistem criminal, fără cea mai mică reticență, analiză critică sau remușcare. Vom ilustra această afirmație cu câteva exemple:

a) Michael Schneider, într-o lucrare recentă (298), considerându-l pe Stalin drept un "Gingis-Han cu telefon*" (și aici are dreptate!), încearcă să-l separe pe Lenin de excesele terorii lui Stalin, deși se știe foarte bine că circa jumătate din crimele înfăptuite în Rusia postrevoluționară se datorează lui Lenin. Dar asta nu este totul. Autorul încearcă, folosind diverse pseudo-argumentări, să lanseze o nouă variantă a *Manifestului Partidului Comunist*, vînturînd din nou un program plin de utopii revoluționare, capabil chipurile să soluționeze problemele sociale și ecologice ale lumii actuale. Și asta în 1992, cînd comunismul este dus la groapă și prohoditl.

b) Un alt exemplu îl constituie scriitorul Alexandru Zinoviev (fiul unuia dintre cei ce-au avut locuri rezervate în "Trenul" lui Lenin), care în cele două zile de aparentă victorie -a puciștilor comuniști din Moscova (August 1991) s-a trezit să-și exprime cu voce tare cugetările (237): "Dezvoltarea evenimentelor din Uniunea Sovietică nu mă miră de loc. Eu am anticipat deja cu doi ani în urmă aceste evenimente, într-o carte intitulată *Kata-stroika, satele potemkiniene ale lui Gorbaciov!*. Teza principală a cărții era necesitatea dezvoltării unei "Contraperestroika". Și zice Zinoviev mai departe: "Acum se poate vedea că am avut dreptate și că previziunea mea s-a adevărit. Perestroika nu a făcut nici un pas înainte pentru această țară; ea a marcat numai o criză, o boală! Răsturnarea ei este singura posibilitate de a depăși această criză. În regimul lui Gorbaciov a existat o tendință clară spre un sistem stalinist. N-a fost o democrație adevărată și nici o perestroikă adevărată. Condițiile de viață sunt mai rele acum decît după război (este adevărat, dar din cu totul alte motive! - n.ns.). Pentru țară perestroika a fost o calamitate naturală; pentru Germania, pentru cei din vest, a fost o victorie. Vestul a cîștigat războiul rece, U.R.S.S. l-a pierdut. Gorbaciov a jucat în această partidă rolul unui trădător nu obiectiv, ci subiectiv. Acum puteți vedea că țara nu va muri (speranța țării era, vezi Doamne, puciul! - n.ns.). O dezvoltare în direcția democrației este în Uniunea Sovietică exclusă (punctul culminant al unei declarații rasistv, care l-ar fi umplut de invidie pînă și pe Goebbels! - n.ns). Ordinea socială din Uniunea Sovietică nu este o descoperire a lui Lenin sau Marx, ea există de secole. Și este imposibil să schimbi materialul uman".

Așa a grăit cinicul Zinoviev! Cît a fost de competent și de profet mincihos a fost dovedit de rezultatul puciului. Cît despre opinia net rasistă exprimată de el și de colegii săi de breaslă infestați de marxism-leninism, anume că națiunile

se împart în două categorii: Cele, capabile să devină democratice și cele condamnate 'de la natură*' să trăiască pe vecie sub o dictatură, ei bine, sper ca această teză *sui generis* va fi în viitor examinată de un tribunal din Rusia liberă și democrată!

Cine va dori să disece această temă referindu-se la știința și cultura românească ar avea desigur foarte mult de lucru. Personalități literare mai mult sau mai puțin izolate precum Paul Goma. Ana Blandiana, Dumitru Țepeneag, Mircea Dinescu, Marin Preda sau Dan Deșliu (spre sfârșitul vieții lor) fac parte, alături de încă câțiva, din grupul care nu va reuși niciodată să absolve de rușine și noroi batalioanele de scribi ai regimului și de "încadrați" în statele de plată ale securității. Șirul acestora - în cap cu Eugen ("Jenică") Barbu, Corneliu Vadim Tudor, Adrian Păunescu etc - este atât de lung, încât îl putem cu greu întâlni în alte țări europene căzute sub dictatura comunistă.

Revoluția din Decembrie 1989 a delimitat și mai clar gunoiul literar și cultural în general de mica elită spirituală a țării. Ceea ce nu înseamnă că cei citați mai sus au găsit de cuviință să se retragă la masa lor și să păstreze măcar o bună bucată de vreme tăcerea! Dimpotrivă! *

5. Trecerea noastră în revistă nu poate să nu amintească de importantul rol colaboraționist jucat de *mediile de informație* în odioasa manipulare a spiritelor umane de către regimurile dictatoriale comuniste, dar și de către întreaga sfință internațională Presa, radioul, televiziunea, toate acestea au ajutat direct la instaurarea comunismului într-o serie întreagă de state și au luptat din răzputeri pentru menținerea lui la putere, una din atribuțiile lor fiind acoperirea monstruoaselor crime înfăptuite. Folosind întreaga gamă a mijloacelor de dezinformare (de la adevăruri trecute sub tăcere sau spuse pe jumătate pînă la mistificarea grosolană a realității istorice și la cîntarea de osanale marxism-leninismului și viitoarei vieți fericite ce-o va duce omenirea sub comunism), mass-media a fost în mare măsură compromisă de mult prea mulții colaboratori strecurați în redacțiile și stu diourile ei. Puținii care-au rezistat presiunii roșii au avut mar neplăceri, fiind etichetați ca "promovatorii unul anticomunist primitiv" sau ca "situați la dreapta scalei politice", cu alte cuvinte acuzați de fascism, ca și cum a fi anticomunist înseamnă a fi automat "de extremă dreaptă". Acești jurnaliști care au ales calea adevărului și a informării corecte merită cu atât mai mult din partea noastră, a celor ce cunosc pe propria lor piele ce înseamnă comunismul, nu numai respect, ci și recunoștință.

Din multitudinea exemplelor de dezinformație pe care le-am putea da am ales numai trei:

a) în timpul tulburărilor de stradă care au avut loc recent în Tailanda, mă aflam întâmplător la Bangkok. Aproape toate mijloacele de informație

tailandeze sau din restul lumii au prezentat aceste tulburări ca o încercare brutală a militarilor de înăbușire a democrației (318; 343). Această presă "liberă" și "democrată*" a omis în mod deliberat câteva amănunte "neimportante*" surprinse de mine însumi, dată fiind șansa de a fi fost la fața locului și de a fi văzut și auzit totul cu ochii și urechile mele. Câteva dintre aceste fapte:

- conducătorul studenților care a organizat tulburările avea în spatele său partidul comunist tailandez și pe unii militari de stînga (unii dintre ei membri ai "Trilateralei");

- demonstrațiile de stradă au fost precedate de demolarea sincronizată a sute de cabine telefonice și semafoare de circulație (dovedindu-se astfel că acțiunea fusese întreprinsă de grupe instruite paramilitar);

- din cerințele "demonstranților" făceau parte: i) abolirea monarhiei și 2) acceptarea partidului comunist ce membru al coaliției guvernamentale;

- s-a ascuns cu grijă faptul că 95% din populația Tailandei este credincioasă regelui și guvernului democrat de orientare provestică, fiind convinsă că aceste două forțe sunt singurele care pot garanta stabilitatea politică și economică a țării.

b) Nu mai puțin deliberat falsă a fost la vremea ei și prezentarea de către mediile de informații a eliberării micii insule Grenada de către trupe de desant americane ca "invazia Grenadei", în schimb, majoritatea știrilor și comentariilor au uitat să spună că insula se afla sub dictatură comunistă și că devenise principalul loc de instrucție a teroriștilor activi în America Centrală și de- Sud, instructorii fiind cubanezi și sovietici.

În sfârșit, un alt exemplu foarte actual: atentatul căruia i-a căzut victimă juristul italian Giovanni Falcone a fost prezentat de majoritatea mediilor de informație ca a fi fost exclusiv un act de răzbunare al Mafiei (347). Se escamotează însă cu grijă dezvăluirile făcute chiar de presa rusească ("Izvestia" din 26 Mai 1992), care scot în evidență faptul că defunctul Falcone intrase în posesia unor dovezi privind operațiunile de "spălare a banilor" ale fostului partid comunist sovietic cu ajutorul Mafiei și al unor **canale ale francmasoneriei (347), bani care fuseseră obținuți din exportul ilicit de aur și diamante întreprins vreme îndelungată pe cont propriu de acest partid "al poporului"**

*

Scriam la începutul acestui capitol că adevărul despre toate categoriile de făptași și despre întregul scenariu al experimentului comunist nu este încă și poate nu va fi niciodată pe deplin cunoscut. Din acest motiv, în paginile precedente n-am făcut altceva decât să prezint unul din scenariile posibile, precum și grupurile principale ale celor care au pregătit (pe față sau din umbră) și au înfăptuit holocaustul roșu.

Va trebui acum să ne punem și o altă întrebare: Avem oare dreptul de a lăsa pedepsirea Răului în sarcina lui Dumnezeu⁷ Noi, cei care într-un fel sau altul am fost victime, dar care - cel puțin pentru un timp, pînă am înțeles adevărul - am fost și făptași (măcar prin tăcere și supunere oarbă), n-avem-oare tocmai noi datoria de a folosi LEGEA dată de Dumnezeu omului pentru a pedepsi crimele împotriva firii?

Și ce crimă mai gravă a fost comisă vreodată împotriva fîm decît aceg^de a ucide cel puțin 200.000 000 do oameni și de a încerca totul pentru ca restului de î.500.000.000 de ființe rămase în viață să le fie ucise sufletele și înnegurat spiritul, in scopul de a le transforma în slugi docile ale monstrului ce u ma să stăpînească pămîntul?

viii. *Să se facă dreptate!*

Cred că oricare dintre cititorii acestei cărți și-a pus într-un moment sau altul al lecturii o întrebare firească* când și în ce mod vor fi trași la răspundere făptașii direcți sau indirecti ai acestui monstruos experiment, care - prin amploare, cruzime și organizare - nu-și află egal în întreaga istorie a omenirii.

Răspunsul la această întrebare este simplu și totodată foarte complicat. De la bun început eu l-aș formula astfel:

Nu știu când va avea loc judecarea crimelor comunismului internațional! ■

Pentru aceasta ar trebui create mai întâi o sumă de premise, dintre care cele mai importante sunt următoarele:

a) Exprimarea limpede de către toate guvernele naționale și conducerile organismelor internaționale a hotărârii de a elucida crimele împotriva umanității înfăptuite de comuriismul mondial și de a stabili culpabilitățile.

b) Constituirea unor grupe de specialiști din domenii diferite (juriști, istorici, medici, sociologi etc.), care să studieze în mod interdisciplinar crimele înfăptuite în diferite părți ale lumii, să constituie o bancă de date computerizate asupra tuturor informațiilor obținute, pe baza căreia să se poată opera ulterior sintezele necesare.

c) Asigurarea finanțării unei asemenea acțiuni.

d) Constituirea unei comisii juridice, a cărei sarcină va fi crearea cadrului legal pentru judecarea dreaptă a celor vinovați de crime împotriva umanității.

Deși pînă în prezent nici una din aceste premise nu este realizată, situația creată după prăbușirea imperiului sovietic și începutul democratizării în multe țări europene oferă victimelor încă în viață sau urmașilor celor uciși posibilitatea de a spera în victoria dreptății și de a acționa în cadrul unor instituții bine organizate și doritoare de adevăr pentru realizarea în practică a acestei speranțe.

Un lucru este sigur: dacă nu se va face dreptate, cele 200 000,000 de victime ar fi ucise a doua oară de nepăsarea noastră a tuturor, iar valorile sistemului moral și juridic clădit de-a lungul secolelor de lumea civilizată s-ar prăbuși asemenea unui castel din cărți de joc.

Din bogata literatură consultată de mine, am selecționat cîteva pagini scrise de doi dintre compatrioții noștri, J. Urwich și D. Bacu, personalități literare foarte deosebite una de alta, dar cu o comunitate plină de tragism a destinelor ce le-au fost hărăzite.

Iată mai întâi care este opinia lui Johann Urwich despre necesitatea de a se face dreptate victimelor holocaustului roșu, așa cum a exprimat-o el spre sfîrșitul cutremurătoarei sale cărți

Strigătul Golgotei Răsăritene (101): "Dacă astăzi, după atîția ani de la sfîrșitul războiului se mai vorbește de un Auschwitz și de alte lagăre ce nu trebuie să fie date uitării, tot așa cred că acum, la răsruce de drumuri, nu trebuie dați uitării nici cei morți și nici cei vii de pe întinsa Golgotă Nordică și Răsăriteană, ci călăii lor vor trebui aduși în fața unui nou Nurnberg".

Sinteza ideilor lui Johann Urwich despre această problemă o găsim însă

magistral tratată în cele trei volume ale cărții sale documentar-memorialistice *Fără pașaport prin U.R.S.S.* (126), prezentată de altfel și într-un interview pe tema "Dosarele totalitarismului" acordat de el în România în 199,1 (280). Iată unul din cele mai emoționante pasaje:

‘în toți acești ani (adică de la 19 Aprilie 1947 pînă-n ziua de azi - n.ns.), în U.R.S.S., în Româniă, apoi în Germania și în lumea întregă am strîns mărturii de la mii de victime, de la mii de martori, de la foști colaboraționiști sau participanți direct la funcționarea sistemului comunist, am strîns documente de tot felul și mult material fotografic. Nu mi-am cruțat nici eforturile, nici banii /.../, numai pentru a-mi aduce grăuntele de contribuție la dezvăluirea adevărului despre acest cumplit holocaust, despre moara sovieto-comunistă de măcinat vieți și destine omenești. Poporul german a fost stigmatizat în toată lumea pentru crimele hitlerismului, a plătit și încă plătește, moral și material. Este drept așa! Dar drept este să se cunoască adevărul și despre cealaltă crimă, fără egal prin minciuna, amploarea și consecințele ei. comisă în același secol al XX-lea de sistemul roșu al comunismului, care a făcut zeci de milioane de victime în propria-i țară și în atîtea alte țări nevinovate, împinse pe un drum care le-a schingiuit soarta. Altfel omenirea nu se va putea împăca, nu va putea merge înainte. Morții sunt morți, nu sunt unii mai morți decît alții. Să se știe. Să se știe tot. Fie chiar și 'detaliul pitoresc' că însemnele totalitarismului au apărut întîi acolo (în Rusia Sovietică - n.ns.), chiar dacă ulterior au fost eliminate: zvastica în stema Guvernului* Provisoriu Rus în perioada iunie-octombrie 1917, fasciile în stema bolșevică din Martie 1918..."

La rîndul său, D. Bacu, în cutremurătoarea sa carte *Pitești - Centru de reeducare studențească* (329), dă mai întîi unele de talii privind odioasa triadă care a conceput ‘experimentul Pitești’: generalul Nikolski, alias Boris Grunberg (vezi și 346) (pe atîm' director, general al serviciului de anchete din Ministerul de ! > ..terne), generalul Dulgheru (alias Dulberger) și colonelul Zeller (din Direcția Generală a Penitenciarelor). Precizînd apoi că "desfigurarea" cîtorva mii de suflete (la Pitești au fost "reeducați" după opinia lui D. Bacu circa 3.500 de studenți, dintre care cîte- va zeci au fost uciși) n-a făcut decît să mărească inventarul crimelor pe care comunismul din România le acumulează de o¹ jumătate de secol încoace, autorul mărturisește motivul strădaniilor sale de a relatea cele întîmplute între zidurile Piteștiului:

“Aceste rînduri au fost scrise pentru a-mi îndeplini obligația luată față de mai multe dintre victimele demascărilor care, cuno- scînd că într-o zi voi putea trece cartea dincolo de cortina de fier, mi-au încredințat adeseori cu durere, cu sfîșiere interioară, tot ceea ce au crezut că este de datoria oamenilor să nu uite. Mai mult decît o sesizare, cartea este un avertisment, un glas de dincolo de mormînt, din mormintele vii de dUpă cortina de fier. Concluziile să le tragă

fiecare după inima lui".

Deși această ultimă frază ar lăsa să se înțeleagă că evocarea crimelor comunismului internațional ar fi considerată de D. Bacu un fel de problemă individuală, pe care fiecare trebuie s-o rezolve cu propria-î conștiință și putere de înțelegere, pasajul de la p.192-193 nu mai lasă nici o îndoială că autorul nu vrea altceva decât să se facă dreptate:

"Peste câteva luni am fost eliberat. Am lăsat între gratiile diferitelor penitenciare, ale securității, ale lagărelor de muncă sau centrelor de reeducare zeci de mii de deținuți, pentru care nici un fel de amnestie nu vine să le micșoreze pedeapsa. Asupra tuturor, ca o sabie a lui Damocles, planează pericolul reeditării unei experiențe similare cu aceea de la Pitești, dacă nu și mai științifică. Am lăsat zeci de mii de români închiși sub grija acelorași directori generali, supuși zi și noapte unui program de îndobitocire lentă, de săpare a sănătății fizice și morale printr-o inactivitate totală, prin întuneric, subalimentație constantă, izolare, pedepse cu regim sever și lanțuri (mereu lanțuri la mâini și la picioare, după ce au ferecat gurile!...).

Cei care au purtat o parte din responsabilitate sunt de'acum sub pământ. Ei nu sunt cei mai vinovați.

O parte dintre victimele reeducării au plecat și ele într-o lume mai dreaptă (nici în iad nu cred că se petrec asemenea cruzimi). Acolo vor găsi poate mîi multă înțelegere și poată iertare.

Trăiesc în schimb schilozii, tuberculoșii, cei cu coastele rupte, cei care de zece ani execută regim de izolare alături de reeducații reveniți la echilibrul inițial, rupti de orice contact cu lumea.

Poate că odată aceștia vor trebui ascultați... Vor mai trebui ascultați și Nicolski, director general și șef al brigăzilor de anchete din securitate; Dulberger, șeful brigăzilor mobile și transport; Jianu și Teohari Georgescu (Tescovici), foști miniștri de interne; Drăghici și Borilă, miniștri ai securității 'poporului'; Koller, Goiciu, Mihalcea, Avădanei, Gheorghiu, Dumitrescu, Kirion, Ar- chide. Gal, gardianul Cucu, Niki, Mîndruță, Ciobanu, toți amestecați în diferite responsabilități atît pe vremea schingiuirilor, cît și pe vremea teroarei instaurate de O.DCC. în diferite închisori și lagăre de muncă. Dacă timpul care trece nu îi va scuti și pe ei de puterea de a vorbi...(sau, pînă atunci, diferitele epurări ale partidului)*.

Citind aceste rînduri, precum și miile de pagini asemănătoare scrise în toate limbile pămîntului, nu putem să nu găsim strigător la cer faptul că, la peste trei ani de la începutul dezagregării evidente a imperiului comunist, nu se observă încă nîci un semn că s-ar intenționa măcar organizarea unor acțiuni pe linie națională Sau internațională prin care să se dezvăluie în mod cît mai

detaliat și documentat adevărul despre holocaustul roșu, dacă nu ținem socoteală de micile procese organizate cu stîngăcie, în care unul ca Jivkov al Bulgariei este condamnat pentru "abuz de putere" și "delapidare a fondurilor statului"! Și nici măcar nu se prefigurează deocamdată profilul acelui tribunal internațional care ar trebui să judece crimele comunismului mondial, condamnînd pe autorii lui (chiar dacă numai post mortem).

Adeste constatări sunt cu atît mai îngrijorătoare și revoltătoare, cu cît am fost și suntem încă martorii rapidității, meticulozității, excelentei organizări și documentări, perseverenței, cu un cuvînt eficienței cu care au fost judecate și pedepsite (nuanțat, dar 'pînă la capăt') crimele holocaustului negru dezlănțuit de "extrema dreaptă", sora bună a "extremei stîngi" comuniste.

încercări firave de a dezvălui crimele comunismului, impresionanta activitate a pastorului Joachim Gauk de cercetare a dosarelor din arhivle securității fostei R.D.G., câteva condamnări pronunțate în Germania Unită conștra unora dintre soldații care au împușcat pe fugari la zidul Berlinului, scoaterea din funcție a cuorva persoane ‘mai deochiate’ (datorită activității lor securists; din învățămîntul superior, poliție sau justiție, o relativă pedepsire în Polonia a ucigașilor preotului martir Popielușko, întocmirea actului de acuzare împotriva lui E. Honecker (333), pronunțarea de către Parlamentul (Seimul) polonez a unei hotărîri de ‘amendare bănească’ a foștilor membri ai C.C. al P.C., publicarea în presa liberă a mai multor articole despre crimele comunismului din diferitele părți ale lumii, introducerea punctului 8 în ‘Proclamația de la Timișoara’ (care i-a făcut să sară-n aer pe toți comuniștii și neocomuniștii), schițarea unui plan privind constituirea unui for de condamnare a comunismului în Româniș (promovat de compatrioții noștri Ticu Dumitrescu și Octavian Rădulescu) nu sunt altceva decît ‘o picătură de apă căzută pe o piatră fierbinte’, ca să folosim o expresie germană deosebit de plastică.

Și poate toate aceste lucruri nu ne-ar mînia și dezgusta într- atît, dacă n-am asista consternați și la alte fenomene:

1. Ne referim în primul rînd la poziția ocupată în prezent- de autorii sau părtașii la crimele holocaustului roșu din țările foste comuniste (astăzi democratice sau pe cale de democratizare), lată cîteva exemple:

a) Mentinerea în funcții a unei părți importante din nomenclatura și aparatul de teroare (servicii de securitate și propagandă, rețele de spionaj, procuratură, medii de informație).

b) Reînvierea unora din partidele comuniste sub alte denumiri, conduse de foști nomenclaturiști, securiști sau cunoscuți colaboratori ai puterii comuniste, cum ar fi Ilie Verdeț cu al său ‘Partid Socialist al Muncii’ sau Gregor Gysi din Germania, care, ca rea- nimator sub numele de P.D.S. al partidul lui Honecker, a devenit un fel de vedetă a meselor rotunde de la televiziunea germană.

Intrarea comuniștilor rebotezați chiar în aparatul "noii" puteri din unele țări foste comuniste, fie pe posturi guvernamentale ori ca deputați "aleși" în parlament,, fie chiar ca președinți de stat. în acest sens, exemplul trist al României a devenit tipic. Dar și în alte țări se observă permanentizarea "foștilor": criminalii sandiniști au reprezentanți în conducerea actuală din Nicaragua; în Germania Unită sunt lăsați în pace, mai bine zis "acceptați" circa 1.000 de cunoscuți spioni (332), în frunte cu diabolicul Markus Wolff, despre care am amintit deja mai sus; menținerea capilor K.G.B. și a rețelei acestuia. în Rusia și în alte foste republici sovietice (ca să nu mai vorbim de Parlamentul Rusiei ales încă de pe vremea lui Mihail Gorbaciov, care are o netă majoritate comunistă și antireformistă).

2. Mult mai grave mi se par însă evidențele încercări de "ocultizare* la scară mai mică sau mai mare a celor peste

200.000 de victime ale regimurilor marxist-leniniste. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca și cum ar trebui să suferim subit o amnezie totală, pentru a asigura astfel liniștea făptașilor! Iată și semne vădite ale impunerii treptate a uitării: prescrierea crimelor făcute de comuniști în Ungaria, eliberarea sau pur și simplu nejudicarea principalilor criminali ai conducerii comuniste din România (Nicolski, de exemplu, a cărui punere sub acuzație a tot fost amânată, pînă cînd a murit "de moarte bună"; sau Drăg- hici, care n-a fost adus în fața nici unui tribunal); reintegrarea în relațiile internaționale a Chinei comuniste, răspunzătoare de masacrarea mișcării studențești din 1989 și, de atunci încoace, de uciderea prin executare a mii de oponenți politici, condamnați în urma organizării unor procese înscenate).

în sfîrșit, ca și cum toate acestea nu ar fi destul, victimele încă în viață ale terorii comuniste și urmașii celor uciși mai trebuie să suporte și batjocura celor răspunzători de holocaustul roșu și să asculte declarația lui Ion Iliescu, care spunea cu cinism că "dosarele securității vor fi deschise peste 50 de ani", adică atunci cînd nici făptașii și nici victimele nu vor mai fi în viață! De altfel, pînă atunci însuși Dl. Iliescu va fi oale și ulcele, dacă n-are de gînd să ajungă la vîrsta de 110 ani, ocupînd neîntrerupt scaunul prezidențial al României, că altfel... s-ar putea ca dosarele să se deschidă totuși mai devreme!

3. Dar poate cel mai grav fenomen la care asistăm de la sfîrșitul lui 1989 încoace este constituirea așa-numitului "național- comunism", care va, putea duce - nu exagerăm de loc - la destrămarea brutală a visului prăbușirii comunismului fîră mari vărsări de sînge și la izbucnirea nu numai a nenumărate focare de conflicte armate (care există deja), ci chiar a celui de-aî treilea război mondial. Astfel, dacă în cursul acestui secol omenirea civilizată a avut de înfruntat mai mult sau mai puțin separat cele două sisteme

dictatoriale "național-socialismul" și "comunismul" (asta fără a ține seama nici de fundamentarea teoretică a ambelor pe ideologii de tip dogmatic-toțialitar și nici de strînsele contacte ale hitlerismului și stalWsmului din anii '30, încununate de semnarea la 23 August 1939 orele 23 și 13 minute a pactului Molotov-Ribbentrop), în ultimii ani aceste două ideologii își unesc în mod vizibil forțele. Pe ce argumente ne bazăm această afirmație?

-Faptul că toate partidele 'naționaliste* create în fostele țări comuniste au fost întemeiate și sunt conduse de membrii marcanți ai fostelor partide comuniste și foarte adesea de ofițeri sau colaboratori ai serviciilor de securitate. Acest fenomen se poate observa, repet, pe întreaga arie a imperiului comunist, inclusiv în România, unde conducătorii și "ideologii" partidelor naționaliste sunt foștii apologeți ai comunismului cunoscuți de toată lumea Eugen Barbu, Corneiu Vădim Tudor și Adrian "Pău- nescu, ca să nu mai cităm și pe alții. Legătura cu comunismul este astfel stabilită nu numai de înseși persoanele devenite peste noapte "adevărații iubitori de țară", ci și de alte două fapte: opera desfășurată mai ales de sus-numiții mînuitori ai condeiului întru spălarea și scoaterea basma curată a comunismului în general și a "Geniului Carpaților" în special; ocrotirea vizibilă a acestor partide extremiste și militante (amenințările și violențele nu numai de limbaj pot fi auzite aproape în fiecare zi) de către puterea neocomunistă instalată la conducerea țării.

-Faptul că aceste forțe de dreapta nu se organizează în grupări mai mult sau mai puțin minore, ci în partide dispuse (deocamdată) să se folosească de drepturile democratice și de alegerile mai mult sau mai puțin libere, pentru a se angaja în lupta electorală și a ocupa astfel scaune în parlamente, posturi guvernamentale și, dacă s-o putea, scaune prezidențiale.

în asemenea condiții trebuie să ne întrebăm:

Oare va suporta lumea civilizată încă multă vreme acest bla- maj la adresa întregii umanități?

Victimele și urmașii celor uciși au fost în asemenea măsură mutilate nu numai fizic, ci și moral, încît nu se pot uni pentru a cere în mod organizat și răspicat să se facă dreptate?

Națiunile sugrumate de către programatorii și executanții experimentului comunist și-au pierdut în așa măsură demnitatea și simțul răspunderii față de cei uciși, încît sunt dispuse acum să găsească scuze și justificări holocaustului roșu. lăsîndu-l neînfierat și nepedepsit pentru vecie?

Vor uita oare afganii, cambodgienii, ucrainenii, românii, qehii, trufașii unguri, curajoșii polonezi și multe alte popoare suferințele aduse lor de teroarea comunistă?

Iar conducerea forurilor evreiești va diferenția pînă-n pînzele albe pe morții lor uciși în camerele de gazare și lagărele hitleri- ste de cei care și-au lăsat

viețile în Gulagul sovietic sau al altor țări comuniste?

Cancelariile falnicelor democrații occidentale, organizațiile internaționale, forurile superioare ale diferitelor culte religioase și toți oamenii cinstiți de pe acest pământ vor accepta a se face pentru totdeauna părtași ai monstruoaselor crime?

Cît despre mine, eu nu am încetat să cred și să sper că dreptatea va ieși victorioasă! În această credință și luptă a mea nu sunt singur, iar numărul celor care gîndesc așa crește de la o zi la alta.

Noi, toți cei care cugetăm astfel, avem convingerea că vom învinge opoziția celor care au înfăptuit monstruosul experiment și că, în final, cei însetați de adevăr și dreptate din întreaga lume vor duce la capăt această îndatorire morală de prim rang: condamnarea de către un tribunal internațional a crimelor comise în secolul al XX-lea de către comunismul mondial.

Va fi actul de reabilitare a victimelor: peste 200.000.000 de uciși și 1.500.000.000 de oameni care au plătit cu îngrozitoare suferințe și umilințe supraviețuirea lor în țările căzute sub satanica dictatură comunistă.

Va fi însă și actul prin care noi toți cei ce am trăit în acest secol pe planeta Terra de o parte sau alta a cortinei de fier ne vom putea împăca nu numai cu Creatorul, ci și cu noi înșine, vom putea fi absolviți de păcatul tăcerii, indiferenței, egoismului, uitării lui Dumnezeu și a minunatului edificiu al valorilor umaniste ridicat de-a lungul a mii de ani de lucrarea tuturor neamurilor.

Și numai așa, cunoscînd adevărul despre propriul ei trecut, omenirea va dobîndi înțelepciunea și va putea păși vîndecată de utopii mincinoase în cel de-al treilea mileniu de la nașterea lui Christos. **BIBLIOGRAFIE**

1. Radio Moscova, 7.04.1969.
2. N.C.NA, 8.06.1969.
3. Malcom Caldwell, "New Age", Iul. 1978, p. 5.
4. Satiyadjaya Sudiman, "Work) Marxist Review", Oct. 1979, p. 88.
5. a. Robert Conquest, *Lenin*. Londra, 1962, p. 103.
h. Eugene Lyons, *Our Secret AUies*, Londra, 1954, p. 51. c.
Ronald Hingley, *Russian Revokitbn*, Londra, 1970, p. 1®.
6. W.H. Chamberlain, *The Russian Revolutbn*, New York, 1952, p.74-75.

7. Eugeny Comnin, "Roul", 3.08.1923.
8. Robert Conquest, *The Human Cost of Soviet Communism*, Washington, «71, p. 11.
- 9a. S.P. Malgounov, *The Red Terror in Russia*, Londra, 1962, p. 111-112.
 - b. Andrew Rothstein, *A History of the U.S.S.R.*, Harmondsworth, «50, p. «6 și urm.
 - c. Arnold Lunn, *Revolutionary Socialism*, Londra, «39, p. «2.
 - d. Marcel Liebman, *Leninism under Lenin*, Londra, «75, p.316 și 351.
- «. Adam B. Ulam, *Lenin and the Bolsheviks*, Londra, «69, p. 552.
11. *Large Soviet Encyclopaedia* (ultima ediție), voi. 5, p. 463.
- 12a. Ronald Hingley, *Joseph Stalin: Man and Legend*, Londra, «74, p. 206.
 - b. HCUA, *Facts of Communism*, voi. 2, Washington, «60, p. 161-162.
13. Robert Conquest, *op. cit.*, p. 13-14.
- 14a. Ronald Hingley, *op. cit.*, p. 206.
 - b. Eugene Lyons, *Worker's Paradise Lost*, New York, «67, p. 354-355.
15. Robert Conquest, *op. cit.*, p. 17.
16. Ronald Hingley, *op. cit.*, p. 268.
17. Robert Conquest, *The Great Terror*, Londra, «73, p. 7«.
 - «. Simone Signoret, *The Observer*", 16.07.«78.
 - «.a. *Tree Trade Union News*", Aug. «77.
 - b. *Gubness Book of Records*, Londra, «79, p. «1.
20. Volodymyr Kosyk, *Concentration Camps in the U.S.S.R.*, Londra, «62, p. 20.
- 21a. "East-West Digest", voi. 9, Sept. «73, nr. 17, p. 675.
 - b. "New York Times", 13.01.«74.

22. Lew Kwatschewsky, *Testimony to the Sakharow Hearing*. (Denmark, «75), p.1. Library of Congress, *The Soviet Empte*, Washington, 1958.
23. Robert Conquest, *The Natbn KBers*, Londra, ©72, p. 10.
24. Library of Congress, *op. cit.*, p. 59.
- 25a. D J.Dallin, *The Rise of Russia in Asia*, Londra, ©50, p267. b. VM Molotov, comunicat TASS din 30.03.©40.
26. Thomas J. Dodd, "htroducere" la Robert Conquest, *The Human Cost of Soviet Communism*, p. 2.
27. "Sunday Times", 901.©77, interview cu Nicholas Bethell.
28. "East-West Digest", voi. 11, Dec. ©75. nr. 23, p. 909-9©.
29. IA. Kurganov, "Novoye Russkoye Stovo", 14.04.1964.
30. Frank A. Cappel, *The Herald of Freedom*", 27.01.©78.
31. Wenzel Jaksch, "Central Europe Journal", Febr. ©68, p. 44-57.
32. Alfred M. de Zayas, *Nemesis at Potsdam*, Londra, ©77.
- 33a. R.H.C. Steed, *The Daily Telegraph*", 1.09.©77.
b. D.G. Stewart-Smith, *The Defeat of Communism*, Londra, ©64, p. 283- 284.
- 34a. Boris Levytsky, *The Uses of Terror*, Londra, ©71 p. 166.
b. Robert Conquest, *Kotyrna*, Londra, ©78, p. 2©.
c. Elma Dangerfield, *Beyond the Urals*, Londra, ©64.
35. Louis Fitz Gibbon, *Unpitied and Unknown*, Londra, ©75.
36. "The Daily Telegraph", 1.03.©63.
- 37a. Freedom House, *Soviet Crtnes and Khrushchev's Confessions*, New York, ©56, p. 30.
b. Ștefan Korobinski, *Free TradeUnbn News*, Ian. ©71.
- 38a "East-West Digest", voi. 9, Mai ©73, nr. 9, p. 356.
b. *bidem*, voi. 13, Mai ©77, nr. ©. p. .393-396.
c. Geoffrey Cox, *Lefter*; *The Times*", 2.03.©78.
39. "Central Europe Journal", Dec. ©66, p. 400.
40. *fe Yugostavia a Socialist Country?*, **Peking, ©63, p. 36-37.**
- 41a. W.P. Hoar, "American Opinion", U.-Aug. ©77, p. 1©.
b. Rexhep Krasniqi, *Albania under Communist Rule*, New York, ©74.
42. Gary Allen, "American Opinion", Sept. ©75, p. ©3. .
- 43a. Paul Landy, "Problems of Communism", Sept-Oct ©57, p.14.
b. *Hungary under Soviet Rule*, **voi. 7, p. 7.**
44. Gary Allen, *art. cit.*
- 45a. Joseph C. Grew, *Invasbn Alert!*, Baltimore, ©56, p. 42-44.
b. "Manchester Guardian", 21.©.©52. Editorial.
46. Richard L. Walker, *The Human Cost of Communism in China*, Washington, ©71, p. ©.
- 47a. Stuart Schram, *Mao Tse-Thung*, Londra, ©67, p. 247.
b. Jaques Guillermaz, *La Chine populate*, Paris, ©64, p. 47.
c. Extrapolări ale altor autori ne furnizează totalul: de ex. Fr. Mark Tennien, *No Secret is safe*, New York, ©52, calculează că în primele 6 luni ale "reformei agrare" din 1.000 de indivizi 14 au fost uciși.
d. Cheng Shu-ping, *The Chinese Communist System c? tierorm through Labor*; Taipei,

- 1978, estimează că între 1950-3; ©53 au fost uciși
10300.0 de persoane.
48. The Times", 23.08.1971; vezi și 'New York Times', 2.06.1959.
49. George M. Meckmann, *The Modernization of China and Japan*. New York, «62, p. 520.
50. L. La Dany, "China News Analysis", 10.08.1962.
- 51a. Stuart Schram, *op. cit.*, p. 317.
- b. "People's Daily", 15.07.197B.
- c. "Tree China Weekly", 19.08.1979.
- d. Ken Ling, *Revenge of Heaven*, New York, 1972.
- 52a. Richard L. Walker, *op. cit.* p. 16-19.
- b. Valentin Chu, *The Inside Story of Communist China*, Londra, 1964, p. 160-165.
- 53, "Problems of Communism", Iul.-Aug. «62, p. 64.
- 54a. Suleyman Tekiner, "East-West Digest", voi. 3, y. «67, nr. 7, p. 214-2«.
- b. "The Statesman" (Calcutta), 30.05.1969.
- c. Paul V. Hyer și William R. Heaton, "China Quarterly", Oct.-Dec. «68, p. 115-128.
- d. Warren Kuo, "Issues and Studies", April «77, p. 27-33.
55. **LCJ.**, *Tbet and the Chinese People's Republic*. Geneva, «60.
- 56a. Kunsang Paljor și Tamdin D. Gyaipoi, *Chinese Peneirnsntuthns in Tioet*, Dharamsala, «73, p. 2-3.
- b. John D. Lofton, "Conservative Digest", Ma. «75
- c. Harry Goldberg, "Free Trade Union News", Ian. «76.
57. Edward Hunter, *Black Book of Red China*, New York. «52. p. «7.
- 58a. Richard L. Walker, *op. cit.*, p. 16.
- b. Albert Parry, *Terrorism from Robespierre to Arafat*. New York, «77.
59. "East-West Digest", voi. 7, Mai «71. nr. 5, p. 139-140.
60. Richard Fond, "Issues and Studies", Ian. «72, p. 56-67.
- 61 *Time Facts of Maoist Tyranny*; **Taipeh**, «71 p. 2.
62. VJ. Esporto, *Encyclopaedia Americana*, voi. 16, p. 528.
- 63.. Jan Librach, *The Rise of the Soviet Empire*, Londra, «56, p. 205.
64. David Martin (sub red.), *The Human Cost of Communism in Vietnam*, Washington, «72.
65. Viet Nam Embassy, "Press Statesmenf, Iul. «79.
- 66a. "Review of the News", 28.04.«76.
- b. Denis Warner, "Sunday Telegraph", 4.06.«78.
- 67a. Nguyen Cong Hoan, "The Observer", 23.07.«78. b. "Newsweek", 31.««77.
68. Mangkra Souvanna-Phouma, *L'Agonie du Laos*, Paris, «77.
- 69a. Martin Wollacott, "The Guardian", 7.««77.
- b, "The Times", 20.02/B78.
70. "New-Statesman", 26.««79.
- la. r'vjncos Poncauc, "The Gusraisn". \$.04.1978.
- r. Jomn Barron și Antrsonv Pau; "Reactor's Dgest". Iul 1968, s. 59 72
- The Troes", 22.tt.B79 "3. F'snh A, Cape!!", "Herald o* F^'ceaom*.

L08.S75,

Chnsmt AntibCommunismCrusade, 15.04.197? o *Amnesty intermtbnai*

Report 875-1976, Londra, '£576, o 98

75. Norman Kirkham, "Sunday Teiegraph", 2.04.1978.
76. The Guardian', 12.05.1977.
77. A.S. Knarusi, *The Agony of Zanzbar*, Richmond, 1969, p. 22.
78. Crstopher Reynolds, 'Nowr, 26.10.197S.
79. The Observer", 14.t).1979.
80. 'Sunday Telegraph", 4.02.'S79.
31. Amnesty hternationai, *Peopie's Democratic Republic of Yemen*, Loncra, 1976, p. 10.
32. Mario Lazo. *Danger in the Heart*, New York, 1968, p. 413.
83. Hsrry Wetton, *The Third World War*, Lond's, 1959, p. 10.
- 34.a, Nguen Than Le, 'World Marxist Review', Sept. 1979, p. 102.
b Tlie Times", 13.08.1979. c. British Committee for Free Vietnam.
:l 'Free Nation", 31.08.-13.091979
85. The Observer", 1.07.1979
86. ÎNA., 26.11.1976.
- 87 Fast-West Digesf, voi. 12. Sept. 1976, nr. 18, p. 703-708.
88. *The Undermining of the Greek Nation by Communism* iecit. ce cancelaria °muiui Ministru a! Greciei), Arena, 1968. o. 131-132 89 D.G. Sreewart-Sritn, *op. cit.*, p. 322-223 90 'Citizens for Freedom. CACC'. 711.1967.
91. International Service, Foreign Afvairs Circle', 31.10.1967.
92. Suiietin', Aug. B78, p. 11.
93. a. jearvP'er'8 Dujardin, "Figaro Maoasine, 19-25.11.1978 b Pnhiiip Van cer f.sr. The Dailv Teiegraph'. 19.03.1979.
94. Serale Reitiinger. *The fina! Soution*, Londra, 1971, p. 545
95. 'Pravda', 18.12.'B18.
96. George Cioranescu, *Fermentul națbnal românesc in Repuoiba Moldovenească*, conferință ia "Sesiunea anuală de sărbătorire a Uniri Basarabiei cu România", Koin, 27Q3.1989
- 97 Chirilă Ciunxu, *Basarabia pămînt românesc, libertatea*", an. 8, 1989, Nr. 72. 98. Johann G. ReiSmuller, 'Frankfurter Allgemeine Zeitung" (în continuare FAZA 5.02.1989
- 99 Anton Ovseyenko, *The Tine of StaOn: Portret of a Tirrany*, New York. Harper ana Row, 1981.
100. V.O.S., fnformattonen", Lennestr. 9, 530C Bonn X R.F.G.
101. Johann Urwich, *Strigătul Golgotei Răsăritene*, Muncnen, Veriag "Kommittee der Gefangenen Nationen", 1986.
102. "Le Figaro", ©11.©78.
103. Dr.Dr. AAI. Bidian, *Ununterbrochene Kommunistische Expansbn* (Expansiune comunista neînterruptă), "Blick in din Zukunft", "©88, nr. 8/9, p. 1-7.
104. FAZ, 25.03.1989, art. *hschrift am Katyn-Denkmal b Warschau entfernt* (Inscripția de pe monumentul Katyn din Varșovia a fost îndepărtată).

105. Dr. Filip Păunescu, *Cunoașterea și combaterea comunismului* "Libertatea", an. 8, Mart. 1989, nr. 72.
106. Alexander Konstantin, *Granița româno-igșosiaă a devenit cea mai sînge-roasă graniță europeană*. "Standardul Românilor*", an. V, April. ©89, nr. 25- 26. ■
- ©7. John Barron și Anthony Paul, *Das Massaker*; Edition Stephanus.
- ©8. "Privat Depesche", 2.12.©8, art. *Litauen. Abrechnung mit der Roten Ar-mee* (Lituania. Răfuire cu Arnata Roșie).
- ©9. Rose-Marie Borngălier, *Glashost und Giftgas* (Glasnost și gaz toxic), "Die Welt". 24.4.©89.
- 1©. FAZ., 20.4.©89, art. *Ehsatz von Giftstoffen in Trfss* (Folosirea gazelor toxice la Tiflis).
111. "Die Welt", 8.©.©88, art. *Massengrăber: Opfer aus alten Schbhten* (Gropi comune. Victimele din straturile vechi).
- TI2. *Der Spiegel*, 17.©.©88, p. 214-2©.
- TB. lie Dobre, *Renașterea bielorusă*, "Dialog", Ian.-Febr. ©89, p.46.
- 114.FAZ,25.03.B89.
- 1©. **Welt am Sonntag**, **11.0187**, art. *Josef Stains Hungerterror in der Ukraine (Teroarea stafinistă a foamei în Ucraina)*.
- TB. Robert Conquest, *The Harvest of Sorrow*; New York, Oxford University Press.
117. FAZ, 2503.189, art. *h ebem Massengrab bei Kbw Opfer des Terrors Stalins (Victime ale terori ki Stain într-o groapă comună de lingă Kiev)*.
- 1©. Welt am Sonntag", nr.Vian. ©89, art *UjdSSR - Berichte Ober Stalin-Ter-ror: 30 MRonen Tote* (URSS. - Rapoarte despre teroarea lui Stalin:
- 30.0.** 000 de morți).
- 1©. bidem, ©©©88, art. *50 Mtbnen Stain Opfer* (50.000.000 de victime ale lui Stalin).
120. Kurt Zieser, *Die Meinungsmacher. Spiegel• Zeit - Stern et comp.* (Fabricanții de opinie. [Periodicele] Spiegel - Zeit - Stern et comp.), Mun- chen, Universitas, ©88, p. 65.
121. "History", ©75, nr. 5, art. *Problems of CPSU*.
122. FAZ, 25.03.©89, art. *Peking: h Tibet mehr ais Opfer* (Peking. în Tibet sunt mai mult decît victime).
123. "Foreign Affairs Research hstrtirte", Londra. ©79, nr. 21.
124. Eberhard Reese, *Luge am Anfang. Luge am fbab*. (Minciună la început, minciună la sfîrșit), 'Die Freiheitsglocke', an. 38, Mai ©88, nr. 437.
125. *bidem*, an. 38, Iun. ©88, Nr. 438, p.1.
126. Johann Urwich, *Fără pașaport prm U.R.S.S.*, 3 voi., Munchen, ©76.
127. Tucior Bompa, *Human Costs of Communist Dictaturshtp*, p.1©-©0 (mss nepublicat; mulțumesc autorului pentru amabilitatea cu care mi-a pus această lucrare la dispoziție).
128. Josef Mackiewicz, *Sieg dor Provokatbn* (Victoria provocării), Frank- furt/Main, Possev Verlag, V. Gorachek KG, "©78.
129. Constantin Dumitroscu, *Cetatea totală*, Munchen, Jon Dumitru Verlag, ©82.

- ©0. Emisiune TV despre Etiopia, postul german ARD, ©09.1989.
131. George Augustin, *O nouă capitulare, "Cuvântul românesc"* (fforonto/Canada), Sept. ©89, p. 27.
- ©2. Emisiune TV despre Peru, postul german ARD, 28.08.89.
- ©3. Johann Urwich, luare de cuvînt la conferința de presă de la Ziua Națiunilor Captive, Bonn, 15.07.©89.
- ©4. Tadeusz Folek, luare de cuvînt la conferința de presă de la Ziua Națiunilor Captive, Bonn, 15.07.©89.
- ©5. *bidem*.
- ©6. B. Martchenko și O. Woropai, *La famine-genocide eri Ukraine*, Paris, ©83, p22.
- ©7. Robert Conquest, *Ernte des Todes. Stalin Holocaust in dor Ukraine 1929- 1933* (Recolta Morții. Holocaustul lui Stalin în Ucraina ©29-©33), Munchen, Langerv-Muller Verlag, ©88.
- ©8. *bidem*, p. 368 și urm.
- ©9. B. Uralis, *Guerras et Populatbns*, p. 3©-322.
140. W. Kosyck, *L'Allemagne Socialiste et IVkraine*, Paris, ©86, p. 470 și urm.
141. Jurnalul de actualități al postului german de televiziune ARD. din 6.09.©89.
142. Mikola Abramcyk, *laccuse the Kremlin of genocide of my Nation*, Tororv to, Byelorrussian Alliance in Canada, ©50. p. ©.
143. I. Rozhin, *Black deeds of the Kremlin. A white Book*, edit. de 'Asociația ucrainiană pentru victimele terorii comuniste ruse", Toronto, ©53, p. 4©- 416.
144. *A resohitbn with appended Documents concernhg the Descobnisatbn of the U.S.S.R.*, Toronto - New York, ©78.
145. Victor Malcoci, luare de cuvînt la conferința de presă de la Ziua Națiunilor Captive, Bonn, 15.07.©89.
146. D. Novacovici, *Pămînturi Românești*, Bruxelles, Edit. Nistru, ©88, p. 293- 294. *W. "Cuvântul Românesc"*, Toronto/Canada, Iul. ©89, p. ©.
148. J. Janiszewski, luare de cuvînt la conferința de presă de la Ziua Națiunilor Captive, Bonn, 15.07.©89.
149. Nagy Lajos, luare de cuvînt la conferința de presă de la Ziua Națiunilor Captive, Bonn, ©.07.©89.
150. Johann Urwich, manuscris nepublicat. Mulțumesc autorului pentru amabilitatea cu care mi l-a pus la dispoziție.
151. Gina Thomas, *Wer trägt db Schufid am Tode von Kosaken und Jugos- bwen* (Cine poartă vina morții cazacilor și iugoslavilor), FAZ., 14.10.1988, p.4.
- '62. Adolf Schroder, luare de cuvînt la conferința de presă de la Ziua Națiunilor Captive, Bonn, 6.07.689.
63. Pham Cong Huang, luare de cuvînt ia conferința de presă de la Ziua Națiunilor Captive, Bonn, 6.07.1989.
64. Paulis lOavics, *Der verbrecherische Charakter des kommunistischen Re- gimes h Lettland* (Caracterul criminal al regimului comunist în Letonia), comunicare la Ziua Națiunilor Captive, Bonn, 6.07.689.
65. *Estonia,; the forgotten Natbn*, Toronto, Edrt. E. Kareda, Estonian Central Council

in Canada, 1961, p. 27, 30, 31.

- 6& Communist Agression Ivestigaibn fourth intern, report. House of Repre-sentath/es. Eight Third Congress Second Sessbn, p. 346, 438 oi 1.355 - 1399.
67. Alexandru Bidian, luare de cuvînt la conferința de presă de la Ziua Națiunilor Captive, Bonn, 6.07.1989.
68. Jaques de Launay, *La grande dăbach 1944-1945*, Paris, Albin Michel, 1985.
69. M. Neuhoff, *Db Deutschen Vertribbenen in Zahbn* (Strămutările forțate de etnici germani în cifre), Bonn, Osmipress, 1977.
60. A. Bohmann, *Menschen und Grensten* (Oameni și granițe), Munchen, 1965.
61. E. Klein, *Bundesverfassungsgerbht und Ostverträge* (Tribunalul Constituțional Federal și tratatele din Est), Bonn, Osmipress, 678.
62. O. Kimmierich, *Das Recht aufdb feimat* (Dreptul la patrie), Bonn, Osmipress, 678.
63. Bund der Vertriebenen (sub red.), *Vbfatbn of Human Rights*, Bonn, 677.
64. AM de Zayas, *Db Angb-Amerkaner und db Vertreibung der Deutschen - (Anglo-Americanii și strămutarea forțată a germanilor)*, fvluncken, 681.
65. *Weifibuch Ober de menschenrechtfcbe Lage in Deuschland und der Deutschen in Osteuropa* (Carte albă despre situația drepturilor omului în Germania.și a germanilor din Europa de Est), sub red.'Fracțiunii Uniunii
- * CreștinvDemocrate și Uniunii Creștin-Sociale a Parlamentului german. Bonn, 19? 7.
66. JyirvYuh Bosteck, *Db Todesopfer des chinesischen IComniunismus in * Zahbn* (Victimele ucise de comunismul chinez în cifre); comunicare ia Ziua Națiunilor Captive, Bonn, 6.07.689.
- 6?.. Jumal de actualități, 30.08.89, postul de radio german WDR->
68. Constantin Dumitrescu, *Cetatea totală*.
69. FAZ., 5.08.689, p.4.
- T70. A. Soljenitsyne, *L Archpef du Goutag*, Paris, Editions du Seuil, 674.
- m. "Le Figaro", 6.11.678.
172. FAZ., 6.12.689.
173. FAZ., 25.08.690, art. *Turkmenbn erklart sbh fur unabhângig* (Turcmenia se declară independentă).
174. FAZ, 23.08.1991, art. *Begrunder von Tscheka und GPU, den Vorläufem ' des KGB f ntemeiatori ai CEKA și GPU, premergătoarele KGB)*.
175. "Bild-Ze'itung", 23.08.1991, p.3, art. *TV-Statbn geräumt* (Stație de televiziune evacuată).
176. The Sunday Times", 15.04.1990. art. *Katyn: the heart of Stalin's darknes*.
177. **The Times", 13.04.1990, art. Moscow apobgizes for the Katyn massacre.**
178. "Freie Presse Korrespondenz", nr. 6, 1990, art. *Die geistige Auseinander-setzung um das neue Europa* (Controversa ideologică legată de noua Europă).
179. FAZ, 10.08.1991, art. *Neue Kämpfe am EbfantenpaB in Sri Lanka* (Noi lupte la Pasul Elefanților din Sri Lanka).
180. FAZ, 5.08.91, art. *Pohische Offiziere in Massengrâbern* (Ofițeri polonezi în grop» comune).
- ©1. bidem, art. *Ermordete litauische Zo'iner beigesetzt* (Vameșii lituanieni ucși au fost

înmormîntați).

- ©2. bideM, art. *Der Vermittlungsversuch der EG in Jugoslawbn ist gescheitert* (încercarea de mediere a Comunității Europene în Iugoslavia a eșuat).
183. FAZ, 8.08.1991, art. *Mehr als tausend Tote und Verletzte (Sbwenbn, Kroatbn)* (Peste o mie de morți și răniți în Slovenia și Croația).
184. "Siiddeutsche Zeitung", 20.08.199j, art. *Mit Gewalt db Uhr zuruckdrehen* IA da teasul înapoi cu forța).
185. FAZ, 12.08.©91, art. *Tote bei Unruhen b Madagaskar* (Morți la tulburările -din Madagascar) și *Schwere Gefechte am Ebfantenpafi* (Lupte grele la Pasul Elefanților).
186. FAZ, 13.08.1991, art. *Der letzte spurzte zu Tode* (Ultimul s-a aruncat în moarte).
187. FAZ, 14.08.1991, art. *Heftige Kämpfe in Ei Salvador vor neuen Frbdensvyrhandlungen* (Lupte grei» în El Salvador Trânte de începerea noilor tratative de pace).
- (38. FAZ, 19.08.1991, art. *Viate Tote bei Luftangriff auf Mudschahedh* (Mulți morți la un atac aerian contra Mujaedinilor). - -
- ©9. 'FAZ, 27.06.B90, Sft. *Db Europäer wotbn Gorbațschow mit ebem wirt- schaftkhen Hilfsprogramm unterstützen* (Europenii-vor să-l sprijine pe ■ -'^rbaciov cuajh pfo^rarrt de ajutor econom^.
- ©0. JFAZ* 22.08.©91, art. *Gorbațsqbow hăt deroKGB fast jeden Wunsch- ' HrfäflMGorbaciov a împlinf aproape orice dorință aJC.G.BI *
- ©1 FAZ, 17.04.1990, art. *Merkwitfäkeksn-beim Ebgeständnis uSer dai-Massaker von Katyn* (Ciudătenii lă mărturisiri masacrului de la Katyn). -
- ©2. FAZ, ©.04.©90, art. *Moskaus TeOgeständnis in FaS Katyn* (Recunoașterea parțială a Moscovei în cazul Katyn).
- ©3. : FAZ, 31.05.©90, art. *Die Moskauer Führung unterschätzte db Naibna- fitätenkonfkkte* (Conducerea moscovită a subestimat conflictele dintre naționalități).
194. FAZ, 26.08.1991, art. *Jetzin verneigt sich vor den Toien* (Jeltîn se înciină în fața morților).
195. FAZ, 29.05.1990, art. *Mehr als zwanzig Iote in Armenien* (Peste douăzeci de morți în Armenia).
196. Florin Mătrescu, "Cuvînt înainte" la Joh.Urwicw, *Strigătul Golgotei Răsăritene*.
197. FAZ., 22.08.1991, art. *Trotz Friedensvereinbarung neue Gefechte in Kroa- tien* (Nor lupte în Croația, în ciuda înțelegerii de pace).
198. FAZ., 20.06.1990, art. *Weiteres Massengrab mit Offizieren bekanntge- ben* (Anunțarea descoperirii unei noi gropi comune cu ofițeri).
199. FAZ., 15.06.1990, art. *IHescu hetzt Bergarbeiter auf Oppositionel/e. Stra- fienschlachten in der rumänischen Hauptstadt* (Hiescu așită pe minieri împotriva opoziționiștilor. Lupte de stradă în capitala română).
200. bideM, art. *Wieder Massengrab in der Ukraine entdeckt* (Din nou a fost descoperită o groapă comună în Ucraina).
201. Internationale Gesellschaft für Menschenrechte (în continuare I.GM), *Declarația Universală a Drepturibr Omului*, editată de Societatea Internațională pentru drepturile omului.

202. FAZ., 10.07.1990, art. *Pmiitiver Anikommunismus? (Anticomunism primitiv?)*.
203. FAZ., 27.08.1991, art. *Gorbatschow: Künftig keine Kompromisse mehr (Gorbaciov: Pe viitor nici un fel de compromise)*.
204. Florian Stumfall, *Foreign Affairs Research Institut*", Londra, nr. 2V1979.
205. FAZ., 10.07.1990, art. *Gedenkgottesdienst in Funfeichen (Serviciu divin de pomenire în Funfeichen)*.
206. Emisiune despre U.R.S.S, transmisă la 01.02.92 de postul de televiziune german ZDF.
207. FAZ., 28.08.191, art. *Die Abkürzung bleibt, die Sowjetunbn lost sich auf (Prescurtarea rămîne, dar Uniunea Sovietică se dizoivă)*.
208. FAZ., 19.09.1990, art. *Das Manifest Solschenzyns (Manifestul lui Soljenn țin)*.
209. FAZ., 13.09.1990, art.: *Die Einheit Deutschlands feierlich besiegelt (Unirea Germaniei pecetluită în mod solemn)*.
210. bidem, art. *Amnesty: h China mehr afs 500 Menschen hingerichtet (în China au fost executați peste 500 de oameni)*.
211. FAZ., 23.07.1990, art. *200J300 Opfern des Stalinismus soli nun Gerech- tigkeit widerfahren (200.000 de victime ale stalinismului trebuie să afle acum dreptatea)*.
212. FAZ., 26.07.1990, art. *Kriegsopfer und Opfer der Gewaftherrschaft (Victime ale războiului și victime ale terorii)*.
213. FAZ., 27.07.1990, art. *Diessel legt Dokumente Ober sowjetische hternfe- runglager vor (Dl. Diessel prezintă documente despre lagărele sovietice de concentrare)*.
214. FAZ., 25.07.1990, art. *43.000 Deutsche h fotembrungslagern gestorben (43.000 de germani morți în lagăre de concentrare)*.
215. FAZ., 27.08."B91, art. *Der Betrug des Jahrhunderts (înșelăciunea secolului)*.
216. FAZ., 18.03.1991, art. *Der Spitzbart ist ab (Țăcălia a fost rasă) Je vorba despre dărîmarea statuii lui Lenin)*.
217. FAZ., 29.05.1991, art. *'ScNagt sie, totet sie!' CLovește-i, ucide-i!'*
218. Emisiune despre crimele din Angola, transmisă la 31.05.1991 de postul de radio WDR II.
219. "Bild-Zeitung", 23.08.1991, art. *Blumen, untergehakte Menschen unter n&uer Fahne. Moskau im Glibkstaumel (Sub noul steag, flori și oameni îmbrățișați. Beție de bucur® în Moscova)*.
220. FAZ., 01.06.1991, art. *Nach langen Kriegsjahren Frieden in Angola (După lungi ani de război, pace în Angola)*.
221. FAZ., 20.08.1991, art. *Begrundung fur Ausnahmestand (Argumentare pentru instituirea stării excepționale)*.
222. FAZ., 30.07.B91, art. *Pie Bevokitbn von oben ist erschopft, de Partei hat sich von ihrer diktatorischen Vergangenheit nbht getrennt (Revoluția de sus este epuizată, partidul nu s-a despărțit de trecutul său dictatorial)*.
223. FAZ., 13.05.1991, art. *Folter, Täuschung und Grausamkeit in Burma (Tortură, dezamăgire și cruzime în Burma)*.
224. FAZ., 8.05.1991, art. *Der Burgerkrieg hat Mosambique ruiniert (Războiul civil a ruinat Mozambicul)*.

225. bidem, art. *Hoffnung auf Frieden in Angola* (Speranță de pace în Angola).
226. 'Bild-Zeitung*', 23.08.1991, art. *Jelzin schlug mir der Faust auf den Panzer* (Jelțin a lovit cu pumnul în tanc).
227. FAZ., 4.05.1991, art. *Jugoslawien am Bande des Bürgerkrieges. Tote bei schweren Zusammenstößen in Kroatien* (Iugoslavia la marginea războiului civil. Morți în urma unor ciocniri grele în Croația).
228. FAZ., 2.05.1991, art. *Die fehlenden Informationen über die Slowakei* (Lipsa de informații despre Slovacia).
229. FAZ., 24.09.1991, art. *Friedenskonferenz über Jugoslawien wird fortgesetzt* (Conferința de pace în Iugoslavia continuă).
230. 'Bild-Zeitung', 22.08.1991, art. *Das Blut der Toten rinnt langsam die Straße hinab und mischt sich mit dem Regenwasser* (Singele morților curge încet în josul străzii și se amestecă pu apa ploii).
231. 'Die Welt', 23.08.1991, art. *Eine neue Generation ohne Angst* (O nouă generație fără frică).
232. FAZ., 1.03.1991, art. *Gorbatschow hat Militäreinsatz in Litauen gebilligt* (Gorbaciov a aprobat acțiunea militară în Lituania).
233. 'Die Welt', 23.08.1991, art. *Der gescheiterte Putsch versetzte der KPdSU den Todesstoß* (Puciul eșuat a dat P.C.U.S. lovitura de moarte).
234. "Die Welt", 23.08.1991, art. *100.000 feiern Jelzin* (O sută de mii îl sărbătoresc pe Jelțin).
235. 'Neue Solidarität', 7.09.1991, art. *Gepflichtet und Massaker in Litauen* (Întreținere la vîrf și masacr în Lituania).
236. Vatra" (Freiburg), nr. "B8, Sept.-Dec. "©90, p.30, art. *Socoteala D-M banițokj*.
237. 'Süddeutsche Zeitung', nr. ©1, p.9, art. *Stimmen zur Lage der Sowjetunion* (Voci despre situația din Uniunea Sovietică).
238. FAZ, ©,04.©91, art. *Aussicht auf Frieden in Angola* (Perspectivă de pace în Angola).
239. FAZ, 2.05.©91 și postul de radio WDR II. articol și emisiune pe tema morților din Angola.
240. FAZ., 29.08.©9X art. *Nach der Freude neue Ängste* (După bucurie noi temeri).
- 241 "Bild-Zeitung", 23.08.©91, art. *Jammer - Sichel abgaschafft* (Ciocanul și secera au fost suprimate).
242. FAZ, 27.11.©90, art. *Wann Ärzte ihre Macht missbrauchen* (Cînd medicii abuzează de puterea lor).
243. FAZ, 14.01.1991, art. *Tote und verletzte in Litauen. Panzerrollen in der Menschenmengen* (Morți și mulți răniți în Lituania. Tancuri zdrobesc sub șenile mulțimea).
244. FAZ, 16.01.1991, art. *Litauens Herrschaft erstreckt sich ab bis Moskau und zum Schwarzen Meer* (Odinioară stăpînirea Lituaniei se întindea pînă la Moscova și la Marea Neagră).
245. FAZ, ©,04.©91, art. *Georgien erklärt sich für unabhängig* (Georgia se declară independentă).
246. FAZ, 22.01.1991, art. *Letland streift die Unabhängigkeit an* (Letonia

- plasează în dispozitiv unități de autoapărare).
247. FAZ, 17.01.1991, art. *Washington fordert Moskau zum Dialog mit dem Battikum auf* (Washington cere Moscovei să poarte tratative cu Țările Baltice).
248. "Neue Solidarität", 23.01.©91, art. *Das Massaker in Wilna* (Masacrul de la Vilnius).
249. Yvonne Viehover, *Dar Zug* (Trenul), Munchen, Wilhelm Heyne Verlag, ©87.
250. FAZ, 6.06.1991, art. *Ausnahmzustand in Algerien verhängt* (în Algeria este instalată starea excepțională).
251. FAZ, 31.05.1991, art. *Verkürzung der Ausgangssparre in Addis Abeba* (Scurtarea timpului de interdicere a circulației pe stradă în Addis Abeba).
252. FAZ, 8.06.1991, art. *Äthiopien wM Menschenrechte beachten* (Etiopia vrea să respecte drepturile omului).
253. bidem, art.: *Weiter Unruhen h Algier* (în Alger continuă tulburările).
254. FAZ, 12.06.©91, art. *Den Guerräeros mangelt es an Unterstützung und Mbtivation* (Membrii gherilelor duc lipsă de sprijin și de motivație).
255. FAZ, 24.06.©91, art. *Die bludge Lehre des Vorsitzenden Gonzabs* (învățătura sîngeroasă a președintelui Gonzabs).
256. FAZ, 28.06.1991, art. *17 Tote und 60 Verletzte bei Unruhen in Algerien* (17 morți și 60 de răniți la tulburările din Algeria).
257. FAZ, 6.07.1991, art. *Sbwenien Mit sich von den Drohungen aus Belgrad zunächst nicht einschuchtern* (Sbvenia nu se lasă intimidată de amenințările de la Belgrad).
258. FAZ, 08.07.©91, art. *Tamtien ermorden 19 Zbhisten auf Sri Lanka* (Tamiliiucid © civili în Sri Lanka).
259. FAZ, 407.©91, art. *Hoffnung für Sbwenien und Kroarien. Die Armee spricht von eber Feuerpause* (Speranțe pentru Sbvenia și Croația. Armata vorbește despre o pauză a focului).
260. FAZ, 3.08.1991, ad. *Bewaffnete Friedenstruppe nach Jugosbwien?* (Trupe de pace înarmate în Iugoslavia?).
261. bidem, art.: *Fntscheidung liber WolgarepubBc?* (Hotărîre în legătură cu republica de pe Volga?).
262. FAZ, 22.07.891, art. *Tote und Verietzte in Kroatien* (Morți și răniți în Croația).
263. bidem, art. *Die Mongolen suchen ihren groden Buddha* (Mongolii își caută pe marele br Buddha).
264. FAZ, ©.07.©91, art. *Belgrad furchtet den offenen Burgerkrieg* (Belgradului îi este teamă de un război civil deschis).
265. FAZ, ©.07.©91, art. *Nur drei Stunden am Tag Strom im Operatbnssaal* (Numai trei ore pe zi curent electric în sala de operații).
266. FAZ, ©.07.©91, art. *Dssidenten h Vietnam* (Dizidenți în Vietnam).
267. FAZ, ©.07.1991, art. *Die RebeSen kehren nach Luanda zuruck* (Rebelii se întorc

- la Luanda).
268. Ost-West Perspektiven", nr25, Mart.-April. ©91, art. *Am Ende einer rotha-Hitären Epoche?* (La finele unei epoci totalitare?).
269. Plinb CorrSa de Oliveira, *Kommunismus und Antikommunismus an der Schwese des btzen Jahrzehnts dieses Jahrtausends* {Comunismul și anticomunismul în pragul ultimului deceniu al acestui mileniu), "Die Welt", 12.05.©90.
270. FAZ, 17.07.1991, art. *Wieder Tote bei /(ämpfen in Sri Lanka* (Din nou morți în luptele din Sri Lanka).
271. FAZ, ©.03.©91, art. *Erschiedt sie wie Enten auf dem TehT* (împușc- ați-i ca pe rațele sălbatice din baltă!).
272. FAZ, 30.06.1991, art. *PiiraUstache Demokratie, Menschenrechte, Min-derheitenschutz* (Democrația pluralistă, drepturile omului, ocrotirea minori- tâțibr).
273. FAZ, 2:09.©91 art. *Mindestens 226 Todesopfer an der ehemaSgen Grenze (Berlin)* (Cel puțin 226 de victime ucise la fosta graniță din Berlin).
274. I.G.F.M., nr.4, Aug.-Sept. 1991, art. *Fur die Menschenrechte. Morgendäm-merung Ober dem Baltikum* (Pentru drepturile omului. Zori de zi asupra Balticii).
275. *FAI.*, 6.09.1991, art. *Truppen in Sri Lanka toten 226 Menschen* (Trupele din Sri Lankaucid 226 de oameni).
276. FAZ., 9.09.1991, art. *Wieder schwere Kämpfe in Kroatien* (Din nou lupte grele în Croația).
277. FAZ., 11.09.1991, art. *Wieder Tote und Vertetzte im Krieg in Kroatien* (Din ' nou morți și răniți în războiul din Croația).
278. FAZ., 5.09.1991, art. *Wieder schwere Kämpfe in Kroatien* (Din nou lupte grele în Croația).
279. *Der groSe Brockhaus*, Wiesbaden, 1983.
280. "Opus" 1991, p.6, art. *Dosarele totalitarismului. Fără pașaport prin U.R.S.S.*
281. "Cotidianul", 7.08.1991, art. *La Băicoi există o groapă comună.*
282. FAZ., 2.11.1991, art. *Serbische Lager berüt uber VorseNäge der EG* (Lagărul sîrb se sfătuiește despre propunerile făcute de Comunitatea Europeană).
283. FAZ., 19.10.'©91, art. *Kroatische Bischdfe bektagt Kriegsopfer* (Episcopii croați deplîng victimele războiului).
284. Luis Arce Borja, *Die andere Beben* (Celălalt cutremur), Frankfurt am Main, Zambon Verlag, 1990.
285. "Cuvântul Românesc", Nov. 1991.
286. FAZ., 4.11.1991, art. *Machtwechsel nach freien Wätten h Sambia* (Schimbarea puterii după alegeri libere în Zambia).
287. FAZ., 16.11.1991, art. *Hun Sen befOrchtet Gewalt gegen Rote Khmer (Kambodscha)* (Hun Sen se teme de folosirea forței contra Khmerilor Roșii din Cambodgia).
288. I.G.F.M., Sept.-Oct. 1991, art. *Die Gewalt des ANC* (Violența A.N.C.-ului). Emisiune a postului de televiziune germană ZDF din 1601.1992 despre războiul din El Salvador.

289. ZDF, 16.01.1992, Războiul din El Salvador.
290. FAZ., 07.01.1992, art. *Die schwarze Freimaurerei fällt im Osten* (Francmasoneria neagră invadează Estul).
291. FAZ., 31.12.1991, art. *Erträge eines Jahres* (Recolta unui an).
292. Alexander Soljenizen, *Wie haben wir Rutland einzurichten* (Cum trebuie să rînduim Rusia), traducere germană a originalului apărut în "Komsomolskaia Pravda", 18.09.1990. i
293. Florin Mătrescu, W.L. Lambhi și V. Kiescu, *Eh Memorandum der gefangenen Nationen* (Un Memorandum al Națiunilor Captive).
294. FAZ., 23.08.1991, art. *Vor dem Gebäude des KGB wird der Henker vom Socket gebolt. Begründer von Tscheka und GPU, den Vortäufem des KGB* (în fața clădirii KGB este coborît de pe soclu călăul, întemeietor al CEKA și GPU, premergătoarele KGB).
295. FAZ, 10.02.1992, art. *h Peru 71 Tote bei Guerilla-Aktionen* (în Peru, 71 de morți în urma acțiunilor de gherilă).
296. "Die Welt", 24.01.1992, *Dokument über Stalins Opfer* (Document despre victimele lui Stalin).
297. "Democrația Creștină", 1991, nr. 3, 4, 5.
298. FAZ, 01.04.1992, art. *Habherziger Abschied vom Mythos* (Despărțire de mit cu inima îndoită).
299. A. Soljenitiîn, *Despre eșecul comunismului* "Lucașafărul" (Toronto-Canada), Febr. 1992.
300. FAZ, 15.04.1992, art. *Der letzte Diktator* (Ultimul dictator).
301. FAZ, 8.04.1992, art. *Whnie Mandata in einen Mord verwickelt* (înnie Mandela amestecată într-un omor).
302. FAZ, 4.04.1992, art. *Heftige Kämpfe in Kroatien und Bosnien* (Lupte grele în Croația și Bosnia).
303. FAZ, 14.04.1992, art. *Waffenruhe in Bosnien-Herzegowha gebrochen* (Armistițiul din Bosnia-Herțegovina a fost încălcat).
304. FAZ, 11.04.1992, art. *in Sri Lanka 45 Tote bei Bombenanschlag auf Bus* (în Sri Lanka, 45 de persoane ucise la un atac asupra unui autobuz).
305. FAZ, 25.04.1992, art. *Zwischenbilanz: Jeder dritte Thüringer PoFizist war IM* (Bilanț provizoriu: Fiecare al treilea polițist din ILanduO Thiiringen a fost colaborator al *Stazi").
306. "Țara" (publicație a Frontului Popular Creștin Democrat din Republica Moldova), 17.03.1992, art. *Katynul României*.
307. FAZ, 29.04.1992, art. *MuJadcsdi ubeminnt die Macht in Kabul* (Mujaddidi preia puterea la Kabul).
308. "Newsweek", 4.05.1992, art. *Schadows of Communism*.
309. Postul de televiziune germană "West 3", emisiunea din 3.06.1992 intitulată *Mit Bomben un Zyankak. Fine Terrororganisation in Sri Lanka: Befreiungstiger - Black Tiger* (Cu bombe și cianură. O organizație teroristă din Sri Lanka: Tigrii elberatori - Tigrii negri).

310. FAZ, 9.05.1992, art. *"Starkes Vertrauenverhältnis zu Stojce"* ("Strînsă relație de încredere" cu Stofc>e).
311. *Freedom for aH Captive Natbns Approved 17.07.1959 by President Dwight Eisenhower.*
312. Postul ZDF al televiziunii germane, emisiune din 3.06.1992 despre Schalk-Gototkowski.
313. FAZ, 17.19.1991, art. *Die Genossen sind zu bebbigen* (Tovarășii sunt de Sudat).
314. FAZ, 6.06.1991, art. *Regelung für Kambodscha noffats ohne die Roten Khmer* (Reglementare pentru Cambodgia la nevoie fără Khmerii Roșii).
315. FAZ, 11.05.1992, art. *Unruhen bei Regierungsverhandkjngen in Tadschikistan* (Tuburări la tratativele de formare a guvernului în Tadjikistan)
316. Stelian Țurlea, *Triumful otrăvit*, "Expres Magazin", 29.04.1992.
317. Florin Mătrescu, *Națiunile Captive în fața molimei roșii*, "Stindardul Românilor", 1987, nr.13.
318. "The Nation", 19.05.1992, art. *ThaHand's independent news Opposition catb for end to use of force.*
319. Florin Mătrescu, *Națiunea și comunismul internațional* (manuscris nepublicat, redactat în 1987).
320. *Encyclopaedia Britannica*, 1984, Helen Hemingway Benton Publisher.
321. "South China Morning Post", 4.05.1992.
322. FAZ, 21.05.1992, art. *Massengrâber in Sachsenhausen* (Gropi comune în Sachsenhausen).
323. FAZ, 30.04.1992, art. *Metir ais 70 Tote bei Massakem in Sri Lanka* (Peste 70 de morți la masacrele din Sri Lanka).
324. FAZ., 02.05.1992, art. *Der Frieden, der ein Krieg.bt* (Pacea care este un război).
325. FAZ, 02.04.1992, art. *Die Roten Khmer gefährden den FriedensprozeB in Kambodscha* (Khmerii Roșii periclitează procesul de pace din Cambodgia)
326. FAZ, 28.02.1992, art. *Zehn Tote bei Angriff der Kommunisten auf den Phiippinen* (Zece morți la un atac al comuniștr în Filipine).
327. "Democrația Creștină", 1991, Nr. 4, 5, 6.
328. Gheorghe Dumbrăveanu, *Piața Universității*, București, Edit. Coresi, 1991.
329. D. Bacu; *Pitești - Centru de reeducare studențească*, Hamilton Ontario, Edit. "Cuvântul Românesc", 1989.
330. FAZ, 14.03.1992, art. *Mandela warnt vor BOrgerkrieg* (Mandela avertizează de primejdia unui război civil).
331. FAZ, 1.06.1992, art. *Mehr ab 300 Tote bei Kämpfen auf Sri Lanka* (Peste 300 de morți în luptele din Sri Lanka):

332. FAZ, 21.04.1992, art. *Noch tausend unentdeckte Stasi-Spöbe in Deutschland* (în Germania sunt încă o mie de spioni "Stasi" nedescoperiți). *
333. FAZ, 16.05.1992, art. *Anklage gegen Honecker wegen der Todesschüsse* (Act de acuzare împotriva lui Honecker pentru ucidere prin împușcare (la zidul BerinutuiD).
334. "Cotidianur (ziar din Basarabia), 27.03.1992, art. *Opera de epurațiune 'a Basarabiei a dezbrăuit furile roșii*
335. "Neue SoBdarität", 20.05.1992. art. *Bosnien brennt!* (Bosnia arde!)
336. Ibidem, art. *Teilung Bosnens ist beschlossene Sache* (împărțirea Bosniei este fapt hotărât).
337. FAZ, 21.04.1992, art. *Abermals Kämpfe in Bosnien-Herzegovina* (Din nou lupte în Bosnia-Herțegovina).
338. "Neue Solidarität", 6.05.1992, art. *Faschismus mit menschlichem • Gesicht* (Fascism cu față umană).
339. Ibidem, art. *Bonner Krise: Gedankt ab und keiner fragt. Genschers Rücktrittsankündigung* (Criza de la Bonn: A abdicat și nimeni nu pune întrebări. Genscher își anunță retragerea [la pensie]).
340. FA.Z., 29.05.1992, art. *Geht aufs Ganze. Russische Aggression gegen Moldau* (Totul sau nimic. Agresiunea rusească împotriva Moldovei).
341. Ibidem, art. *40.000 Deutsche umgekommen* (40.000 de germani omorâți).
342. FAZ., 30.05.1992, art. *Massengrab mit 3.000 Toten in Äthiopien entdeckt* (Groapă comună cu 3.000 de morți descoperită în Etiopia).
343. Ibidem, art. *Noch haben sie die Waffen. Thailand* (în Tailanda ei au încă armele).
"Cuvântul Românesc", nr. 7/1989, articol semnat de C. Mareș.
345. FAZ., 27.06.1992, art. *Friedensplan für Moldau* (Plan de pace pentru Moldova).
346. "Cuvântul Românesc", nr. 19, Mai 1992, art. *Cine vrea să falsifice dosarul lui Nbobki?*
347. "Neue Solidarität", 3.06.1992, art. *Warum mußte Fabone sterben?* (De ce a trebuit să moară Falcone?).
348. FAZ., 30.06.1992, art. *Offensive gegen Tamilen in Sri Lanka* (Ofensivă împotriva Tamililor în Sri Lanka).